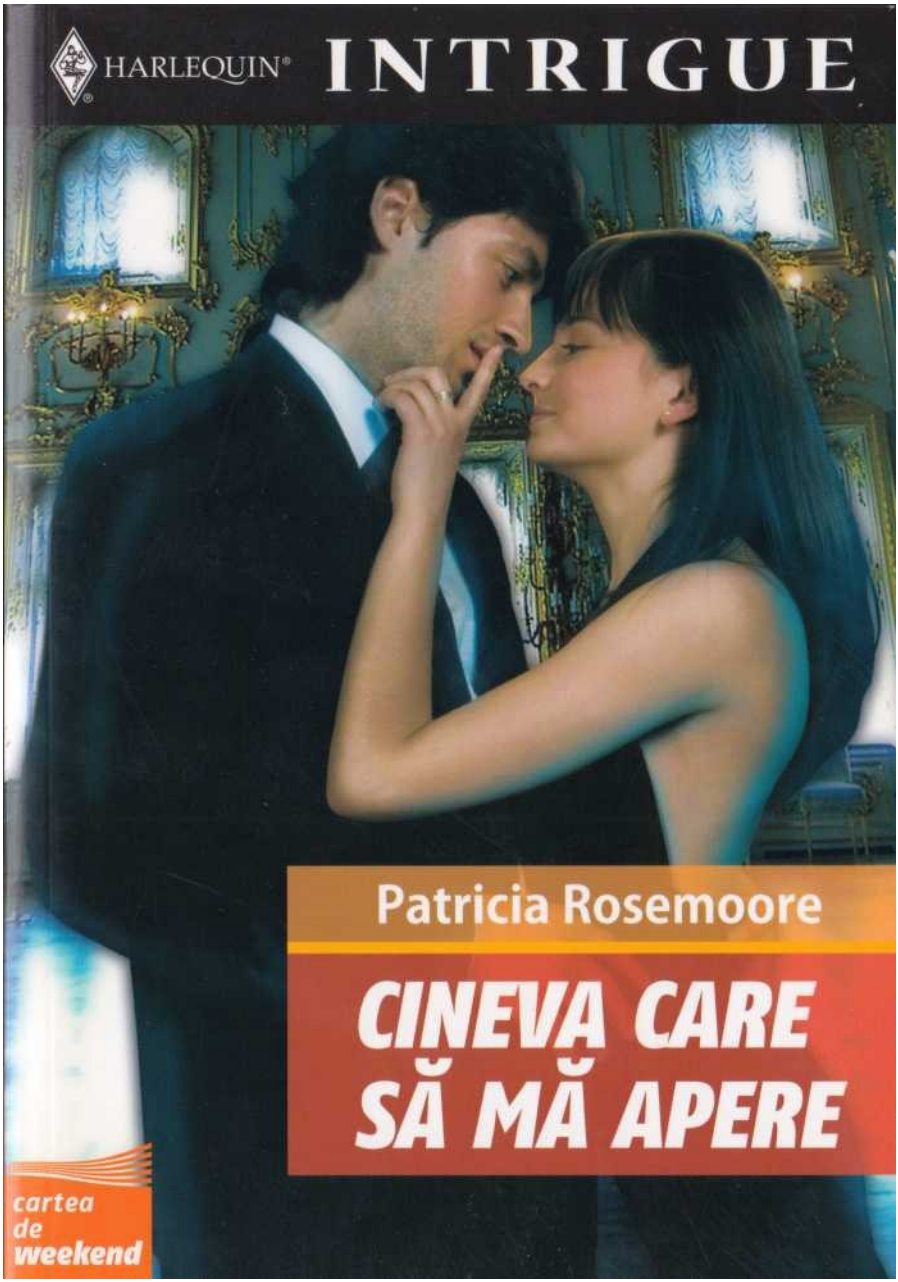
HARLEQUIN
INTRIGUE
Patricia Rosemoore
CINEVA CARE SĂ MĂ APERE
cartea de weekend

HARLEQUIN® INTRIGUE

CARTEA DE WEEKEND

www.carteadeweekend.ro

Trecutul dureros i-a despărțit. Gideon, devenit acum proprietarul clubului Undercover, o va ajuta însă pe Simone să dovedească faptul că este pe nedrept acuzată de crimă. Iar pasiunea care îi unise cândva reizbucnește mai înfocată ca niciodată.

În curând:
Jessica Andersen • *Foc încrucișat*
... în trecut

Cineva care să mă apere
04 39546 63335 7
A RL 150000 RN 15

ISBN 978-973-88270-9-7

7 plus Seroussi T.M.

9 789738 827097

CARTEA
DE
WEEKEND

PATRICIA ROSEMOORE

CINEVA CARE SĂ MĂ APERE

Traducere din limba engleză MIHAI POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROSEMOOR, PATRICIA
Cineva care să mă apere / Patricia Rosemoore;
trad.: Mihai Popescu. — Bucureşti:
Editura NV Press, 2007 ISBN 978 – 973 – 88270 – 9 –
7

I. Popescu, Mihai (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
PATRICIA ROSEMOORE
RED CARPET CHRISTMAS
Copyright: e 2006 by Harlequin Books S.A.
Coperta colecţiei: Nicolae Vasilescu
Fotografia copertei: Ştefan Ioniţă
Fotomodele: Oana Bârdan şi Marius Şofron
Agenţia de fotomodele Sequoia Models,
tel.: 021 307 20 28,www.sequoiamodels.ro
Redactor: Georgiana Becheru
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Tiparul executat de
CNI „CORESI” SA
ISBN 978 – 973 – 88270 – 9 – 7

Personajele

Gideon – Misteriosul proprietar al clubului Undercover şi-a petrecut jumătate din viaţă pe fugă, dar acum trecutul şi femeia pe care a iubit-o odată sunt pe cale să revină.

Simone Burke – Principala suspectă de uciderea partenerului în avocatură al defunctului ei soţ, ea trebuie să apeleze la bărbatul pe care nu dorea să-l mai vadă niciodată pentru a o ajuta să se apere.

AI Cecchi – Ce a determinat uciderea lui?

Teresa Cecchi – A descoperit văduva lui Al că acesta o înşela?

Nikki Albright – A fost suspectă până când a murit.

Sam Albright – Era fostul soţ al lui Nikki legătura secretă dintre cele două crime?

Michael DeNali – încercase fratele lui Simone să îl determine pe Cecchi să-i plătească surorii sale banii pe care îi datora?

Ulf Nachtmann – De ce bodyguardul fratelui lui Simone se furişa peste tot pentru a o spiona?

Galen O'Neil – Avea motive preşedinta comisiei de licitaţie să-l reducă la tăcere pe AI Cecchi?

Josie Ralston – Ce ştia amanta lui Al despre secretele lui?

Prolog

„Ştiu despre casetă. Vreau să aud varianta ta”.

Acele cuvinte aproape că îl sufocaseră, se gândea David Burke îndreptându-se spre casă. Conducând cu viteză pe şoseaua Lake Shore, el îşi aprinse farurile pentru a răzbate prin ceaţa care se ridica de pe lac. Primăverile târzii aduceau de-a lungul lacului din Chicago ploi şi ceaţă, iar condiţiile de trafic din seara aceea erau deosebit de periculoase.

Miezul nopţii nu fusese un moment propice pentru o confruntare, dar când ar fi fost? Nu trebuia să fi ascultat caseta. Ce aflase încă îl măcina.

Păcat că nu obţinuse un răspuns sincer.

Ploaia cădea pe parbriz, iar el comută ştergătoarele de la intermitent la încet. Abia aştepta să ajungă acasă în braţele tandre ale lui Simone… nu că ar fi putut să-i spună ce se întâmplase.

Ca avocat, David era obişnuit cu clienţi care eludau adevărul. În mod normal, el reuşea să citească printre „rânduri”. Recunoştea ocolişurile şi jumătăţile de adevăr când le auzea, dar ce ar fi trebuit să facă în această privinţă?

Nimic era răspunsul potrivit, dar, în acest caz, îi displăcea. Era prea aproape de casă.

Ajuns la jumătatea parcului Grant, observă nişte faruri în oglinda retrovizoare. Un vehicul îl urma prea îndeaproape pentru condiţiile de trafic. Drumul era alunecos din cauza ploii, iar ceaţa continua să se reverse în valuri asupra şoselei.

— Te-a făcut maică-ta idiot? mormăi el.

Nu prea mai era nimeni pe şosea la ora aceea din noapte. Şoferul „idiot” avea încă trei benzi libere, dar farurile maşinii lui rămâneau ţintă în oglinda retrovizoare a lui David.

David înjură şi trecu pe banda din dreapta.

Celălalt automobil îl urmă.

David reveni pe banda din stânga.

Farurile îl urmară.

— Ce naiba?!

Simţi o apăsare în piept. Ştia că aceasta nu era o coincidenţă. Confruntarea fusese o greşeală. Apropiindu-se de curba aflată înaintea Docului, apăsă pedala de acceleraţie şi începu să calculeze cât mai avea până la următoarea ieşire de pe autostradă – circa doi kilometri – şi încotro o putea lua. Poate ar reuşi să dispară undeva înspre parcul Lincoln.

Dacă scapă întreg…

Deodată, cealaltă maşină îl lovi puternic din spate. Izbitura îl săltă, dar David se ţinu bine, în vreme ce cauciucurile maşinii alunecară pe asfaltul umed.

Încă o lovitură.

Cuprins deja de panică, bărbatul călcă acceleraţia până la podea şi se rugă să ajungă acasă la familie…

Încă o izbitură, de data aceasta mult mai puternică decât prima. Maşina alunecă şi, din cauza unei lovituri foarte rapide şi puternice, derapă în lateral, îndoind grilajul de parcă ar fi fost din hârtie.

Pentru un moment, zburase. Apoi plonjă, maşina rotindu-se ca un carusel într-o ploaie de scântei către lac.

David închise ochii şi se gândi la Simone şi Drew înainte ca apa să-l înghită.

Capitolul I

Opt luni mai târziu

— Clubul Filantropic din Chicago este diferit de alte

organizaţii caritabile, îi spuse Simone Burke reporterului în timpul unui interviu de la Crăciunul de Milioane, eveniment organizat anual pentru strângerea de fonduri.

— Fiecare expert în relaţii publice spune acelaşi lucru despre organizaţia sa, zise reportera.

Expertă? Imaginea unei femei mult mai mature se ivi în mintea lui Simone.

— Oferim bani pentru proiecte care merită, da, dar nu completăm efectiv un cec către organizaţie, plătim direct furnizorii, spuse Simone. În acest fel, banii nu pot fi redirecţionaţi către un alt proiect. A, dar mai este şi neînfricatul nostru lider, Lulu Hutton – femeia de lângă pomul de Crăciun.

Se mişcă pentru a atrage atenţia doamnei cu păr cărunt ce îşi purta vârsta şi averea cu eleganţă.

— Sunt sigură că ar dori să vă vorbească.

Simone avu grijă să zâmbească până când reportera traversă nivelul superior al clubului Undercover, acolo unde erau aşezate obiectele pentru licitaţie, majoritatea pe mese decorate cu vâsc, funde roşii mari şi ramuri de brad. Deviza de anul acesta a licitaţiei era: „Renunţă la ceva drag pentru binefacere”.

Petrecerea abia începuse, dar sala pricipală a clubului era deja plină cu oamenii bogaţi şi celebri din Chicago – cei care îşi permiteau să plătească taxa de intrare de 300 de dolari. Luminiţe strălucitoare decorau firma de neon roş-albastră a clubului, iar muzica avea ecou în spaţiul rezonant. Privind în spate pentru a o observa pe reportera angajată în conversaţie cu preşedinta Clubului Filantropic, Simone inspiră adânc şi lăsă garda jos.

Să facă tot ce putea pentru a reveni în mijlocul evenimentelor la opt luni de la moartea soţului ei se dovedea a fi la fel de dificil precum îşi imaginase. Reuşea să se detaşeze atâta vreme cât socializa cu cineva. Dar în clipa în care rămânea singură, grijile şi nedumeririle reveneau.

David spusese că va întârzia din pricina unui caz care necesita atenţia lui. Obişnuită cu programul încărcat al

unui avocat criminalist de succes, Simone adormise singură. În zori însă, a fost trezită de un telefon care avea să-i schimbe viaţa. Cineva observase portbagajul maşinii lui David ieşind din lac. Blocat de centura de siguranţă şi de uşa maşinii zdrobite, soţul ei se înecase.

Conform autorităţilor, vremea fusese nefavorabilă, iar David circulase cu viteză. Maşina îi scăpase de sub control. Poliţia bănuia că ar fi avut loc o coliziune – urmele de vopsea neagră ale unui alt vehicul găsite pe maşina lui David puteau fi urmarea unei mici coliziuni în parcare ori pe stradă. Sau poate că avusese loc o ciocnire cu autor necunoscut pe autostradă. Fără martori sau probe ale implicării unei alte maşini, autorităţile declaraseră tragedia drept accident.

În ceea ce privea compania de asigurări, verdictul nu era totuşi dat încă.

Simone nu-şi putea închipui cum soarta i-l luase de lângă ea pe cel mai bun prieten şi cel mai bun tată posibil pentru fiul ei. Poate că se simţea vinovată că nu-l iubise mai mult, cel puţin nu în felul în care şi-ar fi dorit el. Nu în modul romantic în care o iubise el în toţi aceşti ani.

Ea avusese o astfel de relaţie pasională, dar totul se petrecuse cu mult timp în urmă.

— Eşti tristă. Te pot ajuta cu ceva?

Simone se întoarse pentru a o privi pe uluitoarea femeie care părea să fi apărut de nicăieri. Înaltă şi impunătoare, cu părul castaniu, până la umeri, ea purta o rochie roşu-aprins ce lăsa multe la vedere şi pantofi asortaţi.

— Sunt bine, îi spuse Simone. Am doar prea multe pe cap.

— Da… spuse femeia. Văd asta. Eu sunt gazda clubului, Cassandra Freed. Cass.

Întinse spre Simone o mână cu unghii stacojii:

— Dacă te pot ajuta cu ceva…

— Simone Burke, PR.

Când strânse mâna gazdei, Simone resimţi o senzaţie mai veche. Ceva în modul atât de intim în care o privea

Cass o stânjenea, astfel căâşi retrase rapid mâna.

— Dacă apare ceva, spuse Simone, te anunţ.

Apoi rezonanţa numelui ei îi aminti.

— Cassandra Freed… nu eşti tu cea care a făcut posibilă desfăşurarea evenimentului în clubul acesta? Am auzit că proprietarului nu-i surâdea deloc ideea.

Cass rânji:

— A fost nevoie de ceva muncă de lămurire, dar Gideon a fost de acord când a auzit că ai de gând să sprijini Umbrella House, spuse ea.

Umbrella House era un adăpost pentru femeile molestate şi pentru copiii lor şi era una dintre principalele organizaţii care avea de câştigat în urma strângerii de fonduri.

— Acest Gideon pare un om cu conştiinţă.

— Şi inimă bună, spuse Cass, apoi schimbă subiectul. Nu ai venit să arunci o privire împreună cu restul comitetului.

— Am avut o problemă care a apărut în ultimul moment cu fiul meu Drew, minţi Simone. Adolescenţii pot fi greu de stăpânit uneori.

În niciun caz nu avea de gând să mărturisească faptul că fusese la un interviu pentru o slujbă pe care nu o obţinuse.

— Drew, spuse gânditoare Cass.

Gazda clubului avea din nou acea privire ca şi cum ar fi vrut să spună ceva despre el.

Stânjenită, Simone zise:

— Am auzit că au apărut câteva donaţii de ultim moment pentru licitaţia cu ofertă. M-am gândit să verific despre cine e vorba.

Zâmbind, femeia se depărtă, crezând că terminaseră.

Dar Cass i se alătură:

— Nişte donatori foarte generoşi.

Trecură pe lângă o masă pe care era aşezat un coş cu vinuri scumpe din colecţia personală a unui individ, o pereche de perle negre South Sea prezentate într-o cochilie din colecţia de bijuterii moştenite ale unei femei, o

broşură cu cea mai nouă staţiune de odihnă din Paradise Island – obiectul licitat era o vacanţă pentru două persoane pe care un cuplu chiar intenţionase s-o facă pe cont propriu.

Toate obiectele erau menite să reprezinte ceva personal pentru donator, exprimând adevăratul spirit al Crăciunului.

— Oo, ceva ce mi-aş dori şi eu!

Cass arătă spre un colier Este din aur cu diamante, deosebit prin faptul că partea centrală se putea detaşa şi purta ca broşă. Luă cartonaşul şi oftă:

— Preţul de pornire este de două mii. Puţin peste ce-mi pot permite.

Toate obiectele erau scumpe. Clubul pusese la dispoziţie gărzi – doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume verzi, de spiriduş, păzeau încăperea. Iar barmanul care servea la barul din apropiere arăta formidabil. Probabil de sorginte americană, cu ten arămiu şi trăsături acviline, bărbatul avea părul negru, lung, dat pe spate şi legat cu un şnur din piele. Nimeni nu avea de gând să fure ceva sub ochii lui, se gândi Simone.

Majoritatea obiectelor licitate erau mici, dar câteva piese nu se potriveau pe masă. Un lampadar Tiffany din camera de zi a cuiva făcea o lumină slabă într-unul din colţurile balconului şi un *secretaire* în stil victorian din biroul unei alte persoane era aşezat în celălalt colţ.

— Pe acesta nu l-am mai văzut până acum.

Simone se apropie de scrinul cu capac rabatabil din lemn de alun care fusese una dintre cele mai recente donaţii. Piesa de mobilier avea doar un metru lăţime, iar ea gândise un loc perfect pentru el în camera de zi.

— Mi-aş dori să licitez pentru piesa aceasta.

Dacă şi-l putea permite, desigur, ceea ce era puţin probabil având în vedere circumstanţele în care se afla.

Simone ridică tăblia şi găsi o inserţie din piele roşie ştanţată pe o rotiţă cu plan înclinat. Se gândi că un declanşator ascuns ar deschide un compartiment secret – des întâlnit la acest tip de birou –, dar nu-l găsi imediat.

Apoi verifică eticheta şi înţelese că licitaţia începea de la 3.500 de dolari. Cu siguranţă, peste ceea ce îşi putea permite ea.

Observă că Nikki Albright, o femeie recent divorţată, cu un partaj aparent mulţumitor, depusese deja prima ofertă.

Oftând, Simone închise capacul, apoi băgă de seamă că biroul fusese donat de Teresa Cecchi, soţia celui care fusese partenerul lui David la firma de avocatură.

Simţi unele resentimente, dar, dacă se gândea la AI Cecchi, nu făcea decât să-şi strice seara, astfel că Simone şi-l scoase din minte. Dacă avea noroc, n-o să-l întâlnească în seara aceea. O privi pe Cass, care o fixa straniu, până când ceva de la nivelul de mai jos îi atrase atenţia.

— Hopa, şeful vrea să mă vadă! Mi-a părut bine să te cunosc, Simone, spuse Cass, îndreptându-se către scări. Nu uita, dacă ai nevoie de ceva, comunică angajaţilor sau barmanilor, iar dacă ei nu te pot ajuta, îmi vor spune mie.

— Am să ţin minte. Mersi.

Se întoarse pentru a privi mulţimea, când auzi o voce furioasă strigând:

— Unde naiba e Galen?!

Grozav! AI Cecchi. Şi părea furios.

Galen O'Neill, cea care conducea licitaţia, stătea înlemnită în mijlocul încăperii. La circa 40 de ani, Galen era o femeie minionă, drăguţă, cu părul roşcat închis, ochi verzi şi o piele care de obicei strălucea, în timp ce AI Cecchi străbătea mulţimea îndreptându-se către ea, Simone observă că femeia devenise palidă.

Al nu era un bărbat masiv – orgoliul era cel mai important lucru la el –, dar putea intimida.

— Ce este, Albert? întrebă Galen cu o voce gâtuită.

— Biroul.

Chipul i se întunecă, făcându-i trăsăturile ascuţite şi mai puţin atrăgătoare.

— E al meu!

— Păi, da, urmând tema de a renunţa la un obiect ce reprezintă ceva pentru tine. Astfel că generozitatea…

— Îl vreau înapoi!

Galen tresări.

— Păi, va trebui să vorbeşti cu soţia ta, de vreme ce ea l-a donat efectiv. Am văzut-o pe Teresa cu ceva timp în urmă…

Căuta cu privirea, părând disperată.

— Scoate naibii semnul de pe birou! strigă Al. Nu este de vânzare!

— Dar Teresa ni l-a *dat* nouă, spuse Galen.

— Pentru că era supărată pe mine. Şi pentru că delira! Biroul a fost al mamei mele. Teresa încearcă să se răzbune pe mine înstrăinându-l!

— Te rog, Albert, nu face scandal.

Într-adevăr, toată lumea din acea zonă părea să fie atentă la cearta lor.

— Nu mă interesează cine aude! Te voi considera răspunzătoare pe tine dacă nu-mi recuperez biroul!

Deşi tremura, Galen reuşi să îngaime:

— Mă, mă tem că va trebui să licitezi pentru el.

— Bine!

Al se repezi către birou, dând peste Simone. Ea se dădu la o parte, iar el luă repede un pix şi îşi scrise în grabă oferta.

— Ar trebui să fie de-ajuns până când o găsesc pe Teresa şi rezolv toată tevatura asta.

— Într-adevăr, nu există altă cale să-ţi recuperezi biroul decât să câştigi licitaţia, spuse Galen cu voce subţire, în timp ce el se retrăgea.

— Nu vei lăsa pe altcineva să pună mâna pe el dacă vrei să-ţi fie bine!

Simone nu avea nicio îndoială că Al va încerca să evite să plătească pentru birou. El era opusul generozităţii, după cum bine se ştia. Refuza să-i vireze chiar şi banii care i se cuveneau şi care reprezentau partea lui David din firma de avocatură. Era sigură că Al va găsi o modalitate de a nega mica avere pe care David o adunase în afacere şi o va exclude complet. Simone intuia că va trebui să-şi angajeze un avocat pentru a obţine ceea ce Ai îi datora lui

Drew.

Dacă ar fi fost un alt gen de persoană, i l-ar fi trimis pe cap pe fratele ei Michael. Pentru prima dată în viaţă, era tentată să folosească relaţiile de familie.

Înainte ca Simone să poată pleca, o altă membră a Clubului Filantropic, Nikki Albright – platinată gen Marilyn Monroe şi îmbrăcată cu o rochie din lamé auriu care lăsa să i se vadă silueta perfectă –, se apropie tacticos de birou şi scrijeli o nouă ofertă.

— Dacă Cecchi crede că îşi va lua biroul înapoi, va avea o mare surpriză, spuse ea celor din jur. Nu mă interesează cât va trebui să licitez pentru a-l ţine departe de el!

Tonul acid al lui Nikki o făcu pe Simone să se întrebe ce îi făcuse Al oare.

— Sunt sigură că totul se va termina cu bine, murmură ea.

— Ai face bine să ai grijă ce vorbeşti, draga mea, spuse un bărbat cu o voce groasă şi distinsă.

Simone îl recunoscu pe fostul soţ al lui Nikki. Sam Albright purta un costum gri cu o croială impecabilă, iar noua tunsoare îi dădea un aer distins.

— De ce? Ce ai de gând să faci pentru a mă împiedica să vorbesc, Sammy? îl întrebă Nikki, împingându-l la o parte.

— Nu mă dau în lături când trebuie să găsesc soluţii situaţiilor neplăcute, avertiză el. Ai simţit asta pe pielea ta.

Bărbatul o mai privi o clipă, apoi scutură din cap şi merse mai departe. Nikki părea realmente înspăimântată.

Simone îşi frecă braţele. Ce brută! Coborî scările şi încercă să evite reporterii. La nivelul principal oaspeţii se strânseseră în mici grupuri, aşezaţi la mese ori dansând pe ring.

Cel puţin jumătate dintre cei prezenţi erau trecuţi de prima tinereţe, astfel că DJ-ul punea melodii din anii ’70. Lui Simone îi plăcea muzica asta, spre deosebire de hip-hop-ul enervant care se auzea din camera lui Drew la orice oră. Fiul ei o înnebunise cu acest gen de muzică. Însă

reuşiseră să facă un pact – băiatul trebuia să-şi pună căştile atunci când mama lui era acasă.

La jumătatea scărilor, Simone se opri când o zări pe Cass discutând cu un bărbat care îi părea foarte cunoscut. Probabil era şeful despre care vorbiseră. Era înalt, musculos şi arătos. Chiar şi de la distanţă ea îi putea zări trăsăturile bine conturate ale feţei încadrate de părul brunet. Simţi un nod în stomac.

Părea o variantă matură a lui…

Se chinui să-şi continue drumul, dar nu-şi putea lua ochii de la acel bărbat. Înainte ca Simone să ajungă jos – ca şi cum ar fi ştiut că este privit – bărbatul îşi ridică fruntea şi privirile li se întâlniră.

O ameţeală puternică o cuprinse şi aproape că-şi pierdu echilibrul.

Cass, însoţită de brunetul cel misterios, se îndrepta către Simone care voia doar să scape de situaţia aceea.

Femeia vedea buzele lui Cass mişcându-se – gazda evident încerca să-i spună ceva. Dar sângele i se urcase la cap şi Simone nu putu descifra decât un cuvânt.

GIDEON era înmărmurit.

Zgomotele şi agitaţia din club se atenuară în timp ce el ajunse faţă în faţă cu femeia despre care crezuse că a dispărut pentru totdeauna din viaţa lui.

Nu-şi putea lua ochii de la Simone. Se maturizase şi avea o frumuseţe distinsă. Părul ei brunet cădea în valuri peste rochia verde-închis – acelaşi verde viu ca al ochilor ei.

Îndreptându-se către el, Simone se ţinea de balustradă ca şi cum s-ar fi sprijinit. Era mai înaltă decât şi-o amintea Gideon, poate un metru şaptezeci şi cinci sau optzeci, iar formele ei se maturizaseră – sâni plini, talie subţire, şolduri voluptuoase.

Era într-adevăr Simone *a lui*. O cunoscuse ca Simone DeNali, nu Simone Burke.

— Doamnă Burke, spuse el, încercând să-şi păstreze calmul, în vreme ce-i privea mâna stângă, strângând puternic balustrada.

Nici urmă de verighetă…

Deci şi-o scosese.

— E ceva ce ar trebui să ştiu şi eu? întrebă Cass, privindu-i pe rând pe amândoi.

— Îmi imaginez că, dacă ar fi ceva, ai şti deja, spuse el, relaxat.

Cass oftă:

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu merge aşa?

Simone clipi, părând derutată:

— Ce nu merge aşa?

— Cass…

— …şi intuiţia ei, termină gazda propoziţia în locul lui, apoi se grăbi să adauge: Simone este PR-ul Clubului Filantropic Chicago.

— Şi face o treabă foarte bună, din câte văd.

Bărbatul nu-şi luase privirea de la Simone.

— Cum îţi poţi da cu părerea ţinând cont de faptul că abia ne-am cunoscut? întrebă Simone.

Pielea i se făcu de găină la auzul acelei voci. Era vocea care îl incitase întotdeauna. Bărbatul observă că Simone îl provoca, încercând să-l facă să spună ceva prin care să recunoască faptul că se cunoşteau dinainte.

Sau nu asta făcea?

— A fost minunat să te cunosc, Gideon, spuse Simone, părând dintr-odată distrasă. Felicitări pentru succesul Clubului Undercover.

Apoi zâmbi şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, am puţină treabă.

Se pierdu în mulţime fără să arunce măcar o privire înapoi.

— Ce a fost asta? întrebă Cass.

— Dacă nu ai nimic de făcut, îţi găsesc eu ceva.

— A, corect, am priceput aluzia. Dar dacă vrei să vorbeşti despre ea…

Gideon nu răspunse, iar Cass nu aşteptă o altă invitaţie să plece. Imediat ce rămase singur, Gideon încercă s-o găsească pe Simone în mulţime, dar se părea că femeia dispăruse.

Din nou…

Ea putea distruge toată munca lui. Ea îl putea distruge pe *el*.

Tot ce trebuia să facă era să-i spună fratelui ei, capul mafiei, Michael DeNali, că Gideon se întorsese în Chicago. Michael jurase să-l omoare cu mult timp înainte ca el să dispară.

Dar acum el nu mai avea să fugă… niciodată.

Capitolul II

Simone se repezi prin mulţime pentru a-l împiedica pe fratele ei să ajungă faţă în faţă cu patronul clubului. Deşi Gideon era acum Joey Ruscetti, asta nu însemna că Michael nu l-ar recunoaşte. Inima lui Simone bătea mai tare. Se ruga ca Gideon să nu o urmărească. Aruncă o privire în urmă, dar nu îl zări.

— Simone, aici erai?!

Michael o luă în braţe şi o sărută pe obraz. Îmbrăcat într-un costum Armani, cu părul aranjat cu ţepi, pentru a fi la modă, aproape că se pierdea în mulţime. Dar era ceva la el – felul în care se purta, felul în care ochii săi întunecaţi scrutau continuu clubul, ca şi cum ar fi căutat duşmani –, acest lucru îl evidenţia. Ca să nu mai vorbim de bodyguardul musculos care stătea la câţiva paşi în urma sa. Blondul masiv, Ulf Nachtmann, atrăgea atenţia câtorva femei interesate, dar ochii lui albastru-deschis erau concentraţi asupra bărbatului de care fusese plătit ea să-l păzească.

— Nu bei ceva? întrebă el.

— Lucrez, ai uitat?

— Treaba ta aici s-a terminat. Petrecerea e un succes. Ar trebui să sărbătoreşti.

Nu mai e cazul, se gândi Simone.

Michael luă o cupă de şampanie de pe tava unui ospătar şi i-o oferi.

— Pentru succesul surioarei mele.

— Nu am organizat de una singură toată această acţiune caritabilă, ştii doar. Sunt numai o rotiţă într-un mecanism.

— Atunci, pentru succes în toate acţiunile! Cum a decurs interviul pentru angajare?

Simone îşi reprimă o replică tăioasă. Rolul de responsabil cu relaţii publice al unei societăţi caritabile din Chicago nu o fi mare lucru pentru el, dar pentru ea era.

— Se putea şi mai bine.

În ochii celui care o intervievase, munca voluntară în scopuri caritabile pe care o făcuse Simone an de an nu suplinea faptul că nu avusese vreo slujbă plătită.

Michael dădu peste cap băutura şi spuse:

— Nu ştiu de ce vrei dintr-odată să munceşti.

— Am un fiu de crescut, ai uitat? Cine ştie dacă văd vreun ban din asigurarea de viaţă a lui David.

David întocmise o poliţă de două milioane de dolari cu câteva luni înainte să moară. Detectivul de la asigurări era de părere că David se sinucisese. Ridicol! Şi apoi ce?

Simone voia să creadă că moartea soţului ei fusese un accident.

Deci de ce n-ar putea?

— Banii de la asigurări vor veni în cele din urmă, o asigură Michael.

— Între timp, ar fi bine dacă aş primi partea lui David de la firma Cecchi şi Burke.

— Dacă Cecchi are nevoie de un stimulent…

— Nu. Şi aşa rămâne.

— În regulă. Nu te ambala.

Îi făcu semn unui ospătar căruia îi arătă paharul gol.

— Şi nu-ţi face griji în legătură cu banii. Îţi dau eu oricât ai nevoie. Şi mai bine vinde-ţi casa şi mută-te cu mine. De când cu divorţul, casa e mult prea mare pentru mine. Mă învârt singur pe-acolo.

El, stafful şi bodyguardul lui, se gândi Simone, dar ştia la ce se referă.

Conacul de pe bulevardul Prairie, construit la începutul secolului XX de un mare industriaş, fusese

întotdeauna prea mare pentru familia lui. Era mai mult o casă aspectuoasă decât un cămin adevărat. După ce tatăl lor a fost închis la Centrul Corecţional Stateville din Joliet, mama lor plecase de acolo în casa lor din Florida. Şi acolo a rămas. Michael refuzase să se mute. Se agăţase de acel loc în ciuda celor trei divorţuri.

Susan şi Michael fuseseră foarte apropiaţi în copilărie. El îşi găsea întotdeauna consolarea la sora lui când Papa era aspru cu el. Când acesta a fost pus sub acuzare, Michael şi-a asumat responsabilitatea de cap al familiei. O ajutase la greu şi avusese grijă ca lucrurile să fie mereu în regulă, la fel cum făcuse şi ea pentru el.

— Tu şi cu Drew puteţi avea la dispoziţie tot etajul trei, spuse Michael. Gândeşte-te. David nu mai e, iar Drew are nevoie de o prezenţă bărbătească.

Fiului ei aflat acum la vârsta adolescenţei îi trebuia o influenţă masculină pozitivă. Michael însă nu era aşa ceva.

Drew nu trecuse încă peste moartea lui David. Băiatul de 16 ani îi cerea din ce în ce mai des sfatul lui Michael.

De acest lucru se temea cel mai mult Simone.

Realizând că fratele ei aşteaptă un răspuns, femeia spuse:

— Ştii ce părere am legat de faptul de a lua bani de la tine, Michael.

— Sunt banii *familiei*.

— Întocmai.

Întunecându-se la faţă, Michael zise:

— Am afaceri legale, Simone.

Unele dintre ele poate că erau, dar femeia nu credea că fratele său renunţase la afacerile suspecte, dar profitabile cu dame de companie şi o firmă de pază cu specialişti care păreau că au tras de fiare în spatele gratiilor.

— Trebuie să ştiu că pot avea grijă de mine şi de Drew, Michael.

Papa se îngrijise de ea, apoi de Michael, apoi de David. Acum era rândul ei să se descurce.

— Am nevoie de un scop în viaţă, de ceva ce pot obţine singură. Cu siguranţă poţi înţelege asta – nevoia de a avea ceva ce e numai al tău.

Privirea i se înseninã şi îşi scoase un pachet de ţigări, scuturând una în afară.

— În regulă, în regulă, surioară. Mereu mă uimeşti, ştii. Pentru moment facem cum spui tu.

Cu chibriturile în mâna stângă, aplecă un băţ şi atinse banda de cremene. Cu o mişcare rapidă a degetului mare, Michael aprinse chibritul.

— Dar dacă te răzgândeşti şi vrei să-l aranjez pe Cecchi, să-mi spui.

Susan nu i-ar fi spus niciodată lui Michael să acţioneze în numele ei şi, sperând să destindă atmosfera, femeia întrebă:

— Şi unde e partenera ta din seara asta?

După ce trase adânc din ţigară, Michael răspunse:

— Nu am parteneră. Damele de societate care se află aici sunt bogate. Tu eşti singura femeie care m-a iubit vreodată fără să aştepte ceva de la mine. La naiba, tu chiar nu vrei să accepţi ce-ţi ofer! Poate că aceasta este cheia pentru a găsi pe cineva care merită păstrat – o femeie care să nu vrea să stea cu mine doar pentru bani.

Simone zâmbi. Desigur, Michael nu se afla aici pentru că îl lovise spiritul sărbătorilor. El nu purta niciodată o crenguţă de vâsc sau vreo cravată cu motive specifice sărbătorilor… nici măcar când ea îi cumpăra una. Chiar şi atunci când erau copii, presupusa lui credinţă în Moş Crăciun era afişată doar pentru a primi cadourile râvnite. Voia, oare, ca Moşul să-i aducă o nouă soţie?

— Sunt destule femei disponibile în jur.

— Şi chiar acum văd una. Pe mai târziu, surioară.

Concentrat, Michael se apropie de o tânără pe care Simone nu o recunoştea. Avea părul şaten, coafat cu ţepi, şi, în ciuda frigului de-afară, purta o ţinută lejeră ce lăsa să i se vadă inelul din buric, ieşind astfel în evidenţă în mijlocul unei mulţimi conservatoare.

Nu era tocmai genul lui, însă Michael spera că fata îl

va distra şi îl va ţine astfel departe de fantomele din trecut.

Gideon…

— Nenorocita aceea a făcut o altă ofertă?

Abia ajuns în zona de licitaţie, Gideon căută cu privirea pentru a vedea cine făcuse acest comentariu. Zări un bărbat slab, între două vârste, care adăugă o nouă ofertă pentru biroul în stil victorian.

— Am nevoie de o tărie, mormăi bărbatul şi plecă să-şi ia una.

Gideon îi făcu semn lui Blade, care se ocupa de bar în seara aceea, să stea cu ochii pe oaspetele furios.

Apoi o căută cu privirea pe Simone. Femeia îi dăduse cu flit şi se ferise de el toată seara. Cu siguranţă nu plecase, fiind una dintre organizatoare.

Îl văzuse totuşi pe Michael, îşi aminti Gideon îngrijorat, mulţumit că reuşise să se ferească din calea lui. Nu voia scandal, nu în seara aceea. Evenimentul caritabil era prea important – printre beneficiarii fondurilor se afla şi un adăpost local pentru femeile şi copiii agresaţi.

După seara aceasta… ei bine, Gideon nu-şi dorea vreun scandal cu Michael DeNali nicicând, dar cel puţin avea oameni care să-i ţină spatele.

— Cred că ai multe pe cap.

Gideon observă că Gabe Connor, şeful gărzilor, stătea chiar în faţa sa. Ochii lui verzi, uşor mijiţi, şi fălcile proeminente contrastau cu căciula de Moş Crăciun ce-i acoperea părul brunet.

— S-a dovedit a fi un eveniment deosebit, într-adevăr, admise Gideon. Tocmai am văzut câteva stafii din trecut.

— Vrei să fac ceva?

Gideon observă o blondă oprindu-se în dreptul biroului în stil victorian şi adăugând încă o ofertă pe listă. Ea era cea care se „duela” pentru obiect cu bărbatul de la bar?

Realizând că Gabe aştepta, îşi concentră brusc atenţia către acesta.

— Ai auzit vreodată de Michael DeNali?

— Cine n-a auzit? Este *aici* în seara asta?

Gideon dădu din cap şi îl duse pe Gabe lângă balustrada balconului, de unde i-l arătă pe Michael.

— El aduce scandal şi nu vreau aşa ceva la mine în club.

— Mă ocup imediat de el.

Deşi Gabe era îmbrăcat la fel de bine ca oricare dintre oaspeţi, casca din ureche ce se zărea de sub căciula de Moş Crăciun, şi care îl ţinea în legătură cu echipa lui, îi trăda adevărata identitate – agent de pază. Se folosi acum de echipament pentru a vorbi cu unul dintre oamenii săi de la nivelul principal, căruia îi ordonă să stea cu ochii pe Michael.

— E ceva despre care ar trebui să discutăm? întrebă Gabe.

— Poate cu altă ocazie.

Gideon era conştient de curiozitatea pe care o stârnea echipei Undercover, cum îi plăcea să le spună oamenilor săi. Ei nu ştiau nimic despre trecutul lui, dar se părea că trecutul îl ajunsese din urmă.

Nu de aceea se întorsese în Chicago?

Chiar dacă-şi petrecuse jumătate din viaţă fugind şi, în ciuda ameninţărilor lui Michael, el ştiuse întotdeauna că va trebui să se întoarcă şi să înfrunte ceea ce lăsase în urmă. Era o chestiune de onoare. Nu reuşise să şi-o scoată din minte pe Simone, dar, pentru a putea face acest lucru, el ştia că trebuie să o confrunte într-o bună zi.

Dar, după ce s-a întors din nou în oraş și a angajat un detectiv particular s-o urmărească pe Simone şi să-i cerceteze noua ei viaţă, stătea în banca lui şi aştepta momentul potrivit, oportunitatea pentru…

Pentru ce?

Nu reuşise să înţeleagă pentru ce anume. Simone avusese o căsnicie fericită şi avea un fiu, astfel că el fusese tentat să plece până când şi-a găsit vocaţia, raţiunea de a trăi. Un motiv pentru a se stabiliîntr-un loc şi a nu se muta într-un alt oraş, pentru o altă viaţă fără sens, aşa cum făcuse de multe ori, de-a lungul anilor.

Echipa Undercover – cu toţii lucraseră împreună în

mai multe rânduri ajutând oameni aflaţi la ananghie. Atunci când cei disperaţi nu mai aveau la cine apela, puteau apela la el şi la asociaţia lui. Era motivul pentru care în cele din urmă fusese de acord să aibă loc evenimentul caritabil la Clubul Undercover. A ajuta femeile maltratate şi copiii acestora se potrivea perfect cu misiunea lui şi a oamenilor săi.

Dar nimeni din echipă nu cunoştea adevărata identitate a lui Gideon. Poate că era timpul să rupă tăcerea.

Atunci când cei disperaţi nu au la cine să mai apeleze…

El putea spera doar că nu va sfârşi prin a fi el acela.

„Mai aveţi cinci minute pentru a face ultimele oferte”, se auzi anunţul în boxe. „Acesta este avertismentul de cinci minute”.

Simone intră în licitaţia de-acum aglomerată. Oamenii se îmbulzeau să facă ultimele oferte. Femeia cercetă mulţimea căutând un cap brunet care să iasă în evidenţă. Nici urmă de Gideon. Nu ştia dacă să se simtă dezamăgită sau uşurată.

Un „hopa” zgomotos o făcu să se întoarcă înspre Galen O’Neill, care scăpase pe jos ceva ce se rostogolea către Simone.

— Îl iau eu.

Simone îşi făcu loc printre doi bărbaţi şi ridică pumnalul curbat fistichiu. Îi admiră pentru o clipă mânerul cu decoraţiuni de aur, cu o piatră încrustată la bază, înainte de a-l pune la loc pe masă.

— Uau, ce armă!

— William are o colecţie de arme vechi, spuse directoarea licitaţiei despre soţul ei. Sper să i-l dau pe acesta cadou de Crăciun. Este un pumnal pentru ritualuri. Lama are chiar şi un şanţ pentru sânge.

Prea multe informaţii. Nu observase până acum latura însetată de sânge a lui Galen. În mod normal, directoarea licitaţiei părea, ei bine, timidă. În momentul acesta însă, cu ochii sclipitori şi obrajii roşii, Galen nu

părea nicidecum astfel.

— Sper să câştigi licitaţia, spuse Simone.

Zărindu-l pe Al Cecchi în partea opusă a încăperii, observă că acesta se întâlnise cu soţia lui. Teresa Cecchi părea înlemnită de furie, îndreptându-şi fusta costumului ei roşu de Crăciun. Simone se gândi că ar fi mai bine să dreagă lucrurile între cei doi înainte să ia proporţii cearta. Nu dorea ca astfel de incidente să-i strice succesul seratei.

— Delirezi! spuse Al suficient de tare încât Simone să poată auzi în timp ce se apropia.

— Ştiu ce vorbesc, Albert. Sacoul tău mirosea a parfum.

— Parfum pe care ţi-l cumpărasem ţie de Crăciun. Dar tu ai hotărât că am o amantă şi mi-ai dat biroul mamei. Trebuie să fac ultima ofertă pentru a-l recupera.

Teresa plecă furtunos. Al se întoarse şi dădu pur şi simplu peste Simone.

— Ce naiba vrei? întrebă el.

— Doar ceea ce mi se cuvine.

Simone nu intenţionase să-i vorbească despre bani în public, pentru numele lui Dumnezeu! Cuvintele pur şi simplu îi scăpaseră. Stânjenită, ea coborî tonul:

— Trebuie să discutăm despre afacere, Al. Nu aici, dar în curând. Am un fiu de întreţinut.

— Ţi-am spus să ai răbdare până se termină anul fiscal.

— De ce tragi de timp?

Făcea deja acest lucru de opt luni.

— Nu am timp pentru asta!

Înainte că Ai să poată trece de Susan, o voce anunţă la amplificator: „Toate licitaţiile s-au încheiat!”

— Ce?

Faţa i se întunecă întorcându-se către Simone.

— Am pierdut biroul mamei din cauza ta!

Al o îmbrânci pe femeie, astfel încât aceasta se duse în spate.

Regăsindu-şi echilibrul, ea spuse într-o răsuflare:

— Cum îndrăzneşti!?

O îmbrânci a doua oară.

Pierzându-şi cumpătul, Susan îi zise:

— Atinge-mă încă o dată şi vei regreta!

Realizând dintr-odată că mai mulţi ochi sunt aţintiţi asupra lor şi stânjenită de ieşirea ei publică, Simone se retrase, iar avocatul furios se întoarse către bar şi comandă un scotch dublu. Deşi i-ar fi prins bine şi ei o tărie, Simone ştia că nu ar fi un lucru înţelept să bea ceva. Fiind genul de persoană mai retrasă, ea nu-şi spăla niciodată rufele în public. Fără îndoială că şampania i-ar fi dezlegat limba.

Fără să aştepte ca privirile curioase să se îndrepte către ea, Simone se duse către toaletă pentru a se calma. Simţea cum privirile o urmăreau până la capătul barului. Fără îndoială că Al o fixa cu mânie. Privi înapoi, dar el dispăruse. Într-un moment de neatenţie, dădu peste cineva într-un costum roşu.

— Ho! Ho! Ho!

— Scuze, Moşule, mormăi ea, plecând capul şi repezindu-se către coridor.

O femeie ieşea din toaleta doamnelor, un spaţiu drăguţ decorat în culorile albastru şi roşu ale clubului. Din fericire, toaleta era goală. După ce se aranjă, Simone se aşează pe un scaun capitonat din faţa oglinzii, unde petrecu un timp neobişnuit de lung aranjându-şi părul ei lung şi refăcându-şi conturul auriu care îi evidenţia verdele strălucitor al ochilor. Orice pentru a amâna întoarcerea în club. Dacă ar avea noroc, Al va dispărea până când ea se va întoarce la petrecere.

Nu că s-ar mai simţi ca la o petrecere. Zărind fantoma trecutului ei şi confruntându-se cu problemele prezentului, tot ceea ce simţea acum era doar stres.

Închizând ochii pentru o clipă, Simone respiră adânc şi încet, încercând să folosească tehnica de meditaţie pe care o învăţase pentru a putea trece peste moartea soţului. Dar, departe de a o calma, această tehnică îi aduse în minte o imagine ce-i făcu pulsul să accelereze – o faţă frumoasă, încadrată de un păr negru.

Faţa bărbatului care îi frânsese inima.

Dacă nu făcea nimic, dacă pleca din club şi nu se mai întorcea niciodată, atunci s-ar fi sfârşit?

Trebuia să se sfârşească. Nu se putea întoarce în trecut. Nu voia să facă acest lucru.

Dar ce căuta el totuşi în Chicago?

Chiar voia să fie omorât?

Pe măsură ce întrebările îi inundau gândurile, Simone realiză că toate acestea nu o făceau să se simtă mai bine. Avea nevoie să nu se mai ascundă şi să-şi găsească o companie plăcută până la sfârşitul serii.

Deschise uşa şi făcu un pas în afară, dar i se prinse piciorul în ceva. Se întoarse şi privi în jos. Realizând ceea ce văzuse, inima începu să-i bată cu putere.

Înainte să poată spune ceva sau să cheme pe cineva, ţipătul unei femei o făcu să îngheţe. Nikki Albright stătea în intrarea către coridor, fixând-o cu ochii larg deschişi. În spatele ei, câţiva oameni se adunară în grabă.

— E mort? întrebă cineva.

— Sunt doctor, spuse un bărbat care-şi făcu loc prin mulţime.

Îngenunche la capul lui AI Cecchi şi îi verifică pulsul. Un pumnal încrustat cu pietre preţioase era înfipt în pieptul bărbatului.

Capitolul III

— Ea l-a omorât! spuse gâfâind Nikki Albright când doctorul confirmă moartea avocatului.

Întorcându-se către cei din spatele ei, strigă:

— Simone Burke l-a omorât pe AI Cecchi!

— Ce?

Simone simţea cum inima îi bătea cu putere:

— Nu! Nu am omorât pe nimeni!

Oaspeţii se înghesuiau la intrare. Toate privirile erau fie acuzatoare, fie bănuitoare. Spaţiul şi aşa îngust deveni de nesuportat, făcând-o pe Simone să se simtă ca într-o celulă, care – dacă poliţia ar ascultă-o pe Nikki – ar putea fi

următoarea ei destinaţie.

— Gata, toată lumea înapoi! Nimeni nu are voie să plece până când nu vine poliţia! Gabe, asigură zona! Puneţi oamenii să păzească ieşirile.

Cuprinsă de teamă, Simone auzi acea voce familiară dând ordine.

Nu putea să i se întâmple tocmai ei asta; pur şi simplu nu se putea. Ea era prima DeNali care se rupsese de „tradiţie”, prima DeNali din patru generaţii care se îndepărtase de afacerile familiei. Tatăl ei încă plătea pentru fărădelegile comise, deşi fusese închis pentru o crimă pe care nu el o comisese.

Dar cine ar crede-o pe ea?

— Haide, să mergem la mine în birou.

Gideon îi întinse mâna.

Cu gâtul încordat, ea ignoră propunerea şi, cu spatele ţeapăn, trecu pe lângă el. Bărbatul era chiar în spatele ei şi cu o voce joasă spuse ca să audă doar ea:

— Du-te înspre scări, Simone. Coboară şi apoi traversează clubul până la intrarea principală. Biroul meu este în partea cealaltă a foaierului.

Simone privi drept înainte. Se uita ca într-un tunel. Avea urechile înfundate de murmurul vocilor din jur. Ignoră întrebările reporterului. Gideon bloca drumul pentru a o împiedica pe femeie să se apropie prea mult.

Trecuseră aproape două decenii de când nu se mai simţise atât de vulnerabilă, de pe când reporterii o bombardau cu întrebări despre tatăl ei care tocmai fusese condamnat pentru o crimă pe care se jura că nu o comisese.

Îl atacase pe unul dintre reporteri într-un exces de furie, îi smulsese microfonul din mâini şi îl lovise cu echipamentul în cap. Fratele ei, Michael, o salvase în ziua aceea. O scosese din mulţime înainte ca ea să mai poată comite şi alte rele. Ulterior, el făcuse nişte înţelegeri financiare care au dus la retragerea acuzaţiilor de vătămare corporală.

Michael… el unde era?

Coborând scările, Simone îşi căuta din priviri fratele, dar nu-l putu zări în mulţime.

Reglase, oare, Michael conturile cu Cecchi aşa cum amenințase că va face?

Doamne Dumnezeule, cu siguranţă că nu!

Privind în urmă pentru a-l căuta pe fratele ei la etajul superior, aproape se împiedică de trepte. O mână uriaşă o prinse de braţ.

— Atenţie!

Atenţie. Dar fusese atentă!

În toţi aceşti ani, trăise o viaţă sufocată de precauţie. Fără pete pe reputaţia ei. De ce ar fi crezut-o cineva capabilă să comită o crimă?

Dacă Nikki încerca să se acopere pe ea însăşi?

Când păşiră la nivelul principal al clubului, Simone observă că Gideon era lipit de ea, încercând să o ajute să străbată mulţimea. Împotriva dorinţei ei… a determinării ei… a anilor petrecuţi departe de el… ea simţi cum sentimente demult reprimate ies la suprafaţă. Încercă să nu intre în panică, dar se simţi prinsă – nu avea cum să scape de el, nu avea cum să iasă din această situaţie.

Oare la fel se simţise şi Papa când fusese condamnat pentru uciderea tatălui lui Gideon?

Mâna lui Gideon ardea. *El* ardea. După tot acest timp în care fuseseră despărţiţi, încă mai era atras de Simone.

Când ajunseră în birou, femeia îşi eliberă braţul, cu toată demnitatea de care era capabilă în acel moment.

— Ia loc, spuse Ghideon, ridicând receptorul şi sunându-l pe Logan.

Trebuia să vorbească imediat cu acest membru al echipei lui, care era de asemenea detectiv la poliţia din Chicago. Mesageria vocală. „Am nevoie de tine aici”, a fost tot ce a reuşit să-i spună.

Simone încă stătea în picioare. Privirea îi era pierdută, iar gândurile fără şir. Se gândea la el… sau încerca să găsească un alibi?

— De ce m-ai adus aici?

— Am crezut că ţi-ar prinde bine să scapi de mulţime

până la sosirea poliţiei.

Albindu-se la faţă, ea nu putu să îngaime decât:

— Ar trebui să-ţi mulţumesc.

Ca şi cum nu ar fi simţit acest lucru. Valuri de sfidare zvâcneau în ea când întrebă:

— Şi… cum spuneai că te numeşti?

— Gideon ajunge.

— Gideon… nu prea seamănă cu Joseph Ruscetti.

Ochii ei verzi sclipeau, provocându-l să nege. Ceea ce, bineînţeles, el nu putea să facă.

Avusese multe identităţi în ultimii şaptesprezece ani, dar nu reuşise niciodată să uite cine era de fapt. Joseph Ruscetti, unicul fiu al mafiotului Frank Ruscetti, care fusese împuşcat de rivalul său Richard DeNali. Tatăl ei.

El fusese martor la crimă.

Mărturia lui îl băgase la închisoare pe tatăl lui Simone, iar ea refuzase să-l mai vadă sau să-i mai vorbească. Apoi, după proces, el, mama lui şi sora mai mică Angela, intraseră în programul de protecţie a martorilor şi primiseră noi identităţi şi o nouă casă, departe de Chicago.

Dar, cumva, oamenii lui Michael îi urmăriseră şi aici şi, deşi mafioţii fuseseră arestaţi – şi el, şi familia lui fuseseră mutaţi din nou –, el ştia că nu era sigur să rămână într-un loc. Nu-şi putea pune în pericol mama şi sora.

La vârsta de 18 ani, plecase de unul singur.

Îşi schimbase numele, ocupaţiile şi oraşele atât de des încât, uneori, era nevoit să se gândească cine şi ce trebuia să fie într-o anumită zi.

Dar acum ştia exact cine era. Şi nu mai avea de gând să fugă.

Simone era semnul de întrebare. Cu numai opt luni în urmă, soţul ei murise în circumstanţe misterioase. Iar acum, partenerul în avocatură al soţului ei fusese omorât.

— Tu ai făcut-o? întrebă Gideon.

Privindu-l intens pentru o clipă, Simone îşi amintea de adolescentul care îi furase inima. Sfidarea ei păli, iar ochii i se umeziră. Scuturând din cap, pipăi după un scaun

în spatele ei şi aproape căzu pe unul.

— Nu-l plăceam pe AI Cecchi, recunoscu, dar bineînţeles că nu l-am omorât.

Părea atât de nelalocul ei în acel birou! Feminitatea ei suavă în masculinitatea brută a cromului, a mobilei negre şi a pereţilor albastru-închis. Locul ei era într-o încăpere în culori pastelate şi retuşuri suave.

— Un *bineînţeles* nu e deloc de acceptat, spuse el întrerupându-şi gândurile. Nu şi pentru autorităţi.

— Pentru că sunt o DeNali.

— Pentru asta… şi pentru că l-ai ameninţat.

Simone îşi ridică sprâncenele ca şi cum n-ar fi ştiut la ce se referea bărbatul. Apoi deveni surprinsă, ca şi cum, în cele din urmă, ar fi înţeles ce voia el să spună.

— M-a îmbrâncit. De două ori. Pur şi simplu l-am avertizat să nu mai pună mâna pe mine.

— Am auzit pe cineva spunând că i-ai zis că va regreta dacă te va mai atinge o dată.

— Mi-am pierdut cumpătul.

— Te-a *mai* atins o dată?

— Nu!

— Dar ce s-a întâmplat?

Gideon o urmărea atent pe Simone în vreme ce ea îi povestea cum se retrăsese la toaletă doamnelor pentru a se linişti şi că atunci când a deschis uşa s-a împiedicat de cadavrul avocatului.

Instinctul lui îi spunea că Simone nu minte. Încordarea ce-l cuprinsese parcă se mai domoli. Ştia că Simone nu este asemenea fratelui sau tatălui ei. Poate că era sentimental ori nesăbuit, dar încă mai credea că este aceeaşi Simone pe care o iubise odată.

— Cât timp ai stat în toaleta doamnelor ai auzit ceva?

— Nu… nu eram atentă la ce se întâmplă afară.

— Cineva a fost omorât exact lângă uşă. Trebuie să fi avut loc o luptă. Dar tu nu ai auzit nimic.

Clipea des, iar vocea îi tremură când spuse:

— Tu nu… mă crezi?

— Întrebarea e dacă poliţia te va crede.

— Este posibil să nu mă creadă?

— Aveai vreun motiv să-l ucizi? o presă el.

— Nu!

— Spuneai că nu-l placi pe Cecchi. De ce? Fusese partenerul soţului tău.

Simone căscă ochii, iar Gideon înţelese că era şocată. Mintea ei făcea conexiuni, punând totul cap la cap.

— Ştiai? întrebă femeia în cele din urmă.

— Eu ştiu multe lucruri, spuse el vag.

Gideon ştia că Simone nu aşteptase mult până să se îndrepte către un alt bărbat şi să-şi refacă viaţa.

Ştia că avusese o căsnicie fericită şi că se dedicase soţului şi fiului ei.

Ştia că avusese dificultăţi financiare de când David Burke murise în accidentul de maşină.

— Ştii multe despre mine? întrebă Simone.

— N-ar trebui să ştiu?

— De când?

— De când m-am întors în Chicago.

Femeia nu spuse nimic, iar Gideon completă:

— De mai bine de un an.

— De ce?

Bărbatul ridică din umeri:

— Din curiozitate, bănuiesc.

Înainte ca Simone să-l mai poată întreba ceva, el spuse:

— Să revenim la Cecchi. Care e povestea?

— Îmi datorează bani.

— Cât?

Simone ridică din umeri:

— Întrebarea secolului. Jumătate din afacere. Cel puţin un milion, îmi imaginez, dacă reuşește odată contabilul lui să facă un bilanţ.

Gideon fluieră:

— Un milion! Cel puţin. Şi acesta nu este un motiv bun?

Simone se ridică brusc de pe scaunul din piele.

— Eu nu omor oameni!

— Ai ameninţat…

— Că-l voi face pe Al să regrete că m-a atins, da.

Femeia se înroşi toată, iar spatele i părea ţeapăn.

— Nu l-am ameninţat niciodată că-l voi omorî!

Aceasta era Simone… cea pe care şi-o amintea el.

Luptându-se cu dorinţa de a o lua în braţe, de a o strânge cu putere şi de a afla dacă buzele ei mai aveau încă puterea de a-l face să uite de toate, el spuse:

— Te cred.

— Că nu am spus acele cuvinte sau că nu am vorbit serios?

— Tu întotdeauna vorbeşti serios?

Nu se putea abţine. Deşi trecuse peste asta, amintirile nu dispăreau. Ea dispăruse înainte de a asculta varianta lui.

— Stai să mă gândesc. Mmm, nu.

Chipul ei împietri parcă. Era evident că Gideon se referă la trecutul lor.

— Nu pari să mă crezi că sunt nevinovată, spuse Simone strângând din buze.

— Fac pe avocatul diavolului. Crezi că poliţiştii vor fi mai îngăduitori?

Femeia avu un moment de slăbiciune, iar el se mai înmuie puţin. Îşi putea imagina doar ce teroare simte Simone la gândul că ar putea fi arestată.

Judecată.

Condamnată.

Poate că era nesăbuit, dar credea în varianta ei. În ciuda anilor care trecuseră şi a modului în care ea îl trădase, Gideon nu o putea lăsa să plătească pentru ceva ce nu făcuse.

Cel puţin poliţia nu o arestase.

O interogaseră la club împreună cu toţi ceilalţi. O avertizaseră, de asemenea, că o pot reţine pentru douăzeci şi patru de ore până când va putea cere să sune un avocat. Acest lucru nu fusese însă necesar; cel puţin nu deocamdată.

Slavă Domnului pentru micile milostenii! îşi spuse

Simone, parcând maşina în garaj aproape de miezul nopţii. Spera ca Drew să doarmă deja. El ştia că mama lui va întârzia, dar nu ştia cât de mult. Dacă o auzea intrând, fiul ei cu siguranţă ar fi luat-o la întrebări. Nu că ar fi putut să-i ascundă toate aceste lucruri.

Situaţia era serioasă – i se ceruse să nu părăsească oraşul.

Până să plece ea de la Clubul Undercover, presa deja se instalase afară. Clubul se afla într-o zonă selectă a oraşului, unde lucruri cum ar fi, de pildă, locurile de parcare erau inexistente. Nu părăsise clubul singură – comitetul organizaţiei caritabile, toţi interogaţi în aceeaşi manieră ca şi ea, plecaseră în grup –, deci ea nu fusese tratată special. Galen O'Neill fusese un sprijin real, asigurând-o pe Simone că ea crede în nevinovăţia ei. Nikki Albright nu fusese atât de amabilă, dar cel puţin îşi ţinuse gura aşa cum îi spusese detectivul care conducea investigaţia.

Simone fusese lăsată liberă şi, în timp ce se grăbea să ajungă acasă, încercase să se relaxeze ascultând la casetofon Mozart, dar nu putu să uite că atinsese pumnalul. Dacă îi verificau amprentele…

Apoi mai era şi presa, care avea să publice povestea şi să-i dezgroape trecutul.

Tremurând, Simone traversă curtea din spate. Casa ei era din granit, pe două niveluri, având alte clădiri lipite în lateral de a ei. Curtea era micuţă, dar se întindea către lac, parcul Lincoln era la doar un cvartal distanţă. Locuia într-un cartier de case din secolul al XIX-lea, renovate, de peste un milion de dolari fiecare – o mulţime de cărămizi şi granit –, aşezat între parcul aglomerat şi animata stradă Clark. Piaţa principală a cartierului era plină de restaurante şi magazine cu specialităţi.

Nu-şi putea imagina cum ar fi să trăiască în altă parte.

Cu atât mai puţin într-o celulă.

Intrând în casă prin bucătărie – visul oricărui bucătar, cu o zonă-insulă pentru prepararea mâncării,

două chiuvete şi suficiente dulapuri pentru mai multe seturi de veselă –, Simone auzi voci şi înţepeni, dar înţelesese că televizorul din camera de zi era pornit.

— Drew, iubitule, de ce nu dormi? întrebă ea, traversând zona unde luau masa de obicei până în capătul încăperii luminate de televizor şi de beculeţele din pomul de Crăciun pe care îl aduseseră cu greu în casă cu doar câteva zile în urmă.

Nici măcar nu apucaseră să-l împodobească, puseseră doar câteva beculeţe printre ramuri.

— E târziu.

Drew se urni din culcuşul său de pe canapea.

— Am încercat să te aştept, dar am adormit.

Avea ochii cârpiţi de somn şi părul ciufulit. Când îl văzu, Simone simţi o căldură în suflet, dar şi o strângere de inimă.

— Iubitule, nu trebuie să mă aştepţi. E treaba mea să-mi fac griji.

— Tata ar fi făcut la fel.

— Trebuie să ajungi la muncă la şase dimineaţa.

Simone era mândră de băiatul ei, care insistase să-şi ia o slujbă pentru a ajuta la plata facturilor. Şi-ar fi dorit să nu-l lase să facă acest lucru, dar a înţeles că el creştea, iar asumarea responsabilităţii îi va prinde bine. Era picol la o braserie de pe strada Clark. Lucra două ture de dimineaţă în weekend şi două ture de noapte în cursul săptămânii şi tot îşi mai găsea timp să-şi facă temele şi să iasă cu prietenii. Mama primea jumătate din câştigul băiatului – care a vrut iniţial să-i dea ei toţi banii – pe care îi pusese într-un cont pentru el. Simone îşi sfătui fiul să cheltuiască restul de bani pentru el, dar ştia că acesta îi strânge.

Drew semăna atât de mult cu David!

Cu toate că era fiul lui Gideon.

— Ce legături ai cu Simone Burke?

— Cine spune că am vreo legătură cu ea?

Chiar şi acum, Gideon nu se simţea bine dezvăluindu-şi identitatea şi expunându-se, nici măcar în faţa unui membru al echipei Undercover.

— Altfel de ce ai vrea s-o ajuţi? întrebă Blade, care se sprijinea de un zid, cu braţele încrucişate pe pieptul său lat.

— Poate că doar cred pur şi simplu că Simone e nevinovată.

Echipa Undercover se strânsese în biroul lui la puţin timp după ce sosise detectivul John Logan. Prezenţa lui Logan, fost angajat al lui Gideon, îi ridicase nişte semne de întrebare detectivului care răspundea de caz, dar Logan se acoperise spunând că patronul îi era prieten, iar el se afla acolo doar în calitate de observator.

Doar câţiva ştiau de existenţa echipei.

— Haide, Gideon, spuse Cass. Toţi am avut încredere în tine să-ţi dezvăluim trecuturile noastre. Când ai de gând să ni-l prezinţi şi tu pe-al tău? Am simţit legătura.

Gideon ridică din umeri, nefiind dispus să spună totul:

— Tu mereu simţi legături.

— Doar atunci când acestea există. De când o cunoşti pe Simone Burke? Când te-am prezentat, tensiunea dintre voi era atât de intensă, încât o puteai tăia cu cuţitul.

— Simplă atracţie.

— Nu chiar atât de simplă, îl contrazise Cass.

— Să spunem că este.

Gideon îşi dădea seama că femeia voia să se certe cu el, dar de data aceasta Cass dădu înapoi.

Ea oftă şi spuse:

— În regulă. Simone Burke nu este o criminală – atât ştiu şi eu.

— Şi asta e tot ce trebuie să ştim.

— Atunci cine l-a omorât pe Cecchi? întrebă Gabe.

— Este o întrebare la care va răspunde echipa Undercover, spuse Gideon.

Dar ei nu puteau face mare lucru până când el nu primea aprobarea lui Simone.

O pătură de nea s-a aşternut sub cerul nopţii. Simone îi umplea gândurile, el conducea către casă venind de la un meci de baschet. Îşi dorise să fie cu ea, dar îşi zise că nu în

seara aceea. Ea se purtase ca şi cum ar fi avut ceva important în gând. Simone chiar spusese că trebuia să-i vorbească între patru ochi, dar în cele din urmă ezitase. Nu era suficient timp, îi mărturisise fata după ce îşi verificase ceasul de la mână. Îl sărutase apăsat şi scurt şi ieşise din maşină înainte ca el s-o poată prinde.

Astfel că el se întrebase tot drumul către casă: avea de gând Simone să-i spună, în cele din urmă, că este pregătită pentru o relaţie permanentă?

Dacă amicii lui ar fi ştiut cât de mult îşi dorea să audă acele cuvinte din gura ei! Obţine ce vrei şi treci la următoarea fată. *Asta ar fi spus ei.*

Scutură din cap. El nu voia altă fată. Simone era singura care exista pentru el.

Dar dacă nu era asta? Dacă ea voia să-i spună ceva ce el nu dorea să audă? De pildă, că nu mai pot continua să se vadă?

Cu o apăsare în piept, cu un nod în stomac, el se temea că Simone ar putea să se despartă pentru a încerca să facă un lucru nobil. În acţiunea de a candida la colegii, el tărăgăna, iar ea ştia asta. El nu voia să plece din Chicago, nu şi dacă asta însemna să se despartă de cea pe care o iubea.

Intră pe strada pe care locuia, blocată de maşini ninse şi de zăpada care se aşezase. Niciun loc de parcare pe Gold Coast. Mare surpriză! Noroc că familia lui avea un garaj vechi, suficient cât să încapă trei maşini.

Zări o maşină – una pe care nu o recunoştea – în faţa garajului. Motorul era pornit, dar maşina stătea pe loc.

Rămase la capătul aleii, aşteptând. Dacă şi cealaltă maşină era blocată, asta era. Trebuia să dea cu spatele şi să găsească un alt loc de parcare.

În timp ce se gândea, zări o mişcare. Şterse automobilul, de fapt, parbrizul aburit pentru a putea vedea mai bine şi observă că tatăl lui stătea în faţa garajului cu un bărbat în pardesiu şi cu o pălărie cu bor lat. Acesta îşi întoarse puţin capul, iar ochelarii cu ramă de culoare închisă străluciră în lumină.

Richard DeNali! *Ce căuta aici tatăl lui Simone*?

Joey strânse volanul şi se întrebă dacă nu e mai bine să iasă de pe alee. Dacă aveau afaceri? *Bătrânul nu amesteca afacerile cu familia. Fără bodyguarzi, totuşi. Poate că afacerile erau personale. Despre el şi Simone.*

Dacă asta încercase ea să-i spună – că tatăl ei se străduia să-i împiedice să se mai întâlnească? *Taţii lor erau rivali de ani de zile.*

Începu să transpire, dar se hotărî să nu fugă ca un copil. La 17 ani era deja bărbat şi îşi asuma responsabilitatea pentru acţiunile sale. Şi pentru viitorul lui.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Niciun zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! *strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.*

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare – RDN1 –, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— Tată! *strigă el în timp ce-şi întorcea părintele pe spate.*

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— Mă auzi? *Te rog, spune-mi că mă auzi.*

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— Joey…

— Aduc ajutoare, tată, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey îşi vârî braţul sub spatele lat şi îl ridică. Tatăl lui tuşi. Un lichid închis la culoare îi ieşea bolborosind printre buzele îngheţate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând:

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali…

Apoi tatăl lui icni şi se înmuie.

— Tată, nu! strigă el. Ajutor! Mario! Dominick! Am nevoie de ajutor!

Sunetele îl asaltară – o uşă deschizându-se, voci, un ţipăt – în timp ce continua să-şi legene tatăl, ştiind că era prea târziu.

Gideon se trezi transpirat şi înjură.

Nu mai avusese acest coşmar de ani de zile. Întâlnirea cu Simone fusese suficientă pentru a-l stârni.

Ridicându-se gol din pat, se duse către fereastră şi privi afară. Zăpada proaspătă acoperea zona. Noaptea aceasta semăna atât de mult cu aceea de demult!

Ce intenţionase Simone să-i spună înainte de a ieşi din maşină? Ştiuse că tatăl ei urma să-l omoare pe-al lui?

El nu apucase niciodată s-o întrebe. Ea refuzase să-l mai vadă, apoi, pur şi simplu, dispăruse.

Dar dacă ea ar fi ştiut…

Gideon simţi o apăsare în piept.

Altă întrebare la care trebuia să găsească un răspuns.

Capitolul IV

Leul răgea stând pe una dintre pietrele din curtea cuştii.

Simone se întreba dacă astfel îşi exprima aprobarea faţă de milioanele de lumini care străluceau de sărbători în grădina zoologică sau dacă protesta faţă de ora târzie şi mulţimea adunată. Vreme de câteva săptămâni, între Ziua Recunoştinţei şi Anul Nou, Grădina Zoologică din parcul Lincoln era deschisă şi noaptea, oferind programe speciale de sărbători. Distracţia serii abia începea. În difuzoare se auzea muzică de Crăciun, întreruptă din când în când de anunţuri intermitente despre diferite activităţi de familie.

Scuturându-şi zăpada de pe haina sa verde-închis, Simone îşi verifică ceasul şi se întrebă din nou de ce oare insistase Gideon să se întâlnească astăzi. Cât mai curând posibil. Încercând să-şi scoată din minte ce se întâmplase seara trecută – inclusiv întâlnirea cu bărbatul pe care credea că nu-l va mai vedea vreodată –, ea îşi petrecuse ziua cât de normal cu putinţă, ceea ce însemna întâlnirea stabilită după-amiaza cu femeile din consiliul de conducere al Clubului Filantropic din Chicago. Încercase să se folosească de acest lucru ca pretext pentru a nu se întâlni cu Gideon. El o convinsese, spunându-i că o va vizita pur şi simplu.

În ciuda vizitatorilor vioi şi a melodiilor specifice Crăciunului, Simone era încordată, nesigură şi nerăbdătoare să plece. Drew lucra în seara aceasta, dându-i ocazia să facă nişte cumpărături de Crăciun. Nu că ar fi avut neapărat dispoziţia necesară, dar ar fi făcut orice pentru a-şi ocupa mintea cu ceva.

Ce naiba voia Gideon? Tocmai se hotărâse să plece când îi auzi vocea în spatele ei.

— Nu eram sigur că ai să fii aici, spuse Gideon.

Inima îi tresări când simţi prin paltonul ei de lână căldura corpului lui lipindu-se de spatele ei. Simţi un gol în stomac şi o apăsare în piept; se lupta cu reacţiile pe care el i le stârnea întotdeauna.

— Nu ştiu de ce mă aflu încă aici, recunoscu Simone.

— Poate pentru că nu m-ai uitat complet niciodată.

Această remarcă o făcu să se întoarcă brusc şi să-l privească intens în ochi pe Gideon.

— Poate că ai capul prea mare pentru o pălărie şi de aceea nu porţi una!

El purta un pardesiu din lână, negru, lung, cu o dungă roşie la guler, dar avea capul descoperit. Fulgii de zăpadă alunecau prin jocul de lumini aşezându-i-se ca o aură pe părul lui negru. În ciuda zâmbetului de pe buze, era evidentă intensitatea ce radia dinspre el, făcând-o să se dea cu un pas în spate.

— Cel puţin nu negi asta, spuse bărbatul.

— Ce este, Gideon? se răsti ea. Ce vrei de la mine?

Liniştea se aşternu între ei pentru câteva secunde. Simone îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

Apoi el spuse:

— Să te ajut.

— Să mă ajuţi cu ce?

— Să-ţi dovedeşti nevinovăţia.

— În ţara asta, oricine este nevinovat până la proba contrarie.

Deşi nedreptăţi se mai puteau face, după cum ea bine îşi amintea.

— Acest lucru nu-l împiedică pe procuror să construiască un caz împotriva ta.

— Doar pentru că am fost supărată pe AI Cecchi fiindcă-mi datora bani…

— Îţi datora o avere, vrei să spui. Te-ai certat cu el exact înainte să fie ucis. Dar pumnalul, Simone? Dacă îţi verifică amprentele, se vor potrivi?

Pumnalul… la naiba! Aproape că uitase.

Dacă n-ar fi ridicat pumnalul de jos când acesta căzuse de pe masa de licitaţie! Strânse din dinţi. De unde ştia Gideon despre asta? Sau miza pe intuiţie? Seara trecută, când îi mărturisise că nu ea l-a omorât pe Al, bărbatul îi spusese că o crede. Dar era oare adevărat?

— Nu am timp pentru aşa ceva.

Încercă să-l ocolească, dar el întinse braţul şi o opri.

— Fă-ţi timp. Ai un avocat?

Cel mai bun avocat criminalist pe care îl cunoştea – singurul în care avusese încredere – fusese răposatul ei soţ, David.

— Nu am nevoie de avocat.

Cel puţin ea spera că nu va avea nevoie.

— Ia-ţi unul, spuse Gideon, apropiindu-se şi mai mult. Prea aproape pentru liniştea ei sufletească.

Simone nu răspunse. Se îndepărtă. Trecu de zona cu sculpturi de gheaţă. De individul în costum de pinguin uriaş. Şi de trenuleţul care îi plimba pe copii prin grădina zoologică. În tot acest timp, Gideon rămase cu un pas în

urma ei. Oare avea de gând s-o urmărească până la casa ei aflată la câteva cvartale distanţă?

În mod bizar, părea că sunt la o întâlnire nereuşită. Ea nu putea scăpa de sentimentul acela, senzaţia absurdă a unei legături care nu mai exista.

Cu excepţia lui Drew.

Dintr-odată, Simone îşi dădu seama că, dacă Gideon ştia totul despre viaţa ei, ar putea şti de asemenea şi faptul că este tatăl biologic al lui Drew.

Înlemni în faţa unui perete de sticlă, unde câţiva oameni priveau nişte urşi polari jucându-se în apa îngheţată. Îl zări în geam pe Gideon şi încercă să-l citească.

Ştia oare? *Acesta era motivul pentru care intervenea astfel în viaţa ei*?

Când ceilalţi spectatori se îndepărtară, Simone spuse:

— Ai mult tupeu să intri din nou în viaţa mea şi să-mi spui ce să fac.

— Mă respingi pentru că nu vreau să văd cum intri la închisoare pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

— Ne simţim vinovaţi, nu? Te gândeşti la tatăl meu şi la modul în care ai minţit în instanţă pentru a-l băga la închisoare?

— Nu am minţit şi nu am niciun motiv să mă simt vinovat.

Ea voia să-l creadă… şi voia, de asemenea, să îl creadă şi pe tatăl ei. Doar unul dintre ei spusese adevărul în timpul procesului.

Şi lui Simone…

Aşadar, dacă el nu se simţea vinovat…

— Atunci de ce?

— Pentru că te-am iubit odată, Simone.

Respiră adânc, iar inima îi bătea atât de puternic, încât sunetul îi bubuia în urechi. Nu se aşteptase la asta.

Te-am iubit odată…

Cum putea spune acest lucru după ce o trădase, trimiţându-i tatăl să putrezească în închisoare pentru tot

restul vieţii?

Îl privi în ochi şi-l întrebă:

— Eşti sigur că nu ai niciun alt motiv pentru care vrei să mă ajuţi? Poate că tu crezi că nu-i voi spune lui Michael unde să te găsească.

Felul în care o privea Gideon o făcu pe Simone să simtă un gol în stomac. Expresia lui era o combinaţie de mânie, dezamăgire şi ceva nedefinit.

— Chiar l-ai asmuţi pe fratele tău asupra mea?

Sigur că n-ar fi făcut asta, dar Simone nu spuse nimic. Îl lăsă să creadă ce voia despre ea. Deşi ştia că este greşit – chiar dacă el merita să transpire – ea era conştientă că acest lucru o ajuta să se protejeze puţin de el.

— Pentru a fi totul clar, spuse Gideon apropiindu-se de ea şi invadându-i spaţiul, nu mi-e frică de Michael. Detest ceea ce reprezintă el. Ştiu că poate fi periculos, *dar la fel pot fi şi eu*.

Convinsă de asta, Simone făcu din nou un pas în spate.

Periculos. La ce se referea?

Se alăturase forţelor malefice care conduceau lucrurile de sub aparenţa de civilizaţie a oraşului? Dar spusese că urăşte ceea ce reprezintă Michael…

— Chiar crezi că poţi dovedi că *sunt* nevinovată? întrebă ea. Cum?

— Găsindu-l pe adevăratul criminal, Simone.

— Ce? Eşti detectiv particular când nu conduci clubul?

— E un fel de a spune. Am relaţii.

— Relaţii!

Îşi imagina că are. Îşi imagina tot felul de lucruri despre acest bărbat pe nume Gideon, care se vârâse chiar sub nasul lui Michael.

— Ce înseamnă asta? Ce fel de relaţii? Cine…

— Părţi interesate care vor să se facă dreptate.

Justiţiari?

Simone se gândi mai bine pentru o clipă şi hotărî că

descrierea i se potrivea într-un mod ciudat. Cu ani în urmă, el avusese nevoie să plătească pe cineva pentru uciderea tatălui său şi îl alesese pe tatăl ei, rivalul lui Frank Ruscetti. Făcuse ceea ce era nevoie pentru a înfăptui „dreptatea”.

— De ce mi se pare că au mai fost şi alţii înaintea mea? întrebă Simone.

— Pentru că au fost. Câţiva.

— Crimă?

— Îţi aminteşti de cazul Elise Mitchell?

— Am citit despre el. Femeia a fost trimisă la închisoare pentru uciderea soţului ei. A scăpat pentru a-şi proteja copilul şi a reuşit să-l scoată la iveală pe adevăratul criminal.

— Cu ajutorul nostru. Actualul ei soţ este detectiv, membru neoficial al echipei noastre. Şi, recent, unui fost preot pe nume Dermot O’Rourke i s-a înscenat o crimă, iar noi de asemenea l-am ajutat să se apere.

— Rezultatele tale sunt mereu atât de bune?

— Bilanţ perfect.

În vreme ce curiozitatea lui Simone creştea, se lupta cu ea însăşi. Nu că ar fi îndrăgit prea mult sistemul juridic, nu după ce tatăl ei fusese închis pentru ceva ce spunea că nu a făcut. Toate din vina lui Gideon. Nu ar fi o mutare inteligentă să-l lase să se apropie prea mult. Nu ar fi prea bine nici pentru ea, nici pentru Drew. Fiul ei nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că David era tatăl lui. Dacă Gideon îşi dădea seama şi îi spunea adevărul lui Drew? Că David nu-i era părinte? I-ar fi frânt inima. Nu-i putea face una ca asta.

— Dacă nu accepţi pentru tine, fă-o pentru fiul tău, spuse el.

— Ce?

Era ca şi cum Gideon îi pătrunsese în minte şi îi citea gândurile. Inima aproape că îi sărea din piept. Sigur nu aflase de Drew!

— Dacă ajungi la închisoare, ce se va întâmpla cu el?

— Michael…

— Mda, Michael, spuse Gideon. Asta e ceea ce vrei?

— Michael îl iubeşte pe Drew…

— Şi va fi fericit să-l corupă pe copil şi să-l transforme într-o sosie a lui. Ştii bine că am dreptate.

Faptul că Gideon *avea* dreptate o rodea pe Simone. Influenţa lui Michael asupra lui Drew era lucrul de care se temea cel mai mult. Era prinsă într-o situaţie fără ieşire. Nu dorea ajutorul lui Gideon, deoarece l-ar putea răni pe fiul ei; dacă nu ar accepta ajutorul lui, l-ar putea răni pe Drew şi mai mult.

— Bine.

Tonul ei fuse la fel de rece ca şi gândurile. Era prinsă. Era prinsă într-o capcană şi nici măcar nu se afla încă într-o celulă de închisoare.

— Ajută-mă să mă dezvinovăţesc.

Şi apoi dispari din viaţa mea înainte de a o distruge din nou.

Gideon îi oferise cu generozitate ajutorul şi apoi o convinsese să-l accepte. Cât de absurd! se gândi el.

De ce i-ar păsa lui dacă Simone Burke voia ajutorul lui?

Dacă îl voia pe el?

Asimila ea, oare, cele două lucruri?

Dar el?

Oprindu-se în faţa coliviilor cu păsări de pradă, luminiţele din jurul lui Simone o făceau să pară o zână de Crăciun îmbrăcată în verde. Aproape că-l durea fizic să privească faţa ei angelică, să-şi amintească tot ce fusese odată între ei… ce ar fi putut fi.

— Trebuie să ne întâlnim cu oamenii mei, spuse el, adăugând apoi: *acum*.

Ochii ei se deschiseră larg, iar gura i se strânse de supărare:

— Şi dacă am alte planuri în seara asta?

— Ai lucruri mai importante de făcut decât să scapi de acuzaţia de crimă?

Remarca o dezumflă, apoi ceva în sufletul lui Gideon se înmuie. Dintr-odată, Simone părea vulnerabilă… precum

fata speriată pe careşi-o amintea înainte de proces. Pe atunci, el dorise să o ia în braţe şi să-i spună cât de mult o iubea, cât de oribil se simţea ştiind că uciderea tatălui său îi despărţea.

Pe atunci, Michael se băgase între ei şi o ţinuse pe Simone departe de proces, îl împiedicase să-i mai vadă vreodată.

Dar Michael nu mai era acum aici.

Gideon o atinse pe obraz. Deşi Simone deschise larg ochii, nu se feri. Vârful degetelor îi ardeau acolo unde atinseseră pielea ei fină şi Gideon o luă de după gât şi o trase mai aproape. Ea se apropie de el, iar acesta o strânse în braţe. O ţinu aşa şi se gândi cum de-a trăit fără acest lucru… acest sentiment de bine, atâta vreme. Nu se simţise cu nicio altă femeie cum se simţea acum cu Simone în braţele lui.

El avea nevoie să fie obiectiv, să se poată detaşa şi să nu o lase pe Simone să-i intre în suflet. Dorindu-şi să facă mai mult decât s-o ţină doar în braţe, Gideon, în loc de asta, nu făcu nimic.

Cel mai dificil nimic *din viaţa lui*.

Simone se trezi împingându-l brusc. Deci şi ea a simţit la fel, se gândi Gideon, zâmbind în timp ce-i dădea drumul.

— Nu vom mai face asta, spuse ea.

— Ce nu vom mai face?

— Îmbrăţişări? Consolări?

— Nu, adică da!

— Atingeri?

— Vrei să ai mâna ruptă?

— Am prins ideea, Simone, spuse el, rânjind. Şi tu la fel.

— Ţi se umflă orgoliul din nou?

— Mă tem că nu orgoliul se umflă, clarifică el.

Gideon aproape râse de expresia ei de revoltă când înţelese ce a vrut el să spună. Temându-se că ea ar putea renunţa la înţelegerea făcută dacă nu se retrăgea repede, îi pieri zâmbetul şi îi făcu semn să se întoarcă de unde

veniseră.

— Parcarea e în direcţia aceea, spuse el.

— Ştiu unde este parcarea. Eu am venit pe jos.

— Eu nu. Şi, de vreme ce mergem către Clubul Undercover, o maşină ar fi necesară. Asta dacă nu vrei să-ţi uzi ghetele de firmă.

Oftând, Simone se îndreptă către parcare. Gideon era bucuros s-o urmeze, admirându-i şoldurile legănându-se.

Soarta îi despărţise. Acum îi adusese din nou împreună, dar Gideon ştia că este doar ceva temporar. Trebuia să ţină minte acest lucru dacă voia să rămână în toate minţile.

Clubul Undercover se afla pe colţul unei străzi, la circa doi kilometri distanţă de centru, în cartierul Wicker Park/Bucktown, cunoscut iniţial drept Polish Gold Coast. Lucrurile se schimbaseră, Simone ştia. Decenii la rând, cartierul trecuse prin vremuri grele. Odată raiul studenţilor şi al artiştilor, zona era acum în ascensiune, cei mai puţin înstăriţi fiind înlocuiţi de rezidenţi cu venituri mari. Cu toate acestea, deocamdată zona continua să fie un amestec cultural – cei cu părul vopsit în culori aprinse, cu tatuaje şi piercinguri amestecându-se cu cei îmbrăcaţi în costume scumpe şi haine de firmă.

Într-o noapte cu cer senin cum era aceasta, zgârie-norii luminaţi din inima oraşului păreau atât de aproape, încât ai fi zis că-i poţi atinge. Foarte romantic! Simone se debarasă de acest gând în vreme ce Gideon îi încredinţă maşina unui valet.

Deşi era duminică, clubul era atât de frecventat, încât cozile se formaseră deja pe bulevardul Milwaukee. Clienţi obişnuiţi de 20 şi 30 de ani purtau cumva conversaţii în ciuda zgomotului de bass care se auzea din sistemul audio de la parter.

Simone era bucuroasă că Gideon o condusese prin mulţime şi apoi în jos, pe scări, iar nu prin zona în care fusese omorât AI Cecchi.

— Mags, anunţă-i pe toţi că sunt la mine în birou, îi spuse Gideon gazdei, care purta pantaloni de echitaţie,

bocanci şi un top verde sclipitor cu spatele decupat, având părul tras peste o şapcă şi coafat cu ţepi şi sclipici verde.

— Am înţeles, şefu'!

Simone îl urmă pe Gideon în biroul său, decorat cu mobilă neagră şi cromată, care avea pereţii albaştri ca şi ochii lui. Ochi pe care ea îi evita. Detesta faptul că se simţea vulnerabilă în prezenţa lui. Detesta faptul că depindea de el pentru a scăpa de necazuri.

Din fericire, nu rămaseră singuri pentru multă vreme. Înainte să prindă de veste, Simone era înconjurată de zdrahoni – Blade Stone, tipul care se ocupase de bar în zona de licitaţie; Gabe Connor, responsabilul cu siguranţa; John Logan, detectivul la poliţia din Chicago. Apoi o briză de aer proaspăt pătrunse în încăpere – Cassandra Feed, iar Simone inspiră adânc şi se calmă.

— Ţine-te tare, murmură Cass, bătând-o pe umăr înainte de a lua un loc.

— Suntem cu toţii aici, deci putem începe, spuse Gideon. Logan, care este stadiul investigaţiei oficiale?

— Câteva persoane sunt suspecte, Simone, aici de faţă, fiind în continuare numărul unu pe listă. Ai luat pumnalul în mână, nu-i aşa?

Simone tresări:

— Dar, dar…

— Doar pentru că l-ai atins nu înseamnă întotdeauna că-ţi vor ieşi amprentele, continuă Logan. Sau ar putea fi murdărit. Oricum, va dura până când amprentele vor fi verificate prin SAVA – adică Sistemul automat de verificare a amprentelor. Zile, poate săptămâni şi…

— Stai puţin! îl întrerupse Simone, privind intens către Gideon. Vrei să spui că tu deja ai vorbit cu oamenii tăi înainte ca eu să fiu de acord să-ţi accept ajutorul?

— Toţi avem dreptul la vot aici. *Ei* au trebuit să fie de acord înainte ca eu să vin la tine.

— Priorităţile tale sunt puţin decalate, spuse Simone, ironic.

Privi în jur către ei:

— Aşadar, de ce aţi fost de acord?

Se opri în dreptul lui Logan:

— Mai ales tu. Ţi-ai putea pierde postul la departamentul de poliţie dacă s-ar afla cu ce te ocupi.

— Tocmai de aceea nu ne facem reclamă, spuse Gideon.

— Vorbeam cu el. Deci, de ce?

— Poliţiştii sunt şi ei oameni, spuse Logan, scuturându-şi o scamă invizibilă de pe sacou. Urmăm o dâră de firimituri de pâine şi sperăm că ne va conduce la concluzia dorită. Uneori acele firimituri de pâine dau greş. Soţiei mele i-a fost înscenat să preia vina unui criminal.

Vocea i se domoli:

— Dacă n-am fi ajutat-o, putea fi acum moartă în loc să-mi fie alături în pat în nopţile reci de iarnă.

Ochii lui căprui erau intenşi, iar expresia feţei, serioasă.

— Gideon spune că nu eşti vinovată şi asta e suficient pentru mine.

— La fel şi pentru mine, spuse Blade.

Gabe ridică din umeri:

— Şi pentru mine la fel.

— Atunci este unanim, adăugă Cass.

Simone înţelese de ce Gideon era dispus să se expună – cel puţin credea că înţelege –, dar ea nu-i cunoştea pe aceşti oameni.

— La ce vă aşteptaţi drept răsplată? Din păcate, sunt cam strâmtorată momentan…

— Nu facem asta pentru bani.

Zâmbetul lui Cass deveni forţat când spuse:

— Când stai închis pentru o crimă pe care nu ai comis-o, nu-ţi mai poţi recupera acei ani vreodată.

Simone avea senzaţia că toate acestea erau mai personale pentru Cass decât pentru Logan. Îi privi pe fiecare în parte, inclusiv pe Gabe şi Blade, observându-le expresiile serioase. Oricare le-ar fi fost motivele pentru a oferi ajutor, toţi păreau sinceri.

— Aşadar, cum începem?

— Trebuie să analizăm toţi suspecţii, spuse Logan.

— Câţi sunt?

Gabe spuse ironic:

— Câţi oameni au motive să dispreţuiască un avocat?

— Hei! obiectă Blade.

— Îmi cer scuze. Avocat criminalist, spuse Gabe. Nu am vrut să mă refer şi la Lynn.

Cass explică:

— Lynn Cross e avocat specialist în divorţuri. Ea şi Blade sunt logodiţi.

— Şi soţul meu era avocat, spuse Simone. Şi a fost un om bun.

— În regulă, fără comentarii despre avocaţi, zise Gideon direct. Dar Cecchi?

Simone ridică din umeri:

— Nu pot spune că-l urmăream pe el sau pe clienţii lui.

— Micşorează aria la cei prezenţi la petrecere.

— Nikki Albright.

Numai când pronunţă numele femeii, şi Simone simţi un frison. Ea fusese acuzată pe nedrept şi nu voia să facă acelaşi lucru altcuiva. Nu că o găsea vinovată pe Nikki, îşi spuse în sinea ei; pur şi simplu investiga toate posibilităţile. Justificarea făcând-o să se simtă mai bine, spuse:

— Cecchi l-a scăpat pe fostul soţ al lui Nikki de acuzaţia de molestare sexuală a unui minor. Ea a considerat că acest lucru i-a distrus învoiala de la divorţ. Nikki voia să se răzbune. De aceea era atât de hotărâtă să câştige biroul lui Al la licitaţie. Ceea ce a şi făcut.

— Nikki Albright este pe listă, confirmă Logan. Ştii ca ea să fi fost vreodată violentă?

Simone scutură din cap:

— Lacomă şi mincinoasă. Nu avea cum să mă fi văzut pe mine cum l-am înjunghiat pe Al, pentru că nu am făcut-o.

— A recunoscut deja că nu a văzut nimic, că doar a dat peste tine stând lângă cadavru.

— Slavă Domnului!

— Asta nu te absolvă pe tine însă, spuse Logan. Mai mulţi oameni au auzit cearta referitoare la bani. Şi câteva persoane te-au văzut cu pumnalul în mână.

— L-am ridicat de jos. Şi Galen O'Neill l-a atins. Spunea că-l licitează pentru a-l oferi soţului său, dar mă îndoiesc. Am avut un sentiment ciudat... ca şi cum l-ar fi vrut pentru ea.

Logan dădu din cap:

— Se pare că a câştigat licitaţia.

— Atunci nu ar trebui să fie şi ea suspectă? întrebă Blade.

Simone nu credea de fapt că Galen, în mod obişnuit timidă, era capabilă de violenţă. Dar în caz de autoapărare? spuse, nesigură:

— Galen şi Al s-au certat în acea seară. Dacă a învinovăţit-o pentru pierderea biroului şi s-a dus după ea pe coridor?

— Cecchi se certa cu toată lumea, spuse Blade. Inclusiv cu soţia lui.

— Niciuna dintre femei nu este absolvită, spuse Logan. Altcineva îţi vine în minte?

Privirea lui o pătrundea pe Simone.

Ea se mişcă pe scaun. La o singură persoană se mai putea gândi Michael. Dar fratele ei îi promisese să nu se amestece. Din câte ştia, Michael nu călcase în zona de licitaţie.

— Nimeni, spuse ea.

— Cred că ar trebui să începem cu soţia, să aflăm ce ştie, spuse Gideon, fără ca privirea lui să se abată de la Simone.

— Vezi dacă e o văduvă îndurerată sau nu.

Văduvă îndurerată...

Cuvintele lui o afectară pe Simone. Îi punea la îndoială loialitatea faţă de David? Sau o afecta faptul că era încă atrasă de Gideon?

— În regulă. Putem vorbi cu Teresa, aprobă ea. Şi apoi?

— Vă voi ţine la curent dacă apare ceva nou în

investigaţie, spuse Logan.

Gabe ridică mâna:

— Dacă aveţi nevoie de jucării de spionaj de înaltă tehnologie, eu sunt omul potrivit.

— Eu voi fi la acoperire oricând, se oferi Blade. Bodyguard. Dacă e nevoie să urmăresc pe cineva…

Chiar aşa, un bărbat înalt şi musculos, cu părul lung, nas ca de şoim şi pometi ridicaţi ar trece neobservat oriunde.

— Şi vreau să mă prezinţi drept potenţial membru al Clubului Filantropic din Chicago.

Simone o privi nedumerită pe Cass:

— Chiar vrei să fii membră?

Cass dădu din cap:

— Poată că nu am mulţi bani, dar compensez la capitolul entuziasm. Plus că vreau să-i cercetez pe suspecţi.

— Să-i cercetezi? Eşti şi telepată?

— Este şi medium, spuse Gideon.

Grozav! Tocmai când începea şi ea să creadă că poate răsufla mai uşurată, a trebuit să-i tragă preşul de sub picioare.

— Gideon exagerează, se grăbi Cass s-o asigure. Pur şi simplu am o intuiţie mai bună decât a lor. Se pare că trebuie să abordăm toţi jucătorii-cheie de la evenimentul caritabil pentru a vedea ce au de spus despre AI Cecchi. A scoate adevărul de la oameni este ceva la care mă pricep faţă-în-faţă. Pur şi simplu… ştiu anumite lucruri.

— Grozav, spuse Simone, cu voce tare de data aceasta, încercând să nu arate cât de zdruncinată este de fapt.

Schiţă apoi un zâmbet:

— Să ne apucăm de treabă.

Capitolul V

În timp ce mergeau cu maşina către Central Station

pentru o vizită neanunţată la Teresa Cecchi, Simone înţelese că trebuia să se fi gândit că va lua contact apropiat cu Gideon când îi acceptase ajutorul. Fusese acesta, oare, motivul pentru care se oferise?

— Aşadar, ce crezi de văduva lui Cecchi? întrebă Gideon.

— Teresa? E de treabă. Nu am fost niciodată apropiate. Ea a fost întotdeauna drăguţă cu mine, aşa cum sunt de obicei nevestele partenerilor de afaceri.

Lui Simone îi displăcea s-o deranjeze pe văduvă, în special că avea trei copii de alinat. Auzise că priveghiul urma să aibă loc în seara următoare. Şi ce dacă Teresa avusese probleme cu Al – erau căsătoriţi de aproape treizeci de ani. Dar Gideon catalogase vizita drept necesară şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O asigurase pe Simone că detectivii o interogaseră deja pe Teresa.

— Crezi că Teresa Cecchi e în stare să comită o crimă? întrebă el.

Simone simţi că se încordează:

— Cred că mulţi oameni sunt capabili să omoare pe cineva în împrejurări extreme, dar nu vreau să fiu eu aceea care decide cine ar fi putut s-o facă şi cine nu.

— Îţi ceream pur şi simplu o părere.

— O părere pe care evident că eu nu mă simt capabilă să o ofer.

Lucru pe care evident *el* îl făcuse.

El depusese cu uşurinţă mărturie împotriva tatălui ei, după cumâşi aducea aminte. Poate că avusese motive să creadă că Papa îl dorise mort pe tatăl lui. Lucru care îl determinase probabil să vadă ceea ce îşi dorea să vadă în noaptea aceea fatidică. Îi e atât de dificil să creadă că tânărul pe care îl iubise minţise, dar mai putea să creadă că el se înşelase, că se făcea vinovat de o judecată greşită, mai degrabă, decât de trădare.

După un moment, Gideon spuse:

— Ştii, Simone, investigaţiile nu sunt perfecte. Ele sunt simple adunări de probe cu multe supoziţii

amestecate pentru a ajunge la următorul pas. Din păcate, adevărul nu se prezintă exact.

— Ştiu asta, dar credeam că pur şi simplu o vom întreba pe Teresa despre posibilii duşmani ai lui Al. Oricine l-ar fi putut ameninţa.

— Asta vom face. Dar trebuie să fim receptivi la toate posibilităţile, pentru a găsi firele de adevăr în tot ceea ce ne va spune ea. Nu sunt sigur la ce ne vor folosi toate acestea dacă nici măcar nu vrei să tragi concluzii din ce aflăm.

— Nici eu. Astfel, poate că încercarea de a găsi criminalul e o pierdere de vreme.

— Nu e nevoie să facem acest lucru.

Sentimentul ei că este prinsă în capcană se intensifică:

— Îmi doresc doar ca acest lucru să fie adevărat.

Simone era bucuroasă să se cufunde în liniştе în vreme ce ieşeau de pe şoseaua State. Parcurseră un cartier nou de apartamente şi case care se întindea la vest de Museum Campus, colina cu iarbă de-a lungul lacului Michigan, cu alei de promenadă, sculpturi şi rânduri de flori ce legau Field Museum de Acvariul Shedd şi Planetariul Adler.

Se apropiară de zona Muzeului Vesta, moment în care Simone arătă către o casă cu trei etaje din cărămidă şi granit.

— Aceea este.

Gideon fluieră:

— Un miniconac.

— E o casă imensă, confirmă Simone. Doar unul dintre fii vine în vizită de la colegiu şi stă aici câteva săptămâni pe an. Ceilalţi doi copii locuiesc singuri. Mă întreb dacă toate camerele au fost folosite vreodată pentru altceva în afară de câteva petreceri.

Aceasta fusese singura ocazie cu care intrase înăuntru.

— Se pare că Cecchi ar fi căzut în dizgraţie, aşadar probabil două dintre dormitoare erau folosite, spuse

Gideon, în timp ce parca maşina. Întrebarea e dacă soţia lui voia să-l înlăture definitiv din patul conjugal.

Deşi era trecut de ora nouă când sunară la uşă, o femeie stilată, îmbrăcată într-o rochie sobră, gri, răspunse la uşă. O angajată nouă, se gândi Simone, amintindu-şi că fosta menajeră era mai tânără şi mai drăguţă. Având în vedere ora, menajera cu siguranţă locuia acolo.

— Doamna Cecchi nu aşteaptă musafiri în seara aceasta, spuse femeia.

Simone zâmbi protocolar:

— Ştiu că este în doliu, dar anunţ-o te rog că a venit Simone Burke.

Sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor întunecaţi:

— Îmi pare rău, doamna nu primeşte oaspeţi.

— Eu nu sunt tocmai un oaspete.

— Doamna Cecchi şi doamna Burke sunt partenere de afaceri, interveni Gideon, a cărui voce groasă îi dădu din nou fiori lui Simone. Problema este urgentă.

— Ei bine, să văd ce pot face. Puteţi aştepta în foaier, spuse femeia în timp ce le făcu loc să intre.

Foaierul era aproape la fel de mare ca şi camera de zi a lui Simone. Podeaua era din marmură galben-pal, iar pereţii erau capitonaţi cu mătase galbenă. Într-o parte a uşii erau două scaune şi o masă îngustă, dar Simone preferă să stea în picioare.

În momentul în care menajera ieşi pe uşa ce ducea către partea din spate a casei, Simone murmură:

— Partenere de afaceri?

— Ambii parteneri de la firma de avocatură sunt morţi, deci afacerea le aparţine văduvelor. Corect?

— Nu m-am gândit astfel având în vedere faptul că niciuna dintre noi nu este avocat.

— Clienţii se află printre potenţialele active. Trebuie să începi să te gândeşti să-ţi aperi investiţia.

Dar odată cu moartea lui Al, Simone vedea întregul profit al firmei scăpându-i printre degete pentru totdeauna. De asemenea, se temea că va pierde banii din

poliţa de asigurare a lui David.

O clipă mai târziu, menajera îi rugă s-o urmeze. Gideon îi puse mâna pe spate lui Simone. Atingerea fiecărui deget lăsa o impresie de durată. Simone se străduia să meargă normal pentru a nu lăsa să se vadă că este aşa de răvăşită după atâţia ani. După tot ce fusese între ei.

Refugiată în sera din spatele bucătăriei şi a camerei de zi, Teresa Cecchi nu prea părea o văduvă îndurerată. Dacă era sau nu în doliu, Simone nu-şi putea da seama. Niciun membru al familiei nu era lângă ea s-o consoleze. Ochii nu-i erau înlăcrimaţi. Nu erau nici măcar umflaţi sau roşii. De fapt, Teresa era ocupată cu îngrijirea unui cactus înflorit de Crăciun. Ea fredona o melodie în timp ce lucra în dreptul unei chiuvete, udând planta – plină de flori, a căror culoare era în ton cu puloverul ei – cu pulverizatorul.

— Îţi prezint condoleanţele mele, Teresa, spuse Simone, simţindu-se puţin mai bine cu privire la faptul că deranja. Îmi pare foarte rău pentru Al.

Pentru că femeia nu-i răspunse, ea se uită nedumerită la Gideon şi murmură:

— Frumoasă plantă.

— Să nu-ţi vină vreo idee, Simone, spuse Teresa fără să ridice privirea. Planta este a mea.

— Da. Sigur că este a ta.

— Ca de altfel tot ceea ce vezi aici. Casa. Mobila. *Totul*.

Gândindu-se că proaspăta văduvă jeleşte în felul ei şi, prin urmare, nu este în toate minţile, Simone rămase tăcută. Teresa puse un furtun jos, luă nişte foarfece şi începu să tundă planta. Îi aruncă o privire scurtă lui Gideon.

— Şi persoana, mă rog, cine este?

Bărbatul se prezentă:

— Numele meu este Gideon…

— Noul tău iubit, Simone? întrebă Teresa, întrerupându-l. Vai, te mişti repede, trebuie să recunosc.

Simone rămase fără cuvinte pentru o clipă.

— Mă flatezi, spuse Gideon, dar Teresa nu se lăsă înduplecată.

— Târfă! strigă femeia cu vehemenţă.

— Pardon?

— Nu există scuze pentru lipsa ta de bun-gust, Simone. David e mort de doar cât? Şase luni?

Un „opt” gâtuit se auzi dinspre Simone. Era atât de evidentă atracţia ei faţă de Gideon?

— Şi deja eşti la al doilea înlocuitor.

— Al doilea? murmură Gideon.

Nedumerită, Simone spuse:

— Uite ce e, Teresa, nu ştiu ce insinuezi…

— Mă crezi surdă, oarbă şi proastă? Ştiu ce era între tine şi Albert al meu.

Amintindu-şi că Al spusese că Teresa delira, că soţia lui credea că are o aventură, Simone protestă:

— Nu se întâmpla *nimic*. Cel puţin nu cu mine!

— Ştiu totul despre acele prânzuri prelungite.

— Prânzuri de *afaceri*. Vorbeam despre bani.

— Sunt sigură că asta făceaţi, spuse Teresa, îndepărtându-se de masa de lucru, cu foarfecele în mână. Cât ţi-a dat Albert? Ai meritat?

Simone rămase cu gura căscată:

— Dacă insinuezi că Al şi cu mine aveam relaţii intime, greşeşti…

— Ştiu că Albert al meu era irezistibil.

— Crede-mă că îi puteam rezista.

Simone nici măcar nu-l plăcea.

— L-am iubit pe David şi încă îl mai plâng, îl observă pe Gideon fâstâcindu-se, ca şi cum ar fi fost dintr-odată stânjenit.

— Cunosc genul tău, continuă Teresa. Nu poţi să-ţi găseşti un bărbat şi te-ai dat la soţul meu.

— Nu te poţi înşela mai tare. Pur şi simplu încercam să-l fac pe Al să-mi dea partea lui David din profituri pentru a-mi putea întreţine fiul.

— O poveste convenabilă!

— Adevărul! Uite, Teresa, nu te lăsa pradă

imaginaţiei. Tot ce mă interesa erau banii pe care îi aducea David…

— Nu vei primi nimic de la mine!

Teresa flutura prin aer foarfecele ascuţit, astfel încât lui Simone i se păru chiar periculoasă. Se trase în spate şi dădu peste Gideon, care îi puse mâinile pe umeri pentru a o sprijini.

— Cred că ar fi mai bine să laşi jos foarfecele, spuse Gideon. Te poţi răni.

Teresa o privi ameninţător pe Simone, dar, în cele din urmă, puse foarfecele pe bancul de lucru.

— Mi-ai prezentat condoleanţele, spuse văduva cu o voce rigidă. Foarte bine! Dacă asta e tot, o voi ruga pe Hannah să vă conducă.

— Nu este tot, zise Gideon. Trebuie să stăm de vorbă despre cine l-ar fi putut omorî pe soţul tău.

— De unde ştiu eu că nu *ea* l-a omorât? Şi, oricum, moartea lui Albert nu e treaba ta!

— Greşeşti. Eu sunt patronul Clubului Undercover în care a fost ucis soţul tău.

Teresa ridică indiferentă din umeri:

— Am vorbit deja cu autorităţile.

— Speram că vei vorbi şi cu noi, spuse Simone.

— De ce aş face-o?

— Vrei ca ucigaşul soţului tău să fie prins, corect? întrebă Gideon.

Simone o privi atent pe Teresa, dar faţa văduvei era inexpresivă.

— Desigur, spuse ea în cele din urmă, privind-o încă o dată pe Simone. Albert a *fost* soţul meu.

— Iar *eu* nu aveam o aventură cu el şi nici nu l-am omorât, indiferent de ce spune Nikki Albright. Deci, te rog, Teresa, vorbeşte cu noi.

Văduva părea să se gândească. Simone îşi dădea seama căâşi dorea să-i vadă plecând din casa ei, dar ceva o opri să mai insiste.

— În regulă.

Teresa se duse către o uşă şi o deschise:

— Pe aici. Am nevoie de ceva de băut.

Până când Simone şi Gideon i se alăturară în încăperea cu şemineu, pereţi plini cu cărţi, o canapea şi un scaun din piele şi două măsuţe, Teresa

Cecchi avea deja un pahar în mână. Fără să le ofere şi oaspeţilor ceva de băut, ea se îndreptă către scaun, lăsându-le lor canapeaua. Sperând că Gideon va sta în picioare, Simone se aşeză discret într-o parte, dar bărbatul i se alătură imediat, înghesuind-o.

— Ce credeţi, deci, că vă pot spune eu? întrebă Teresa.

— Lucrurile evidente, spuse Gideon. Avea vreun duşman soţul tău? Cineva de care ai uitat să pomeneşti poliţiei?

— Era avocat criminalist şi reprezenta scursurile societăţii. Ce crezi?

— Cineva care să-l fi ameninţat direct?

— Adică în mod serios? Nu, din câte ştiu eu. Dar totuşi, Albert se pricepea, să-mi ascundă lucruri, mormăi Teresa dând pe gât jumătate din băutură dintr-o singură înghiţitură.

— De aceea i-ai scos biroul la licitaţie?

— Exact. Viermele merita să sufere.

Teresa trase acuzator cu ochiul către Simone.

— Încă o dată, dacă avea o aventură, nu era cu mine.

Simone se întreba dacă femeia este într-adevăr nebună.

— Cum poţi fi atât de sigură că Alte înşela?

— O, te rog, acordă-mi puţin credit, Simone! Un bărbat nu dă telefoane târziu fără un motiv.

— Puteau fi telefoane către un client.

— De multe ori, când şi-a dat seama că sunt în apropiere, a închis repede.

— Asta e tot?

— Venea târziu, spunându-mi că are mult de lucru, dar nu era la birou. Am verificat. Apoi erau şi banii. Dispăreau din conturi în mod regulat, dar nu pentru a plăti facturile. Şi, desigur, mirosul de parfum al sacoului care

nu era cel al parfumului cumpărat pentru mine. Mie mi-au plăcut întotdeauna aromele florale, uşoare, iar acela era unul greu, exotic. Şi nu era prima oară când venea cu duhoarea ei acasă, spuse Teresa, vizibil dezgustată. Dar a fost ultima oară.

În sfârşit, o fisură în armura Teresei. Ochii i se umeziră şi părea să facă mari eforturi pentru a se controla.

— Asta e tot.

Teresa se ridică brusc în picioare:

— Va trebui să plecaţi acum.

Simone simţi că răbdarea Teresei se terminase, fără îndoială, pentru că se lăsase pentru o clipă pradă emoţiilor.

— Mulţumim, Teresa. Dacă îţi mai vine ceva în minte…

— Voi informa cu siguranţă poliţia.

Hannah apăru de nicăieri şi îi însoţi către uşa de la intrare, trăgând zăvorul în urma lor.

Abia ajunseră la capătul treptelor când, plin de sarcasm, Gideon spuse:

— A fost bine.

— Mda. Ştim exact ceea ce ştiam şi înainte.

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui? întrebă Simone, în timp ce Gideon îi deschidea portiera.

— Nu pare să fie o văduvă îndurerată.

— Nu sunt de acord.

Teresa adoptase o atitudine de „nu-mi pasă pentru că m-a trădat”, dar existaseră câteva momente în care femeia nu-şi cenzurase sentimentele mai profunde decât ura. Simone o văzuse pe Teresa ca pe o femeie care încerca să ascundă faptul că încă îşi mai iubea infidelul, iar acum şi defunctul soţ.

Sintagma *crimă pasională* îi veni în minte – poate că Teresa îl omorâse pe Al din gelozie, dar îşi îndepărtă imediat gândul.

În vreme ce ieşeau de pe alee şi se îndreptau către strada principală, Simone zise:

— Vreau să spun, ar trebui să fiu de acord cu tine: iniţial, Teresa nu a părut foarte afectată, dar s-a văzut la sfârşit…

— Nu am observat.

Gândindu-se la modul în care reacţionase ea când murise David, Simone spuse, înainte să-şi aducă aminte că tatăl lui murise:

— Poate că tu nu ai jelit pe nimeni drag.

Gideon strânse volanul în mâini, dar nu comentă. Simone se mişcă stânjenită pe scaun.

Viră la colţ, zicând:

— Poate că văduva Cecchi încerca să ascundă faptul că şi-a omorât soţul. Era într-adevăr furioasă pe el. Era furioasă pe *tine* în seara aceasta, crezând că ai fost amanta lui Cecchi. Vrei să spui că nu te-ai simţit ameninţată când a mânuit acel foarfece în direcţia ta?

— Doar pentru moment.

— De un moment e nevoie să omori un om. Nu poţi şti niciodată ce poate face cineva în focul pasiunii.

Atunci, Gideon o privi pe-ascuns, iar Simone se simţi brusc stânjenită la auzul cuvântului *pasiune*. Se forţă să se concentreze asupra investigaţiei lor.

— A mai fost ceva ce a spus văduva, zise meditativ Gideon. În apărarea teoriei sale cu amanta, ea a spus că banii dispăreau, şi nu pentru plata facturilor.

— Evident că Teresa s-a gândit că Al îi irosea cu cealaltă femeie.

— Poate că aşa făcea. Poate că de aceea te amâna în legătură cu înţelegerea privind banii.

— Este nevoie de o grămadă de bani pentru întreţinerea unei amante.

— Poate că el nu-i considera irosiţi.

— Sau poate că se petrecea altceva.

Rămaseră tăcuţi o vreme, după care Gideon spuse:

— Vezi, poţi s-o faci până la urmă.

— Ce să fac?

— Să speculezi. Să consideri lucrurile pe care le auzi drept un pas mai aproape către adevăr.

— Poate că ar trebui să mă fac detectiv particular.

— E o opţiune de carieră.

Pentru o fracţiune de secundă, Simone se întrebă cât ar costa licenţa, pentru ca apoi să renunţe imediat la ideea prostească. Avea nevoie de o slujbă, una pentru care să fie calificată.

— Ce urmează acum? Cum găsim un potenţial criminal?

— Ne-ar putea fi de ajutor să aruncăm o privire asupra dosarelor lui Cecchi. Dacă vreun client îl ameninţa, cu siguranţă el şi-ar fi notat asta. Logan spunea că detectivii lucrează la obţinerea unui mandat de percheziţie pentru birourile lui.

— Eu nu am nevoie de un ordin judecătoresc. Am cheile.

— Atunci să mergem. Care este adresa?

— Nu am cheile de la birou la mine.

Simone îşi verifică ceasul şi realiză că Drew trebuie să fi ajuns deja acasă.

— Am treabă acasă oricum. Dar ne putem întâlni mai târziu?

— Când mai târziu?

— Ce faci la miezul nopţii?

Când ajunse acasă cu un taxi, Simone nu se aştepta să vadă parcată în poartă maşina fratelui ei. Tocmai în seara aceea…

Slavă Domnului că nu-l lăsase pe Gideon s-o conducă! Nu-şi dorea o întâlnire întâmplătoare între el şi Drew, astfel că insistase să o lase la intersecţia dintre North şi Clark, aproape de grădina zoologică. Se gândise că el poate merge de-acolo direct către club. Îşi dădea seama că Gideon şi-ar fi dorit să se certe cu ea, dar se abţinuse.

Se gândise bine, altfel s-ar fi întâlnit cu Michael.

Ea îşi dădu seama că era deja a doua oară când îi trecuse prin minte să-l apere pe Gideon de fratele ei. Simone trebuia să se confrunte cândva cu sentimentele pentru Gideon. Doar că nu acum sau prea curând.

Ocolind veranda din spate, observă o siluetă solidă

sprijinindu-se de balustradă.

— Ulf, murmură ea, recunoscându-l pe bodyguardul lui Michael.

Părul blond îi căzu pe faţă în vreme ce plecă fruntea către ea:

— Duduie!

Simone oftă. *Duduie* era la fel ca şi *cucoană*. Nu că ar fi fost obsedată de tinereţe, dar era departe de vârsta mijlocie şi începea să se întrebe dacă nu cumva grijile lăsaseră urme asupra ei.

— Nu te plictiseşti niciodată să-l aştepţi pe fratele meu?

— E mai bine decât în multe alte locuri, spuse Ulf. Şi nu intenţionez să fac asta toată viaţa.

— Bineînţeles că nu.

Dar probabil că asta va face. Angajaţii fratelui ei păreau să fie legaţi într-un mod inexplicabil de el. Michael spusese odată în glumă că, atunci când angaja pe cineva, era pentru „până când moartea ne va despărţi”. Din nefericire, lui Simone nu i se păruse că glumea.

Când Ulf îi deschise uşa bucătăriei, râsete de bărbat se auziră în noapte. Simone zâmbi bucuroasă că fiul ei era din nou vesel.

— Hei, a făcut cineva o glumă bună?!

— Eu, spuse Michael, dar e o chestie între băieţi.

— O chestie între băieţi, ai?

Oftând, femeia privi spre cutia de pizza aproape goală de pe masă, apoi către fiul ei.

Drew nu zâmbea.

— De ce nu mi-ai spus, mamă? întrebă el.

— Ce să-ţi spun?

Simone se încordă când zări expresia serioasă a fiului ei.

— Că AI Cecchi a fost omorât şi că tu ai putea fi arestată pentru uciderea lui. Nu mai sunt un copil, spuse băiatul, nervos. De ce încercai să-mi ascunzi asta?

— Respect-o pe mama ta, îl dojeni Michael. Ea nu a omorât pe nimeni.

— Unii cred că a făcut-o.

— Care unii? întrebă Simone, întrebându-se dacă fiul ei era unul dintre aceştia.

Drew părea furios. Stomacul i se strânse din cauza resentimentelor.

— Mi-a apărut numele în ziare?

— Nu, o linişti Michael. Dar ar putea să urmeze un proces. Nu ai fost încă arestată.

Încă, se gândi Simone.

— Vorbele circulă, mamă. Toţi prietenii mei ştiu că Nikki Albright crede că tu l-ai omorât. De ce să te acuze pe tine?

— Nu ştiu! se răsti Simone, supărată aproape până la lacrimi. Poate că încearcă să se apere pe sine?

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte de a-şi da seama ce spune. Nu voia să acuze pe nimeni de crimă.

Simone îşi verifică ceasul:

— Se face târziu.

Drew o privea, la fel cum făcea odinioară Gideon. Asemănarea îi tăie răsuflarea.

— Îmi pare rău, unchiule Mike, spuse băiatul, dar trebuie să mă trezesc mâine cu noaptea-n cap pentru a merge la muncă.

— Nu trebuie să faci asta, ştii.

Michael îl îmbrăţişă pe adolescent şi îl strânse cu afecţiune:

— Îţi pot oferi o slujbă lejeră…

— Michael!

Simone îi aruncă o privire pătrunzătoare fratelui său.

— E în regulă, unchiule Mike. Îmi place slujba mea.

— Dacă te răzgândeşti…

Drew îi zâmbi şugubăţ şi urcă scările câte două trepte deodată. Nici măcar nu s-a uitat la ea!

Inspirând adânc pentru a-şi alina durerea, Simone spuse:

— Aş vrea să nu mai faci asta.

— Ce să fac? Să aduc pizza? E bună. Încearcă.

— Nu poţi să-mi subminezi autoritatea. Drew are

principii bune, şi mi-aş dori să văd că şi le păstrează.

Chipul lui Michael se întunecă:

— Vrei să spui că eu am principii rele?

Pentru o clipă Simone nu-şi putu privi fratele. Michael ştia ce crede sora lui despre afacerile pe care le avea, indiferent că el o asigurase că se dăduse pe brazdă când preluase afacerile de la Papa. Pentru o clipă, Simone se gândi să aducă din nou subiectul în discuţie. Dar trăiseră atâta vreme fără să vorbească direct despre lucrurile cu care se ocupa el!

Michael o protejase şi avusese grijă de ea de pe vremea când erau copii. Şi el fusese atât de bun cu ea, cu Drew şi David! îl iubea necondiţionat şi nu voia să pună capăt relaţiei lor. Astfel că încă o dată evită adevărul:

— Să-i oferi nepotului tău o slujbă lejeră ca să nu fie nevoit să muncească din greu? Da, aş putea spune că nu e ceea ce vreau să înveţe fiul meu de la tine.

— În regulă. Am prins ideea. Tu şi David nu mă lăsaţi niciodată să-mi răsfăţ nepotul.

— E un băiat bun, Michael. Şi vreau să rămână aşa. Nu vreau să urmeze calea uşoară.

— În legătură cu noaptea trecută, spuse el schimbând brusc subiectul, îmi pare rău că nu am fost acolo să te ajut.

O parte din Simone regreta, cealaltă se bucura. Dacă fratele ei ar fi rămas, cu siguranţă s-ar fi întâlnit faţă-n-faţă cu Gideon.

— Ce s-a întâmplat cu tine, totuşi?

Michael rânji:

— Am cunoscut pe cineva… mmm… interesantă.

— Cu buricul gol, păr cu şuviţe purpurii?

— Aceea. Petrecerea nu era tocmai genul ei de decor. Şi nici al meu. Aşa că am mers în altă parte.

Zâmbetul lui păli dintr-odată:

— Bine că nu am rămas în club, căci poliţia ar fi fost călare pe mine doar pentru că mă aflam acolo. *Tu* nu ai crezut că am avut vreo legătură cu moartea lui Cecchi?

Simone încercă să-şi ascundă vina pe care o simţise

iniţial pentru că îşi suspectase fratele.

— M-au întrebat doar unde ai fost, asta e tot. Bănuiesc că a fost un lucru bun că nu te aflai acolo.

— Aşadar, nu ai spus nimănui că m-am oferit să-l rezolv pe Cecchi pentru tine?

— Sigur că nu.

În continuare părând neliniştit, Michael dădu din cap:

— Necazurile nu ne lasă niciodată în pace pe noi, alde DeNali.

Simone nu voia ca fiul ei să intre în bucluc. Unii ar fi spus că aceasta era soarta unui DeNali, chiar dacă purta un alt nume de familie. Dar era hotărâtă să facă tot posibilul pentru a-l ţine în siguranţă pe Drew.

Dar cum, de vreme ce ea însăşi înota în ape tulburi? O voce interioară o tachina.

Dacă determinarea nu era îndeajuns?

— Aşadar, ce e între tine şi Simone? îl întrebă Cass pe Gideon când îl prinse la barul de la etaj ocupându-se să dea gata nişte tequila de-o sută de dolari sticla. Ce probleme aveţi, vreau să spun.

Gideon lăsă băutura să-i alunece pe gât:

— Cine spune că există vreo problemă?

Când Cass ridică sprâncenele şi privi fix paharul din mâna lui, Gideon se încruntă. Desigur, Cass ştia, chiar dacă nu cunoştea detaliile.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Terminându-şi băutura, Gideon îi făcu semn lui Blade să-i aducă încă una, sperând că femeia va înţelege aluzia şi va dispărea. Clubul era plin, cupluri dansau pe o melodie lentă, plină de senzualitate, ce îl făcu să se gândească la Simone.

— Prima dragoste? întrebă Cass, aplecându-se către el şi vorbind încet.

— De ce te interesează?

— Pentru că îmi pasă de tine, Gideon, şi vreau să te văd fericit. Eşti singur şi…

El râse zgomotos:

— Cum aş putea fi singur de vreme ce conduc acest club şi am o anume persoană care-şi bagă nasul în treburile mele?

— Dar nu ai pe cineva la care să te întorci seara acasă.

— Nici tu.

Cass ridică din umeri:

— Nu vorbeam despre mine. Orice ţi-ar fi făcut Simone, nu a schimbat sentimentele ei pentru tine.

— Nu ai de unde să ştii asta… nu-i aşa?

— Nu e nevoie să fiu medium ca să ştiu. Trebuie doar să mă uit în ochii ei când te priveşte. Sunt plini de dorinţă şi de tristeţe. La fel cum sunt şi ochii tăi când o priveşti.

Blade îi puse încă o băutură în faţă, dar nu zăbovi. Era prea ocupat cu comenzile.

— Unele lucruri pur şi simplu nu sunt menite să se împlinească, spuse Gideon.

— Poate. Dar cum ştii dacă acesta e unul dintre ele? Simone a intrat din nou în viaţa ta într-un moment dramatic… ca şi cum trebuia ca tu să fii atent. Şi ai fost, cel puţin la suprafaţă, hotărând să o ajuţi să se dezvinovăţească. Asta vă oferă amândurora şansa de avedea ce aţi pierdut. Eu cred într-o a doua şansă, Gideon, şi ştiu că şi tu gândeşti la fel, altfel echipa Undercover nu ar exista. De când te cunosc, să le oferi altora o a doua şansă a fost pentru tine raţiunea de a trăi. Aşadar, de ce nu-ţi oferi una şi ţie?

O a doua şansă…

Gideon se gândea în vreme ce-şi termina băutura. Singur. Cass avea dreptate. Era mereu singur. Chiar şi în mijlocul unei mulţimi ca în seara aceea. Trupuri şi zgomot, şi muncă din greu – niciunul dintre aceste lucruri nu-i putea umple golul din suflet.

Nu se simţise întotdeauna pustiu.

Existase o perioadă, înainte să fugă, când toată lumea era la picioarele lui şi ale lui Simone…

Dar dacă ea ar fi ştiut că tatăl ei a vrut să-l ucidă pe-al lui? se întrebă pentru a mia oară. Dacă ar fi ştiut ce

voise ea să-i spună în seara aceea…

Cum ar fi fost, se întrebă el, dacă ar putea uita trecutul, dacă ar putea-o avea pe Simone din nou în viaţa lui, nu ca simplă clientă – o victimă care avea nevoie de ajutorul lui –, ci ca pe o femeie care îl dorea ca bărbat?

Gideon puse paharul jos şi îşi propuse să afle.

Capitolul VI

Când Simone ajunse în centrul oraşului, Gideon o aştepta. Îl zări coborând din maşină la intrarea în clădirea care adăpostea birourile firmei de avocatură a fostului ei soţ. Gideon părea atât de sigur pe sine, atât de stăpân pe situaţie, încât îi tresări inima.

Dar când primele lui cuvinte fuseră „ai întârziat”, o frază de întâmpinare nu tocmai prietenoasă, ea se opri şi îşi schimbă atitudinea:

— Am fost reţinută în ultimul moment.

Ezită pentru o clipă înainte de a spune:

— A trecut Michael pe la noi.

— Din senin, hm? Şi imediat după ce unul dintre avocaţii lui este omorât.

Simone tresări:

— AI Cecchi nu era avocatul lui Michael.

Nu mai era de ceva ani.

— A fost cu LaFuria şi Mazzoni, care l-au reprezentat pe tatăl lui. Când s-au schimbat lucrurile?

Amintirea procesului şi a implicării *lui* o făcură pe Simone să simtă un gol în stomac.

— Nu la mult timp după ce Papa a intrat la închisoare, Al a părăsit firma pentru a-şi deschide propriul birou.

— Cu răposatul tău soţ.

Ea dădu din cap:

— Michael nu a venit la ei.

La insistenţele ei. Nedorind să fie distrasă de amintirea trecutului lor încâlcit, Simone întrebă:

— Putem intra acum? E frig afară.

— Stai să te ajut.

Înainte ca femeia să se poată împotrivi, Gideon o luă de braţ. Ignorând valul de căldură ce-i trecu subit prin trup, Simone se îndreptă către porţile exterioare şi îşi folosi cârdul pentru a le deschide. Trebuia să-şi înfrâneze asta… aceste reacţii iraţionale faţă de acest bărbat. Nu fusese nimic personal în faptul că acceptase ajutorul lui. El era dator familiei ei, se gândi Simone cu reproş.

— Aici nu sunt paznici noaptea? întrebă dintr-odată Gideon.

— Există supraveghere 24 de ore din 24, îl asigură Simone. Doar că nu mai este portar noaptea.

Ea nu avea idee dacă paznicul patrula pe coridoare, aşa cum ar fi trebuit, sau dacă nu se refugiase cumva într-un birou şi vorbea la telefon cu iubita lui ori se uita la televizor.

Şi, oricum, ea avea dreptul să intre în biroul răposatului ei soţ. Afacerea îi aparţinea acum Teresei. Nu intra cu forţa. Cu toate acestea, Simone nu putea să nu se simtă în culpă.

Clădirea de birouri de peste treizeci de etaje era veche, de la începutul anilor ’20. Holul fusese renovat în stilul său original art déco – forme cubice, ornamente geometrice şi materiale fine, negre şi verzi. Podeaua de marmură lucea, la fel şi uşile alămii ale lifturilor când se deschiseră, în vreme ce Simone apăsa butonul de apel.

Se repezi înăuntru, departe de Gideon, dar el reuşi s-o înghesuie până la etajul al zecelea. Făcea înadins acest lucru? se întrebă Simone. Pentru a-i provoca o stare de agitaţie? Sau el nu-şi dădea seama ce efect are asupra ei?

Privind expresia indiferentă a lui Gideon înainte de a ieşi din lift, Simone înclina să creadă în cea de-a doua variantă. Ea abia părea să recunoască prezenţa lui. Căută în buzunar cheile lui David şi o găsi pe cea de la uşa exterioară, care se deschise uşor.

— Mă surprinde că AI Cecchi nu a schimbat încuietorile când a devenit asociat unic, spuse Gideon.

— Ceva ce nu ar fi avut dreptul să facă până când nu se rezolva problema noastră.

— Vrei să spui că era corect?

— Cu siguranţă. Eu aşa sper.

— Atunci de ce a fost omorât?

— Nu de aceea suntem aici – să aflăm?

Cel puţin ea de aceea se afla acolo, îşi spuse în sinea ei Simone. Singurul motiv pentru care îşi petrecea timpul în compania lui Gideon.

Deşi unii oameni ar avea motive să-l urască pe Al, ea nu se gândise că el ar fi implicat firma în afaceri ilegale. Provenind el însuşi dintr-o familie cu legături dubioase, David ştia că respectarea legalităţii este o condiţie a mariajului lor. El îi spusese că tot ceea ce are nevoie pentru a merge pe calea dreaptă era o femeie bună, pe care s-o iubească. *Ea*. Deşi fusese nevoit să reprezinte infractori în munca sa, el promisese că nu se va implica în nimic ilegal.

Dar Al nu făcuse asemenea promisiuni.

Privind exteriorul biroului, cu recepţia şi zona de aşteptare, ea nu se gândi că poate fi ţinut ceva important acolo. Dar spaţiul firmei era mai mare decât părea iniţial – două birouri cu ferestre pentru asociaţi, trei birouri interioare pentru cei doi colaboratori – un jurist, trei secretare şi un manager –, o sală de conferinţe, o cameră pentru dosare şi una pentru copiator şi aprovizionare.

— De unde începem? întrebă Simone.

— Ce zici de sanctuarul personal al lui Cecchi?

sugeră Gideon.

— Sigur.

Dar uşa era încuiată.

Simone încercă diferite chei din mănunchi, dar niciuna nu se potrivi.

— Sesam, deschide-te! mormăi ea.

— Cred că asta funcţionează doar în poveşti, spuse Gideon, apropiindu-se.

Ea se dădu imediat înapoi, iar bărbatul ridică din sprâncene:

— Dă-mi voie.

Femeia îi întinse cheia, dar el o ignoră.

Simone privi cum Gideon scoate din buzunarul interior al hainei o cutiuţă din piele. Ea se mişcă stânjenită în vreme ce el trase fermoarul cutiei şi scoase un şperaclu – un obiect din metal, subţire şi arcuit la vârf.

— Ştii cum să foloseşti asta? întrebă şoptit Simone în vreme ce el vârî instrumentul în gaura cheii.

În loc de răspuns, Gideon începu să manevreze instrumentul. Zgomotele se auzeau în liniştea nopţii.

Simone îşi aminti că Michael îi arătase cum să deschidă o încuietoare. El îi spusese că trebuie să înveţe exact ce presiune să aplice şi ce sunete să caute. Ea nu reuşise însă niciodată să-şi perfecţioneze simţul tactil pentru a simţi mişcările scurte ale acelor şi nici nu putea vizualiza toate piesele din interior pe măsură ce le manipula.

Pe vremea aceea era un copil şi i se părea doar un joc distractiv. Dar nu şi acum. Acum era o chestiune serioasă.

Încă o mişcare din şperaclu, şi încuietoarea cedă.

— Sesam, deschide-te! spuse Gideon, deschizând larg uşa pentru ea.

Din nou accentele vagi de vină o cuprinseră, dar Simone le ignoră şi stinse luminile din zona de recepţie. În cazul în care venea paznicul, ea voia ca nimic să nu-i atragă acestuia atenţia asupra lor.

Simone fusese în biroul lui Al de câteva ori, dar în seara aceea nimic nu i se părea cunoscut. Nici mobila cu design modern, atât de nepotrivită cu biroul antic al mamei sale. Nici covorul oriental ori tablourile ce trebuie să fi costat o mică avere. Nici aparatura electronică modernă ce contrasta cu biroul pe care erau aşezate şi cu nişa din peretele aflat în spatele acestuia.

Mai fusese ea într-adevăr în acest birou până acum? Simone se întreba, ridicând din sprâncene în timp ce privea în jur. Sau schimbase Al complet decorul, folosindu-se de partea din afacere a lui David pentru a face acest lucru?

— Cumva, n-aş fi intuit că acesta este stilul lui, spuse Gideon.

— Surpriză, murmură Simone, deschizând o uşă către o încăpere în care se aflau doar fişete.

Atât de multe sertare, *atât de puţin timp*!

— Deci cât crezi că ne va lua să parcurgem toate aceste dosare?

Simone se întoarse şi-l zări pe Gideon la biroul lui Al, verificându-i calendarul. Luă un stilou şi începu să scrijelească ceva pe o bucată de hârtie.

— Ce faci? întrebă femeia.

— Fac o listă cu clienţii cu care s-a întâlnit sau pe care i-a reprezentat în ultima lună. Putem să le verificăm dosarele, să vedem dacă este posibil să eliminăm o parte din nume. Apoi îi voi da notiţele lui Gabe. El îl va verifica pe fiecare în parte.

— E un punct de pornire, bănuiesc.

— Nu pari prea entuziasmată.

— Încălcăm intimitatea multor oameni.

— Crezi că poliţia nu va face o anchetă amănunţită? A fost omorât un om, Simone. Ucis, îi aminti el, iar tu eşti în continuare principalul suspect.

Simone nu-i putea urmări raţionamentul.

Aşa că preferă să îl ajute pe Gideon să extragă dosarele celor care se întâlniseră recent cu Al. Îi eliminară pe cei cu acuzaţii uşoare sau cazurile care se soluţionaseră în favoarea clienţilor. Rămaseră în jur de treizeci de dosare.

— Analizează-le pe acestea şi vezi ce descoperi, spuse Gideon, aşezat la computer. Eu o să văd ce găsesc aici.

Simone împărţi dosarele, sortându-le în cazurile deja pronunţate, cazuri pe rol şi în cele noi. Era ocupată cu ultimul teanc, încercând să elimine câteva dosare în plus, când înjurătura înceată a lui Gideon îi atrase atenţia.

— Ai găsit ceva?

— Nu pot să accesez. E parolat.

— Al avea o gândire destul de lineară. Încearcă

Albert.

— Nu.

— Cecchi.

— Neah!

— Teresa.

— Nada!

Ridicându-se în picioare, Simone începu să-i dicteze numele copiilor lui, dar niciunul dintre acestea nu se potrivi.

— Iniţialele lui.

— Nu.

— *Briza Siciliană*. Scrie într-un cuvânt.

Gideon o privi încruntat:

— Acum te joci cu mine.

— Ţi-ai da seama dacă m-aş juca. Sunt foarte serioasă. E numele pe care l-a dat iahtului pe care l-a cumpărat primăvara trecută, exact înainte ca David să moară.

— Iaht, ai? mormăi el, tastând numele. Mare chestie!

— Fără glumă.

— Casa… iahtul… biroul acesta…

Gideon ezită pentru câteva secunde, apoi spuse:

— Bingo, am intrat!

Pentru o clipă, în birou se aşternu liniştea, cu excepţia zgomotului făcut de taste în timp ce el scria. Apoi spuse:

— Te-ai gândit vreodată că posesiunile lui Cecchi par să depăşească jumătatea lui din parteneriat? Fie asta, fie firma valorează mult mai mult decât bănuiai tu. Desigur, moartea lui va schimba perspectivele luptei tale pentru ceea ce ţi se cuvine.

Era un liucru la care nu se gândise.

— Încă un motiv pentru a afla cine e vinovatul.

Simone cercetă dosarele cu seriozitate, în vreme ce Gideon bătea de zor la tastatură. Din când în când se auzea câte un *hm* sau un *aha*. Interjecţiile lui îi atraseră într-un final curiozitatea:

— Ce-i?

— Am intrat în evidentele contabile.

— Şi?

— Eşti falită.

— Poftim? Vrei să spui că Al *chiar* a cheltuit partea lui David de afacere prin stilul său de viaţă?

— A cheltuit ceva. Retrageri masive la fiecare două săptămâni.

Simone îşi lăsă teancul de dosare şi se aşeză în spatele lui Gideon pentru a privi către monitor. Nu că ar fi înţeles ceva din cifrele pe care le vedea.

— În limbaj normal, te rog! spuse ea.

— Am parcurs conturile până am ajuns la retrageri din parteneriat, explică Gideon. În fiecare asociere, când unul dintre parteneri retrage bani, se consemnează drept o reducere de lichidităţi şi o creştere de participaţiuni a partenerului.

— Dar David era mort de opt luni!

— Nu are importanţă. Retragerile lui Cecchi tot trebuiau trecute astfel până când el cumpăra partea ta şi încheia conturile. Doar că a retras atât de mult din afacere, încât nu a mai rămas ce să cumpere de la tine.

— Nenorocitul! strigă Simone. În tot acest timp în care mă amâna, el scotea banii. De când se petreceau toate astea?

— De ceva vreme.

Gideon apăsă câteva taste şi după o scurtă clipire imaginea de pe ecran se schimbă, dar totul se derulă atât de repede, încât Simone nu avu timp să se concentreze asupra vreunei coloane înainte ca aceasta să se schimbe.

— Merg înapoi în timp, explică Gideon, iar retragerile devin din ce în ce mai puţin evidente.

După câteva schimbări ale datelor din computer se opri:

— Se pare că a început din martie anul trecut.

— Cu două luni înainte de moartea soţului meu. Cu siguranţă, David şi-a dat seama.

— Poate. Dacă a verificat…

— Nu mi-a spus nimic.

— Poate că nu a vrut să te îngrijoreze. Sau poate că, de fapt, Cecchi a vorbit cu el despre asta şi a primit aprobarea soţului tău. Cum spuneam, retragerile erau mai puţin evidente la început – mai mici şi la intervale mai mari de timp. E posibil să fi deprins un obicei costisitor care a tot crescut ca un bulgăre de zăpadă. S-ar putea să nu ştii să-mi răspunzi, dar ştii cumva: Cecchi se droga?

— Din câte ştiu eu, nu. Cel puţin nu l-am văzut niciodată folosind ceva, iar David nu mi-a spus nimic.

— Poate alt viciu?

— Cum ar fi o femeie? spuse Simone, gândindu-se că Teresa probabil nu delira până la urmă.

— Fac o copie după raport şi văd ce altceva mai găsesc în computerul lui.

Simone dădu din cap şi se întoarse la verificarea dosarelor. După ce le parcurse cu grijă, puse câteva deoparte. Câteva cazuri pe care Afle pierduse – doar unul dintre acuzaţi era în libertate –, câteva în curs de desfăşurare, care nu mergeau bine, şi unul nou, doar pentru că numele Anthony Viglio părea cunoscut. Fără îndoială că David trebuie să fi menţionat numele. Cu toate acestea, ea se hotărî să-l cerceteze mai amănunţit.

— Mă duc în camera din spate să fac nişte copii pentru a le lua cu noi, astfel ca nimeni să nu intre la bănuieli din pricina lipsei documentelor, spuse Simone, gândindu-se la investigaţia oficială.

Ea nu voia să fie o dată în plus suspectă în ochii autorităţilor.

— Bun. Eu termin imediat, zise Gideon. Nu mai găsesc altceva interesant. Dar vreau să umblu prin biroul lui Cecchi înainte de a pleca.

Simone trecu pe lângă biroul care îi aparţinuse lui David. Nu mai purta nicio urmă de-a lui. Cu câteva luni în urmă, ea îi luase toate obiectele personale. Una dintre secretare se ocupase deja de tot ce avea legătură cu afacerile. Acum era doar un birou părăsit. Chiar şi aşa, ea se opri pentru o clipă şi se gândi la David înainte să meargă mai departe.

Micuţa încăpere de serviciu din spate era exact aşa cum şi-o amintea. Lângă doi pereţi erau aşezate rafturi cu provizii. Singurele obiecte care se mai aflau în cameră erau un copiator şi o masă lungă pentru îndosariat.

Simone se duse la copiator şi se apucă de treabă. Avu nevoie de câteva minute doar pentru a obţine ceea ce-i trebuia. Adună dosarele originale şi copiile făcute după acestea, stinse lumina şi se întoarse în biroul lui Al, acolo unde Gideon cotrobăia prin sertarul de sus al biroului.

Puse dosarele înapoi şi îşi vârî copiile în geantă, apoi observă că Gideon se oprise din căutări pentru a examina ceva ce părea a fi un şerveţel folosit.

— Ce ai acolo?

— Un număr de telefon. Fără nume totuşi.

Gideon băgă şerveţelul în buzunar.

— Glumeşti. Doar nu-l păstrezi.

— Cecchi l-a luat cu un motiv. Nu durează mult să obţin un nume pentru acest număr.

— Mă rog…

Simone nu apucă să spună mai mult, pentru că Gideon îi puse mâna la gură. Înainte ca ea să-şi revină, el o împinse de lângă birou înspre peretele de lângă uşă. Îi puse degetul pe buze, apoi se întinse peste ea pentru a stinge lumina.

Îl împinse, dar Gideon era mult prea aproape de ea –, însă auzi scrijelitul încet al unei încuietori venind dinspre cealaltă cameră şi înţelese de ce o trăsese el.

Înlemni.

Uşa de afară… cineva intra în birou.

Inima îi bătea atât de tare, încât putea jura că o simte cum loveşte în coaste. Poate că era din cauza spaimei de a da peste cineva periculos sau pentru că se afla atât de aproape de Gideon – de asemenea, posibil periculos –, nu era nici ea sigură.

Poate că era doar paznicul, îşi spuse Simone, încercând să se stăpânească să nu tremure. Dacă era aşa, cum naiba putea ea să explice pătrunderea lor pe furiş?

Grozav! Dacă paznicul ar raporta prezenţa lor acolo

autorităţilor…

Închise ochii şi se concentră să nu scoată niciun sunet. Gideon era în continuare lipit de ea, răsuflarea lui făcând să-i adie uşor părul, amintindu-i de-o noapte de demult. Noaptea în care fusese conceput Drew. Înghiţind în sec, ea abandonă amintirile şi deschise ochii.

Paşii tiptil din camera alăturată şi lipsa luminii îi spuneau că nu era vorba de paznic. Persoana din recepţie acţiona pe întuneric pentru că nu voia să fie văzută. O bufnitură urmată de-o înjurătură înceată îl făcură pe Gideon s-o strângă şi mai puternic în braţe.

Brusc, o rază de lumină trecu peste zidul opus uşii, iar ea înţelese că intrusul venea spre ei. Se părea că şi Gideon îşi dăduse seama. Se simţea încordat, precum un resort gigantic gata să sară. Simone avea un nod în gât şi respira din ce în ce mai greu, aşteptând momentul în care intrusul avea să-i descopere.

Raza se apropie… luci pe uşa deschisă… pătrunse înăuntru…

Înainte de a se abate asupra lor, Gideon se repezi, iar Simone icni, lumina oscilă haotic şi căzu pe podea.

Gideon era pe hol acum. Simone auzi nişte paşi. Un trup se lovi de perete. Ea apucă lanterna care se rostogolise lângă peretele opus. Alţi paşi. Înjurături încete. Puse mâna pe mânerul lung din metal al lanternei.

Apăru lumina, cu raza îndreptată către recepţie. Văzu doar o mişcare scurtă înainte de a înţelege că Gideon căzuse în spate pe un scaun. Până când îşi recăpătă echilibrul, intrusul ieşi din birou, trântindu-i uşa în faţă lui Gideon.

— Stai! şopti ea, oprindu-l pe Gideon când acesta tocmai apucase clanţa uşii. Poate e înarmat!

— Dacă este un el, spuse Gideon nesigur.

Dădu din cap:

— Hai să încuiem şi să ieşim de-aici înainte să avem pe cap şi paznicul.

Plecară în mai puţin de şaizeci de secunde. Coridorul era gol. Neauzind liftul, Simone presupuse că intrusul

urcase pe scări. Nu băgă de seamă că nu-şi ţinuse respiraţia până când, la atingerea butonului de apel, uşile ascensorului se deschiseră imediat, iar ea inspiră adânc de două ori.

Cu genunchii moi de spaimă, apăsă pe buton pentru a ajunge jos, apoi, pentru prima dată, se uită cu atenţie la Gideon.

Îi sângera buza.

— Eşti lovit, murmură ea, întinzând mâna să-l atingă.

El o opri:

— E o nimica toată.

Poate că era ridicol, dar Simone nu-şi putea controla neliniştea pe care o simţea când înţelese că Gideon fusese rănit din cauza ei. Apoi neliniştea se transformă într-o senzaţie de cădere. Ascensorul, se gândi ea. Desigur. Ascensorul cobora.

Deşi stomacul îi zvâcnea, iar inima îi bătea haotic, femeia nu voia să recunoască faptul că nu era de vină doar ascensorul.

Gideon o privi fix şi se apropie de ea, iar Simone încercă să se lupte cu spaima ce o cuprinsese. Acea privire din ochii lui… o recunoscu. Chiar şi în adolescenţă, el ştiuse ce vrea şi o voia pe ea.

Şi ea îl dorise pe el.

Ea îl mai dorea şi acum.

Cel puţin o parte din ea îl voia. Cealaltă parte striga *fugi*! Deşi nu avea unde să se ducă.

Gideon se apropie din ce în ce mai mult de Simone. Ea tremura. Aşteptarea o făcea să se teamă. Un sărut ar putea fi mortal, îşi spuse. Nu putea avea încredere în el.

Dar când buzele li se atinseră, gustul metalic al sângelui aprinse în ea ceva atât de primar şi atât de adânc, încât gemu şi îşi desfăcu buzele. Era tot ce aştepta el pentru a o strânge în braţe şi a o săruta, ca şi cum toţi anii în care fuseseră despărţiți nici nu existaseră.

Ca şi cum ea era încă o adolescentă cuprinsă de prima dragoste.

Ca şi cum el n-ar fi trădat-o luându-i tatăl de lângă

ea.

Amintirea lucrurilor care surveniseră între ei o făcu să îngheţe.

Imediat ce ascensorul se opri şi uşile se deschiseră, Simone se desprinse din braţele lui şi o luă la fugă.

Capitolul VII

Simone fugi de lângă el şi ieşi în stradă, exact ca în noaptea aceea de-acum şaptesprezece ani, se gândi Gideon. El o urmă imediat, dar fără să iuţească pasul.

Femeia privi în urmă o singură dată înainte de a ieşi pe uşă. Sigur că avea să fugă din viaţa lui din nou, Gideon rămase surprins când Simone se opri la jumătatea trotuarului.

Ajuns în dreptul ei într-o clipă, bărbatul aruncă o privire cercetătoare în jur. Ceva nu părea în ordine, deşi singura persoană pe care o zări pe stradă era un om de afaceri care îşi vedea de drum. Se pare că intrusul părăsise scena. Cu toate acestea, nu strica să fie atenţi.

— Nu poţi fugi suficient de departe pentru a te ascunde de mine, îi spuse el lui Simone, aşa că ai face bine nici să nu mai încerci.

— Nu eu sunt experta în fugă, Joey. Tu eşti acela.

Tonul ei era la fel de anost ca şi privirea.

— Nu mai sunt Joey Ruscetti.

El nu mai era copilul rănit de moartea tatălui care i se stinsese în braţe şi atât de speriat pentru soarta mamei şi surorii lui încât, după ce depusese mărturie injustiţie, fusese de acord să-şi părăsească locuinţa pentru totdeauna.

— Sunt aici şi aici voi rămâne, Simone, aşa că obişnuieşte-te cu ideea.

Expresia femeii rămase indiferentă. Aborda o răceală protectoare şi, pentru prima oară, Gideon înţelese cât de mult se schimbase ea. Fără expresie ţâfnoasă. Fără cuvintele grele. Fără expunerea sentimentelor. Fata pe

care o cunoscuse dispăruse, cel puţin pentru moment. Învăţase să se ascundă – fără o nouă identitate, fără un alt oraş, deşi se ascundea de trecut la fel de mult cât o făcuse şi el timp de şaptesprezece ani.

Ideea că ea fusese forţată să înveţe să se se protejeze astfel îl înfuria. Faptul de a fi o DeNali îi făcuse acest lucru tinerei inteligente şi zâmbitoare care încă mai trăia în visurile lui.

Aproape uitând îndoielile – că ea ar fi ştiut planurile tatălui ei în noaptea aceea fatidică – Gideon spuse:

— Te conduc la maşină.

Simone încuviinţă din cap şi porni. El merse pe lângă ea, atent să n-o atingă, cercetând cu băgare de seamă împrejurimile. Nu putea scăpa de sentimentul că nu era în regulă ceva – că, poate, intrusul era acolo, afară, urmărindu-i. Încrederea în instinctele care-l puseseră pe fugă în toţi acei ani, din oraş în oraş, fusese ceea ce-l ţinuse în viaţă.

— Trebuie să ajung la club mâine devreme, în jurul amiezii, spuse el. Dacă vrei să-mi dai materialele pe care le-ai copiat, îl voi pune pe Gabe să facă verificările.

— Bine.

Când se opri în faţa maşinii, ea scoase copiile din geantă şi i le întinse. Bărbatul fu atent ca degetele lor să nu se atingă.

— Deci ne vedem mâine? întrebă Gideon calm.

— Clubul Filantropic din Chicago se reuneşte mâine-dimineaţă. Cass va fi acolo, de asemenea, după cum a cerut. După aceea. În jurul prânzului.

— Bine.

— Gideon… în legătură cu intrusul… ai spus „dacă era un el”. Crezi că ar fi putut fi o femeie?

Bărbatul ridică din umeri:

— Putea fi oricine.

Nu ştia exact.

— Am încercat să dobor pe oricine era, dar n-am reuşit să prind persoana aceea. Am simţit că prind mai degrabă o pernă alunecoasă, decât un corp solid.

Simone se încruntă:

— Ce ciudat!

Fără glumă.

— Ar fi bine să te duci acasă şi să te odihneşti. Trebuie să ai mintea limpede mâine. La jocul tău. Şi trebuie să ajungi acasă înainte ca fiul tău să-şi dea seama că ai lipsit, nu-i aşa?

Simone căscă ochii şi îşi desfăcu buzele; ceva pătrunsese prin platoşa ei de gheaţă. Un sentiment pe care el nu-l putea defini se strecură din spatele măştii. Ea păru că vrea să-i spună ceva, dar apoi adoptă din nou atitudinea neutră.

— Noapte bună, Gideon!

Se strecură în scaunul şoferului. El aşteptă până când Simone porni maşina, pentru ca apoi să se îndrepte în direcţia opusă, către maşina sa.

Strada era pustie şi liniştită acum. Doar el şi huruitul unui metrou uşor pe structura suspendată de lângă un bloc către vest. Totuşi, părul de pe ceafă i se zbârli. Era într-adevăr un avertisment sau îşi închipuia el? Dar cum să nu reacţioneze astfel, atâta timp cât cineva intrase prin efracţie în biroul victimei tocmai când ei se aflau în toiul percheziţiei?

Cine era intrusul şi ce căuta el… sau ea? întrebările se înmulţeau.

Ele îi ocupau mintea în timp ce conducea către casă, dar şi mai târziu, în timp ce stătea pe întuneric, cu o băutură în mână, privind fix pe fereastră la zăpada ce cădea din cerul nopţii.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Niciun zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca înapoi în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! *strigă el, picioarele afundându-i-se în*

zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Îşi miji ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare – RDN1 –, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce îşi întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune-mi că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— Joey…

— Aduc ajutoare, tată, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey îşi vârî braţul sub spatele lat şi îl ridică. Tatăl lui tuşi. Un lichid închis la culoare îi ieşea bolborosind printre buzele îngheţate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând.

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali…

Apoi tatăl lui icni şi se înmuie.

— Tată, nu! strigă el. Ajutor! Mario! Dominick! Am nevoie de ajutor!

Sunetele îl asaltară – o uşă deschizându-se, voci, un ţipăt – în timp ce continua să-şi legene tatăl, ştiind că era prea târziu.

Gideon se trezi brusc, inima bătându-i cu putere. Din nou visul. Firesc, având în vedere cât timp petrecuse cu Simone.

Cum se putea să nu-şi aducă aminte de moartea tatălui său?

Ridicându-se de pe scaun, privi fix în noapte şi îşi dori să fi putut schimba cumva ceea ce se întâmplase în urmă cu toţi acei ani.

— Sunt bucuroasă să vă anunţ că, în urma acţiunii Crăciunul Milionarilor de anul acesta, s-au strâns puţin peste o sută cincizeci de mii de dolari, spuse Lulu Hutton luni dimineaţă când începu reuniunea Clubului Filantropic

din Chicago. Cea mai reuşită acţiune de strângere de fonduri a noastră de până acum.

— Reuşită dacă nu punem la socoteală cadavrul, îi şopti o doamnă de lângă Simone prietenei sale.

Spre groaza lui Simone, cealaltă femeie chicoti. Când era pe punctul să spună ceva, a fost oprită de o atingere uşoară pe umăr. O zări pe Cass, aşezată lângă ea. Gazda de la club se transformase uimitor pentru a se amesteca printre doamnele din înalta societate din jurul lor. Îşi strânsese părul castaniu, rebel într-un coc la baza gâtului şi îmbrăcase un costum clasic verde-închis.

Simone îi zâmbi şi ignoră replicile de prost-gust pentru a se putea concentra asupra remarcilor preşedintei.

— Iată un desfăşurător al intrării banilor – înscrieri, obiecte licitate, donaţii, spuse Lulu, distribuind nişte fişe. Pagina a doua prezintă alocarea atribuită organizaţiilor pe care le-am ales pentru donaţii.

Ca de obicei, adunarea se ţinea în cadrul unui dineu într-o sală privată a unui restaurant de pe Magnificent Mile. Conducătoarea fiecărui comitet responsabil de o donaţie le oferea membrelor clubului un raport cu acţiunile de binefacere ale grupului respectiv. Raportul privind Umbrella House era lăsat la urmă, de vreme ce preşedinta comitetului – Nikki Albright – nu apăruse.

— Nici urmă de Nikki? întrebă Lulu, zâmbetul ei încercând să atenueze tonul nervos.

— Nikki nu are noţiunea timpului, mormăi una dintre femei.

— O să întârzie şi la propria înmormântare, spuse alta.

Remarca îi dădu frisoane lui Simone.

Decât să aştepte, Lulu îi ceru unei alte membre a comitetului să prezinte raportul.

După raport, Lulu spuse:

— Sunt sigură că toate aţi remarcat că avem un oaspete astăzi.

Îi făcu semn lui Cass să se ridice în picioare.

— Cassandra Freed, cea care a avut grijă ca

strângerea de fonduri să aibă loc la Clubul Undercover.

Aplauzele îi smulseră lui Cass un zâmbet.

— Am fost bucuroasă să fac acest lucru, spuse ea. Totul pentru o cauză nobilă.

— Cassandra a cerut să devină membră, astfel că vă rog s-o cunoaşteţi ceva mai bine în dimineaţa aceasta.

În vreme ce membrele clubului se adunau în grupuri mici pentru a se saluta, iar bufetul se deschidea, Simone o privi pe Cass cum trece la acţiune. Era fantastică. Ea reuşise cumva să provoace conversaţii chiar şi cu cele mai scorţoase doamne. Era aceasta adevărata Cass? se întrebă Simone. Sau pur şi simplu juca teatru cu multă abilitate?

Întrebându-se dacă şi Cass simţea acele vibraţii despre care vorbea, Simone o urmări atent până când Galen O'Neill spuse:

— Calitatea de membră a clubului este cu siguranţă o alegere neobişnuită pentru o femeie ca ea.

Simone nu lăsa să i se vadă indignarea:

— Da, să oferi din timpul tău este mai dificil pentru cineva care munceşte să-şi câştige existenţa.

— Voiam să spun că nu este de teapa noastră, continuă Galen, aparent neînţelegând aluzia lui Simone. Ce ar putea avea ea în comun cu femeile de-aici?

— Dorinţa de a face un bine? sugeră Simone, gândindu-se la motivaţia lui Galen.

Zâmbetul femeii dispăru şi, din nou, Simone se gândi că poate ea nu era ceea ce părea.

— Nu eşti în apele tale astăzi, spuse Galen. Dar îmi imaginez că trebuie să fii dărâmată, cu poliţia pe cap din cauza morţii bietului Albert. Păcat că ai pus mâna pe acel pumnal pe care ţi-au rămas amprentele.

Lui Simone nu i se păru deloc că Galen o consolează în vreun fel.

— Sunt sigură că vor găsi şi amprentele celorlalţi care l-au atins în acea noapte.

Galen se albi şi plecă brusc, lăsând-o din nou pe Simone să se întrebe dacă nu cumva preşedinta asociaţiei avea ceva de ascuns.

Galen nu era singura interesată de crimă. Alte câteva femei îi vorbiră, chipurile încercând s-o consoleze, dar Simone era sigură că, pur şi simplu, căutau ceva picant să transmită mai departe.

— Atenţie, vă rog! spuse Lulu imediat ce toată lumea luase loc. Sper ca fiecare dintre voi să încerce să-şi exprime simpatia şi sprijinul faţă de Teresa Cecchi, care, desigur, este în doliu şi nu a putut fi astăzi alături de noi. Clubul va trimite un minunat buchet de flori pentru priveghiul soţului ei, care va avea loc poimâine seară, slujba şi înmormântarea urmând a fi oficiate în dimineaţa următoare.

În timp ce preşedinta clubului citea numele şi adresele antreprenorului de pompe funebre, ale bisericii şi cimitirului, Simone urmări reacţiile celorlalte, dar nu observă pe nimeni care părea să se simtă în mod deosebit vinovată. Deşi ar fi preferat să se afle oriunde în altă parte decât la un eveniment în memoria celui care furase banii care i se cuveneau ei şi lui Drew, când o membră o întrebă dacă ar trebui să fie prezentă la priveghi. Simone ştiu că singurul lucru indicat să-l spună era:

— Desigur, Teresa are nevoie de tot sprijinul nostru.

Dacă ea va putea să respecte acest angajament, era altă problemă.

Simone abia aştepta sfârşitul întâlnirii. Ea şi Cass se aflau într-un taxi, în drum spre club, când o întrebă pe gazda clubului dacă a aflat ceva interesant

— În general, că AI Cecchi nu era foarte iubit.

— Nu ai percepul „vibraţiile” nimănui?

— Ale unei singure persoane, de fapt, spuse Cass. Preşedinta licitaţiei, Galen O’Neill.

Simone avea motive s-o creadă. Galen nu agrease prezenţa lui Cass acolo.

— Nu o lăsa pe Galen să te supere…

— Nu mă supără. Nu mă refer la energia negativă pe caremi-o transmite. Era ceva mai tenebros.

— Am simţit asta în noaptea petrecerii, recunoscu Simone. Ca şi cum ar fi ceva cu ea, mai mult decât se

observă la prima vedere.

Cass dădu din cap:

— Când se făcea anunţul despre priveghi şi înmormântare, am simţit emoţii intense – pur şi simplu nu le-am putut identifica.

— Poate că-şi aducea aminte cum o ameninţa el.

— Poate.

Dar Cass vorbi ca şi cum n-ar fi crezut asta:

— Ca să fiu sinceră, speram să observe mai mult.

— Poate că, dacă ar fi apărut şi Nikki Albright…

— Femeia care te-a acuzat pe tine?

— Da.

Simone se gândea încă la modul în care Nikki intrase din holul clubului în cel mai bun moment pentru a o acuza pe *ea* de crimă.

Cass întrebă:

— Cum pot face cunoştinţă cu ea?

Simone observă că nu se aflau departe de casa lui Nikki:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş face eu cunoştinţă cu ea? Chiar acum.

— Poate ar trebui să suni mai întâi.

— Nu e nevoie. Locuinţa ei este chiar înainte pe River North – e în drumul nostru.

Câteva minute mai târziu coborau din taxi vizavi de casa lui Nikki. Locuinţa era ultima dintr-un şir de vile din cărămidă. Nu erau nici copaci, nici iarbă, iar locuinţele erau construite exact la limita zonei centrale. Cu toate acestea, trei copii de vârste diferite – fraţi, din câte se părea – aruncau cu bulgări de zăpadă unii în alţii pe trotuarul din faţă.

Prea aproape de strada aglomerată, se gândi Simone, instinctul ei matern ieşind la iveală în timp ce ea şi Cass trecură pe lângă ei şi urcară treptele.

Nikki nu răspunse la sonerie.

— Se pare că nu este acasă, spuse Cass.

— Sau ne evită.

Nervoasă, Simone deschise oblonul pentru a bate la

uşa de la intrare, dar, când degetele ei atinseră panoul din lemn, uşa se deschise, scârţâind.

— Ce naiba…

Simone se uită la Cass, care căscase ochii.

— Nikki!

Niciun strigăt de răspuns.

Neliniştită, Simone împinse uşa puţin pentru a vedea în foaier şi observă corespondenţa împrăştiată pe podea. Un lucru mărunt care era nelalocul lui, însă, cu toate acestea inima îi tresări.

— Şi acum? întrebă Cass.

Probabil că lucrul cel mai inteligent ar fi să se întoarcă şi să plece. Să uite că au fost acolo vreodată. Dar dacă ceva era în neregulă? Dacă Nikki avea nevoie de ajutor?

Inspirând adânc, Simone spuse:

— Intrăm.

— Asta înseamnă intrare prin efracţie.

— Nu, practic, nu. Cel puţin, nu partea cu efracţia. Uşa era descuiată.

— Dar nu avem un motiv concret să credem că ceva este în neregulă, insistă Cass. Sau un motiv pentru a ne afla aici, fie vorba între noi.

Cum puteau ele să plece neştiind dacă Nikki e teafără şi nevătămată?

Simone improviză:

— Dar dacă… am vrut să mă asigur că biroul a ajuns aici întreg.

— Deci ai de gând să intri pur şi simplu?

— Vrei să chemăm poliţia?

Gândul acesta îi provocă un gol în stomac.

Cass scutură din cap.

Ştiind că şi-ar putea pune autorităţile pe cap, Simone spuse:

— Nici eu.

Simţind că, de fapt, Cass nu voia să facă acest lucru, îşi aminti apoi de poziţia gazdei cu privire la motivul pentru care echipa Undercover era dispusă s-o ajute – ceva

legat de lupta împotriva nedreptăţilor.

Poate că şi Cass fusese nevoită să plătească pentru o fărădelege pe care nu o comisese.

— Mai bine aştepţi aici atunci. Durează un minut.

— Simone, nu e o idee bună.

Sigur că nu era, dar…

Dorind s-o asigure pe Cass, ea rămase fără cuvinte când o privi mai bine pe femeie – palidă, îngrijorată.

— Ce e? întrebă Simone.

— Eu… nu sunt sigură, dar ceva e în neregulă.

— Crezi că sunt în pericol?

Cass se încruntă:

— Nu, nu tu.

Dacă avea vreun fel de experienţă ca telepat, totuşi Cass cu siguranţă nu reuşea să o lămurească exact. Simone nu era sigură că face ceea ce trebuie, dar ideea că un om ar putea avea nevoie de ajutor învinse.

— Uite ce e, durează numai un minut. Ai la tine telefonul mobil, nu-i aşa? Dacă auzi sau vezi ceva ciudat, sună la Urgenţe.

Dând din cap, Cass îşi scoase mobilul.

Iar Simone intră cu grijă în casă, strigând din nou: „Nikki!”

Ajunse doar până la intrarea în camera de zi când înlemni. Locuinţa era răvăşită. Pernele de pe canapea erau aruncate peste tot, scaunele răsturnate, cărţile trase de pe rafturi, echipamentele audio-video scoase din lăcaşurile lor, sertarele smulse din dulap.

Dar silueta nemişcată din mijlocul haosului îi atrase atenţia complet.

— Cass, sună la Urgenţe, acum! strigă ea, repezindu-se să verifice dacă fiinţa întinsă pe jos mai avea cumva puls.

O găsise pe Nikki Albright…

Doar că era prea târziu.

Capitolul VIII

— Prin urmare, s-a întâmplat pur şi simplu ca tu să fii cea care descoperă accidental două cadavre în decurs de trei zile, nu-i aşa? spuse detectivul Mike Norelli încercând s-o intimideze pe Simone. Eşti sigură că vrei să-ţi menţii această versiune?

Trecut de prima tinereţe, Norelli era un bărbat dolofan, îmbrăcat într-un costum negru şi afişa un zâmbet forţat în timp ce o interoga. Nu el o interogase la club – acea crimă era investigată de o altă secţie de Poliţie din Chicago. Chiar şi aşa, de când ajunsese la locuinţa lui Nikki Albright, Norelli ştia totul despre uciderea lui AI Cecchi şi, de asemenea, că Simone era suspectul principal în acel caz.

— Nu spun poveşti, insistă Simone. E purul adevăr. Pur şi simplu am avut ghinion.

Aşezată la masa din sufragerie a victimei – putând observa echipa de investigaţie ce examina încăperea pentru probe –, Simone simţea că o ia razna. Arma crimei fusese de data aceasta un şnur împletit – un cordon de la draperiile din sufragerie –, înfăşurat în jurul gâtului victimei suficient de strâns încât să o stranguleze.

— Vasăzică, vrei ca eu să cred că doar s-a întâmplat ca tu să te afli în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? De *două* ori?

— Nu am fost singură astăzi. Cum spuneam, Cass m-a aşteptat afară, şi poate să confirme că uşa era deschisă, iar Nikki deja moartă.

— Mda, ei bine, cuvântul unei foste condamnate nu este considerat de obicei demn de încredere.

Simone aruncă o privire în bucătărie şi-l zări pe detectivul Jamal Walker interogând-o pe Cass. Părea agitată – nu e de mirare, având în vedere că făcuse închisoare. Nu că Simone ar fi crezut că se făcea vinovată de ceva, ca şi ea de altfel.

— Ţi-am spus că am fost la o întrunire a Clubului Filantropic din Chicago până acum o oră, protestă Simone. Ai cărui membri sunt cetăţeni respectabili care pot depune

mărturie pentru noi.

— Ştiu cine eşti de fapt, doamnă Burke. Ştiu totul despre familia ta. Despre fratele tău. Poţi încerca să te ascunzi printre membrii respectabili ai societăţii, dar în final asta nu te va salva.

Cuvintele erau ca o lovitură pentru Simone. Ea îşi trăise viaţa în mod exemplar – nu primise nici măcar o amendă de circulaţie. Sau vreuna pentru parcare nepermisă, dacă e s-o spună pe şleau! Toate acestea îi aminteau încă o dată că nu se putea debarasa de numele DeNali şi de tot ce însemna el.

— Nu am făcut nimic rău! insistă ea. Cu siguranţă nu am ucis pe nimeni!

— Nikki Albright era moartă de mai bine de două ore. Se afla încă în capot. Spuneai că a fost ideea ta să veniţi aici. Puteai să faci treaba mai devreme şi apoi să te întorci cu o marionetă care să-ţi confirme povestea. Păcat că nu ştiai de cazierul Cassandrei Freed.

Acuzaţiile lui care nu mai conteneau o lăsară pe Simone fără cuvinte şi ameţită.

Puteau ei într-adevăr să o acuze de crimă?

Şi, dacă făceau acest lucru, ar fi adăugat şi acuzaţiile pentru uciderea lui AI Cecchi?

Se lupta cu o teamă ce tot creştea şi care ameninţa să o sufoce, când uşa se deschise din nou şi detectivul John Logan intră, cu Gideon imediat în urma sa.

— Logan, ce cauţi aici?

Privirea lui Norelli se aţinti asupra celui ce-l însoţea pe detectiv, iar expresia lui deveni sumbră.

— Amândoi?

— Ţi-l aminteşti pe Gideon, patronul Clubului Undercover, spuse Logan. Am lucrat o vreme ca agent de pază pentru el, cât am fost liber. Îl interesează…

— E un civil!

— E cu mine.

— Iar acesta este cazul *meu*.

Logan îi zâmbi aprobator:

— Nimeni nu a spus că n-ar fi.

— Ai chemat un *civil*?

Gideon clarifică situaţia:

— Cass m-a sunat pe mine, iar eu l-am sunat pe Logan.

— Vasăzică ai venit aici pentru damă.

Privirea lui Gideon se întâlni cu cea a lui Simone când spuse.

— Mă aflu aici pentru a mă asigura că *doamnele* sunt în regulă.

— Bine, bine, rămâi atunci. Nu face nicio mişcare şi nu atinge nimic. Şi, mai ales, să nu-mi stai ca un ghimpe în…

— Domnule detectiv?

Unul dintre investigatori îi făcu semn lui Norelli.

— Nu am terminat, îi spuse el lui Simone înainte de a pleca de lângă ea, cu Logan urmându-l îndeaproape.

Simone simţi că poate respira din nou, cel puţin până când Gideon şopti:

— Ce naiba credeai că faci?

— Nu ştiam că Nikki e moartă.

— Cass ţi-a spus că are un presentiment, dar tu ai intrat totuşi.

— Care e diferenţa? Dacă n-aş fi intrat, tot ar fi trebuit să chemăm poliţia şi tot am fi fost bănuite.

— Dar nu ar mai fi existat urmele tale la locul crimei.

El se gândi că o vor acuza şi de acest omor. Fără îndoială că Logan îi spusese acest lucru pe drum; fiind poliţist, cu siguranţă că el trebuia să ştie mai bine.

Stomacul lui Simone se strânse şi mai tare.

Se uită la Cass care stătea singură, retrasă şi părând foarte vulnerabilă. Simone se gândi să meargă în camera cealaltă pentru a vorbi cu ea, dar înainte de a putea face acest lucru, Norelli se întoarse şi se aşeză în faţa ei.

— Se pare că ora la care a fost comisă crima e undeva între miezul nopţii şi trei dimineaţa, spuse el. Prin urmare, unde te-ai aflat noaptea trecută, doamnă Burke?

Simone căscă ochii. Pentru că mare parte din timp se aflase în biroul lui AI Cecchi. Nu că i-ar fi putut spune lui

acest lucru. Îngrozită, ea îşi dădu seama că era condamnată, şi dacă spunea şi dacă nu spunea adevărul.

— A fost cu mine, interveni Gideon, într-un mod foarte, foarte personal. Consideră-mă alibiul ei.

Cu alibi sau fără, Simone ştia că pentru Norelli ea era principala suspectă.

Încă o dată i se spuse să nu părăsească oraşul.

Ce aştepta în schimb Gideon pentru că mărturisise adevărul pe jumătate? se întrebă Simone. Îi făcuse plăcere să o facă să se simtă stânjenită pomenind intimitatea lor? Cu siguranţă nu ar aştepta *asta* de la ea.

Îndreptându-se către uşă, Simone îl evită, ceea ce o apropie mai mult de camera de zi. Nu voia să vadă ce se petrecea acolo, dar era ca şi când ai trece pe lângă un accident de maşină – pur şi simplu a trebuit să mai privească o dată.

Echipa de investigatori încă lucra de zor. Unul dintre ei verifica mobila, iar Simone bănui că acesta căuta amprente. Dintr-odată îşi dădu seama că verifica biroul lui Cecchi, tăblia acestuia fiind ruptă şi atârnând de o balama. Era păcat că o astfel de piesă fusese distrusă.

Şi mai mare păcat că Nikki Albright era moartă.

Cu genunchii înmuiaţi dintr-odată, Simone nu ştiu cum să iasă mai repede din casă.

Coborî treptele şi se duse către intersecţie pentru a căuta un taxi. Într-un moment de confuzie, ea nu se împotrivi când Gideon spuse.

— Te duc eu acasă.

— Eu o conduc pe Cass, se oferi Logan.

— Ar fi minunat.

Cass se întoarse către Simone:

— Eşti bine?

— Nu tocmai. Şi îmi pare rău că te-am târât în…

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Mă bucur că m-am aflat acolo pentru a te susţine.

Asta dacă poliţia ar crede cuvintele cuiva care a mai fost la închisoare, se gândi Simone. Zâmbind în pofida îndoielilor ei şi încercând să-şi stăpânească temerile, o

îmbrăţişă scurt, apoi întrebă:

— Nu ai simţit nimic neobişnuit acolo, înăuntru, nu?

— Vrei să spui dacă am văzut criminalul?

Cass scutură din cap:

— Am încercat să obţin o imagine, dar, ca de obicei…

Simone ştia că, orice ar fi simţit, era mare lucru.

— Ai perceput ceva?

— Sunt toate neclare.

— Încearcă să-mi spui.

Cass dădu din cap:

— E ca şi cum identitatea criminalului ar fi ascunsă.

— Ascunsă?

— Cum spuneam, e neclar.

Logan interveni:

— Un lucru e limpede. E o coincidenţă prea mare faptul că Cecchi şi Nikki Albright au fost omorâţi la câteva zile distanţă. Dacă ar fi fost doar Nikki, Norelli ar fi tras concluzia că ea a surprins o spargere. Dar ca ambele victime să fi participat la o acţiune caritabilă… se pare că aceste crime ar putea avea o legătură şi, pentru că Simone a descoperit ambele cadavre, cu siguranţă Norelli va face presiuni asupra ei.

— Cum putem opri acest lucru? întrebă Gideon.

— Găsiţi criminalul. Există vreo legătură între Albright şi Cecchi? o întrebă Logan.

— Sigur, spuse Simone. Al l-a scăpat pe fostul soţ al lui Nikki, Sam Albright, de acuzaţiile de molestare a unui minor – un adolescent –, iar Nikki era furioasă pentru că se gândea că asta îi va reduce partajul. De aceea era ea atât de montată să obţină biroul lui Al la licitaţie.

— Atunci de acolo voi porni.

— Încă un lucru, adăugă Simone. La petrecere, Sam a auzit-o pe Nikki povestindu-mi despre aranjamentul lor de divorţ. El i-a zis să-şi ţină gura, iar femeia l-a întrebat ce avea de gând să facă pentru a o reduce la tăcere.

— Moartea ar rezolva problema, spuse Logan. Să văd ce pot scoate la iveală despre el din înregistrările departamentului de poliţie, dacă a mai fost cercetat pentru

ceva. Poate că îi voi face o vizită amicală.

Simone bănuia că ideea lui Logan despre amiciţie era mai rea decât cea a lui Norelli. În fine. Faptul că avea un poliţist de partea ei era un lucru favorabil.

— Ce altceva? îl întrebă Gideon.

— Pentru moment, e tot ce avem. Păcat că nu au existat martori.

Logan dădu din cap, îi deschise portierei lui Cass şi se aşeză la volan.

În timp ce demara, un strigăt ca de copil îi atrase atenţia lui Simone şi, dintr-odată, se concentră asupra copiilor care se jucau afară.

— Stai puţin…

Se îndreptă către ei.

— Hei, voi de-acolo!

— Care-i treaba? întrebă cel mai mare dintre băieţi, privind către maşinile aliniate la colţ.

— Cineva a dat o spargere noaptea trecută. A auzit vreunul dintre voi ceva?

— Cum ar fi un zgomot? întrebă un alt copil.

— Exact. Poate pe la miezul nopţii sau mai târziu.

— Noi nu stăm treji până atunci, doamnă.

— Mama ne-ar omorî.

— Eu am auzit ceva, spuse cea mai mică fată, feţişoara ei schiţând un rânjet. Şi l-am văzut.

Simone simţi cum îi bubuie inima:

— Pe cine ai văzut?

— Pe Moş Crăciun!

Ceilalţi copii râseră, iar unul dintre ei spuse:

— Ea îl vede mereu pe Moşul.

Sigur că se întâmpla astfel, Crăciunul era peste două săptămâni.

Cu vocea stinsă, Simone spuse:

— Mulţumesc.

Gideon nu făcu niciun comentariu până când nu se urcă în maşină. Apoi întrebă:

— Ce te-a făcut să crezi că acei copii ştiu ceva?

— Copiii au un spirit de observaţie mai dezvoltat

decât ar crede mulţi.

Mai ales cineva care nici nu ştie că are un copil, se gândi ea, încercând să nu se simtă vinovată pentru că nu voia să-i spună despre Drew.

— Şi au o imaginaţie bogată.

Amintindu-şi că el o auzise pe fetiţă spunând că l-a văzut pe Moşul, Simone zise:

— Ai fi surprins cât de atenţi pot fi, totuşi. Drew ştia mereu ce se petrece prin vecini – cu siguranţă era mai la curent decât mine.

— Drew… fiul tău.

— Exact.

Simone se mustră în gând că pomenise de fiul lor. Dacă Gideon ar fi început s-o întrebe despre el? Era atât de preocupată de această posibilitate, încât îi luă ceva vreme până observă că o luaseră pe Bulevardul Milwaukee.

— O iei pe drumul cel mai lung pentru a ajunge la mine.

— Nu mergem la tine.

— Dar ai spus că mă duci acasă.

— Am spus. Şi asta fac. La mine acasă. Trebuie să continuăm investigaţia, Simone. Faptul că ai găsit-o pe Nikki Albright a înrăutăţit serios situaţia.

Deşi ştia că Gideon are dreptate, acest lucru nu o făcea pe Simone să nu se simtă totuşi stânjenită la gândul că vor fi singuri. Dar, dacă i-ar fi spus, bărbatul i-ar fi simţit şovăiala. Iar ea nu voia ca Gideon să fie în avantaj, aşa că nu obiectă.

El continuă:

— Înainte de a pleca de la club i-am dat lui Gabe lista cu numele extrase din dosarele lui Cecchi, astfel că el deja le verifică.

— Dar membrele comitetului şi oaspeţii de la petrecere?

Liste pe care el le primise înainte de eveniment.

Simone se simţea straniu că o verifica pe femeia pe care o cunoştea de ani de zile, dar toată lumea are secrete.

— Şi pe acelea, dar vor dura mai mult, spuse Gideon. Unul dintre lucrurile cu care se ocupă este să le coreleze. Vreau să ştiu dacă vreunul dintre clienţii lui Cecchi a venit la petrecere.

Simone era impresionată de rigoarea lui Gideon:

— Şi ce urmează?

— Nu există o *urmare* până când nu primim nişte răspunsuri. Avem nevoie de nişte informaţii pe firul cărora să mergem.

— Credeam că scopul pentru care m-ai răpit este să lucrăm la caz.

— Răpit? exclamă el, amuzat. Exagerezi puţin, nu crezi? După dimineaţa aceasta, ţi-ar prinde bine un moment de relaxare. Cu siguranţă şi nişte mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Atunci poţi să te uiţi la mine cum mănânc, spuse Gideon, parcând maşina în faţa unei clădiri vechi din Wicker Park. Aici este. Casă, dulce casă!

În timp ce-l urma în fostul depozit şi pe scări către etajul superior, Simone se simţea din ce în ce mai neliniştită. Treaba aceasta cu apropierea dintre ei – ştiind că Gideon avea un apartament confortabil, chiar dacă prea modern pentru gusturile ei – era periculoasă. Nu putea risca să se relaxeze prea mult în preajma lui.

Ea voia ajutorul lui Gideon pentru a găsi criminalul – sau criminalii. Ei încă nu ştiau dacă, de fapt, cele două crime aveau ceva în comun. Ceea ce nu voia era ca Gideon să se apropie prea mult sau să-şi dea seama de anumite lucruri.

Captivă. Faptul că se simţea captivă o înspăimânta. Simone ştia că există mai multe moduri în care poţi fi captiv. Ce s-ar fi întâmplat dacă Gideon ar fi aflat că ei au un fiu conceput în noaptea pe care o petrecuseră împreună?

Nu ar mai putea scăpa de el.

Oare avea chef să schimbe celula închisorii pe un alt fel de temniţă?

Bucătăria era locul preferat al lui Gideon. Gătitul îl

relaxase întotdeauna, astfel că avusese grijă să-şi ia o locuinţă echipată după ultima modă – blaturi de granit, spaţiu de lucru şi cuptor în mijloc, gresie pe podea, aparatură din oţel inoxidabil. Adăugă usturoi tocat, ciuperci şi roşii proaspete în tigaia în care deja sfârâia uleiul de măsline.

— Poţi rezista acestui miros? o întrebă el pe Simone, care stătea pe un scăunel în partea cealaltă a mesei.

Femeia încă nu se relaxase:

— Nici în visele mele cele mai ciudate nu mi-aş fi închipuit că găteşti.

— Să sperăm că visele tale sunt mai sălbatice de-atât.

Ea îşi umflă nările când auzi aluzia, iar el zâmbi.

— Cum îţi închipui că sunt? întrebă Gideon. Genul de om care le are pe toate de-a gata?

Verifică o altă oală în care fierbea apa şi rupse cu mâna pastele pe care le adusese de la club şi care erau suficient de fragede.

— Când am început să mă descurc de unul singur, una dintre primele mele slujbe a fost cea de bucătar.

— Cum ai ajuns de acolo, aici?

— O combinaţie de multă muncă şi de noroc. Am mers la colegiu, dar o luam mereu de la capăt. Nu puteam să obţin diploma pentru că de fiecare dată trebuia să-mi schimb identitatea. Nu-mi puteam revendica creditele obţinute sub un alt nume.

— Ce frustrant pentru tine! îl compătimi Simone, sincer. Cel puţin erai liber să circuli.

— Crezi tu? Liber?

Răsturnă pastele în strecurătoare:

— Nu puteam să-mi folosesc numele adevărat. Nu puteam staîntr-un loc. Nu-mi puteam construi o viaţă.

— Se pare că ai una acum.

Cu privirea aţintită asupra ei, spuse:

— E un nou început. Şi de data asta te asigur că nu mai plec nicăieri.

Simone îşi feri privirea, dar nu înainte ca bărbatul să vadă ceva tulburător în ochii ei. Teamă? De el? Poate că ea

ar trebui să se teamă de el. Poate că *el* ar trebui să caute răzbunarea. Dar cu Simone atât de aproape, răzbunarea era ultimul lucru la care se putea gândi.

Amestecă pastele cu ciupercile şi roşiile pregătite, apoi le aşează pe două farfurii puse pe masă între ei.

— Puţin parmezan? întrebă el. Şi nu-mi spune că nu ţi-e foame.

Ea mirosi:

— De fapt, cred că mor de foame.

Îi oferi castronul cu brânză rasă, apoi scoase pâinea cu usturoi din prăjitor şi umplu coşul. Când el i-o întinse, ea scoase un sunet de mulţumire. Un geamăt. De parcă ar fi făcut dragoste. El era gata să se înfrupte.

O privi cum mănâncă. Simone nu era una dintre femeile care ciugulesc simandicos; ea mânca, exact cum îşi amintea el, cu poftă.

Gideon îşi amintea multe lucruri despre Simone. Despre ei doi, adolescenţii care îşi sfidaseră familiile pentru a fi împreună. O poveste modernă gen Romeo şi Julieta – aşa spuneau prietenii. Păcat că s-a transformat într-o poveste de groază ca în tragedia shakespeariană.

— Cât de rău a fost? întrebă dintr-odată Simone. Mutatul din loc în loc şi luatul vieţii mereu de la capăt.

— Ameţitor uneori. Dar nu a fost totul atât de rău. Am locuit în New Mexico o vreme. A fost diferit.

— Santa Fé?

Gideon râse:

— Nici pe departe! Nu aveam bani pe vremea aceea. Încearcă Taosmai calm, mai spre Vestul Sălbatic – plin de personaje stranii. Mi-am dus traiul practic gratis, la comun cu nişte hipioţi bătrâni pentru o vreme. Le îngrijeam lamele până când mi-am găsit o slujbă de barman şi mi-am putut permite o cameră la pensiune.

— Acolo ai învăţat cum să conduci un club?

Dădu din cap:

— Asta s-a întâmplat mult mai târziu, când am aterizat în Vegas. Am fost asistent manager într-un cazino, apoi am fost promovat manager. Eram bun.

— A gestiona şi a deţine sunt două lucruri diferite. Deci ce te-a determinat să-ţi deschizi propriul club?

— Un zar norocos. Eu jucam foarte rar – vreau să spun, lucrând în branşă, ştiam că şansele sunt minime. Era o aberaţie – jocul, dar şi câştigul – şi ştiam că nu se va mai întâmpla prea curând, astfel că am luat banii şi am fugit. Şansa m-a adus aici, şi iată-mă-s.

Şansa şi dorinţa de a-şi recăpăta viaţa. Gideon se lăsă pe spate şi o studie pe Simone în timp ce vorbea:

— Se pare că ţi-ai făcut o viaţă bună.

— Mi-aş putea pierde casa.

— Nu mă refer la lucruri. Mă refer la oameni. Prieteni. Familie.

— Îl am pe fiul meu.

— Şi pe fratele tău.

Pe cât îl ura pe el, pe atât îşi iubea Michael sora. Gideon nu avea îndoieli în privinţa asta.

— Dar nu şi pe tatăl meu.

— E încă în viaţă.

— Închis pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Gideon deveni sobru:

— Nu am minţit în instanţă, Simone. L-am văzut când a tras şi mi-a omorât tatăl.

— Era noapte. Vremea era urâtă. Trebuie să fi văzut greşit.

— De ce? Pentru că aşa spune „papa”?

Simone trânti furculiţa:

— Papa nu m-a minţit niciodată.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Poate că a făcut lucruri ilegale, dar ştiu că nu l-a omorât pe tatăl tău.

— Eşti oarbă, Simone. Când vine vorba de familia ta, pur şi simplu refuzi să vezi adevărul.

— Chiar nu poţi concepe că e posibil să te fi înşelat?

— Nu.

— Ei bine, nici eu.

Femeia se ridică şi împinse scaunul:

— Trebuie să ajung acasă. Nu te deranja să te ridici.

De data asta voi *chema* un taxi.

Gideon o privi cum îşi îmbrăca haina cu gesturi nervoase. Gulerul i se răsucise şi o deranja, dar nu renunţa.

— Cum ai putut face asta, Simone? După tot ceea ce simţeam unul pentru celălalt, cum ai putut să-mi întorci spatele şi să-ţi faci o viaţă cu un alt bărbat atât de repede? Cum ai putut să te culci cu el, să-i faci un copil, când ştiu că mă iubeai?

De data asta, Gideon era sigur că văzuse panica în ochii ei. Simone apucă geanta şi se îndreptă către uşă. Bărbatul întinse braţul pentru a o opri, dar ea se smuci.

— Nu mă atinge!

Gideon pur şi simplu o privea fix. Pentru moment, Simone se opri, ca o căprioară orbită de farurile unei maşini. Apoi, cu faţa îndurerată, lăsă să-i scape un scâncet, apoi ieşi repede, trântind uşa în urma ei.

Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi putut jura că şi ea simţea pentru el exact ceea ce simţea el pentru ea. Ar fi putut jura că nu şi-ar mai fi dorit să se mărite în veci cu altul.

Atunci de ce făcuse asta?

Cumva, el nu reuşise să facă toate legăturile.

Capitolul IX

În vreme ce chema un taxi pe Bulevardul Damen, Simone se abţinea să nu plângă. Fusese atât de aproape de a claca în faţa lui Gideon, încât se speriase. Spera ca el să creadă că era supărată din cauza controversei legate de crimă – ceea ce, de altfel, era adevărat.

Dar era şi mai supărată din cauza întrebărilor lui dure.

Adevărul era că încă îl mai iubea pe Gideon când se măritase cu David şi soţul ei acceptase asta. El spusese că ea va învăţa să îl iubească şi reuşise acest lucru, chiar dacă nu în felul în care îşi dorea.

Cum ar fi putut, de vreme ce Drew era o permanentă aducere-aminte a bărbatului care îi furase inima şi apoi i-o zdrobise?

Nu că i-ar putea spune vreodată lui Gideon aceste lucruri. Îl lăsa să creadă ce voia el. Trebuia să-şi pună fiul pe primul plan. Nu-i putea distruge lumea, amintirile lui legate de singurul tată pe care-l cunoscuse şi pe care îl adorase.

Ea înţelegea acel gen de iubire deoarece era ceea ce încă simţea pentru tatăl ei. Simone ştia că Papa nu fusese niciodată un cetăţean care respectă legea, că era implicat în tot soiul de fărădelegi, dar trebuia să creadă că trăsese undeva linia – că nu comisese niciodată cu sânge rece o crimă.

Drew… trebuia să se concentreze asupra fiului ei!

El era un adolescent în creştere căruia îi era mereu foame. Aşa că, gândindu-se la nevoile lui, Simone îi ceru taximetristului s-o lase la piaţă, apoi traversă două străzi până acasă cu câteva pungi de cumpărături.

Ştiind că Drew va afla cât de curând despre cea de-a doua crimă şi despre implicarea ei, Simone îşi jură să-i spună ea mai întâi. Nu era deloc plăcut. Numai gândul de a-i da alte veşti proaste – şi încă acest gen de veşti proaste – o făcea să simtă un gol în stomac. Cumva, ea va găsi o modalitate de a-i povesti băiatului cele întâmplate.

Simone nu putea să-l facă să înţeleagă, atâta timp cât nici ea nu pricepea cum a ajuns în mijlocul unui asemenea coşmar.

Tocmai se apropia de casă, când îşi dădu seama că nu-şi găseşte cheile. Ce naiba făcuse cu ele? De regulă, le ţinea în buzunarul din dreapta, dar acum nu erau acolo şi avea prea multe pungi pentru a putea să le caute cu uşurinţă.

Se enervă, dar noroc că păstra o rezervă pentru uşa de la bucătărie într-o nişă de sub băncuţa de pe veranda din spate. Nu că ar fi fost nevoită s-o folosească până acum. Dar Drew fusese obligat s-o facă de mai multe ori.

Se afla la jumătatea gangului îngust când o mişcare

scurtă, de undeva din spate, îi ridică părul de pe ceafă. Deşi încetini pasul şi strânse din ochi, nu putea vedea nimic încă.

— Drew? strigă ea, inima bătându-i cu putere. Ce faci acolo?

Niciun răspuns.

Poate că i se păruse. Sau poate fusese pisica vecinului care traversase curtea ei. Pentru orice eventualitate… se opri ca să asculte orice sunet neobişnuit.

Nimic.

Răsuflând adânc, ea înaintă cu grijă în curtea din spate, cercetând fiecare colţişor.

Pustiu.

Imaginaţia începea să-i joace feste. Era prea încordată. Şi nu era de mirare, având în vedere prin ce trecuse în ultimele zile.

Odată ajunsă pe verandă, Simone puse pungile pe băncuţă. Chiar şi atunci când se aplecă pentru a pipăi după cheie, ea simţi că era cineva acolo, ascuns în întuneric… aşteptând… urmărind. Cu degetele tremurând, cu pielea de găină, ea se opri din ceea ce făcea şi se ridică.

— Cine-i acolo? strigă Simone, în momentul în care o siluetă întunecată se strecură din spatele unui copac de pe alee.

Înainte ca bărbatul să poată fugi, ea îi zări părul blond şi, sigură că era bodyguardul lui Michael, strigă:

— Ulf Nachtmann, ce cauţi în curtea mea?

Uli se opri şi se întoarse către ea. Apropiindu-se, îşi ridică mâinile într-un gest smerit.

— Pur şi simplu te vegheam pentru fratele tău. Domnul DeNali îşi face griji în legătură cu siguranţa ta.

Bodyguardul era învăluit de umbre, masivitatea sa conturând o siluetă înfricoşătoare în ciuda gesturilor sale inofensive.

— Michael ţi-a spus să mă sperii de moarte?

— Nu erai acasă, aşa că am aşteptat să te întorci pentru a mă asigura că eşti bine. Încercam să fiu discret. Cum aş fi putut să ştiu că vei intra pe uşa din dos?

— Spune-i fratelui meu că nu am nevoie… lasă, îi voi spune eu.

Simţind în continuare spaima, Simone îi întoarse spatele gărzii de corp, scoase cheia ascunsă şi descuie uşa de la bucătărie. Când privi în curte, Ulf dispăruse. Sau aşa se părea. Din câte ştia, bărbatul putea sta în spatele garajului sau să aştepte în gang. Era aceasta prima seară în care o urmărea? Dacă nu, îl văzuse oare, pe Gideon?

O, *grozav*!

Puse cheia la loc, luă sacoşele, le aşeză în bucătărie, apoi formă numărul fratelui ei.

Michael răspunse din prima:

— DeNali.

Fără să-l salute măcar, Simone zise:

— Spune-i dulăului tău de pază să mă lase în pace, Michael! Acum.

— Ei, bună seara şi ţie!

— Nu evita subiectul.

— Va trebui să fii mai exactă.

— Ulf m-a speriat de moarte. La propriu. Nu vreau un bodyguard, Michael, aşa că te rog nu-l mai trimiţi pe-aici!

— Nu l-am trimis. Dacă Ulf face pe detectivul…

— Atunci concediază-l!

Spunând acestea, Simone închise telefonul pentru ca Michael să înţeleagă că vorbea serios. Inspiră adânc de câteva ori pentru a-şi potoli furia, goli pungile şi puse alimentele la locul lor.

Din fericire, avea timp să se schimbe, să facă un duş și să pregătească nişte hamburgeri înainte ca Drew să intre pe uşă. Nu-i era foame, dar va încerca să mănânce cu fiul ei aşa cum se întâmpla de obicei.

— Hei, mamă! o strigă tânărul şi ea dădu imediat uitării toate necazurile de peste zi când el o sărută pe obraz.

— Ai avut o zi bună? îşi întrebă Simone fiul înainte de a-i vedea vânătaia de pe obraz. Iubitule, ce-ai păţit?

— A, nimic. M-am lovit de ceva.

— Cum ar fi un pumn?

— Nu e nimic.

Nimic… se abţinu să insiste, sperând ca băiatul să-i spună de bunăvoie ce se întâmplase.

— Trebuie să-ţi pui gheaţă.

— Mi-am pus deja. Nu mai sunt un copil, ştii.

El avea tot 16 ani, dar Simone nu-l făcea să se simtă astfel. Creştea repede. Înainte îi spunea totul, inclusiv despre bătăi. Fie se simţea prea mare… fie se bătea pentru ea.

— Şi tu ce ai făcut azi? întrebă Drew. Eşti bine?

Cel puţin îi trecuse supărarea din seara precedentă şi începuse să-şi arate îngrijorarea.

— Ziua a început grozav, îi spuse Simone. Strângerea de fonduri a adus mai mulţi bani decât ne aşteptam…

Cu o expresie de îngrijorare, Drew întrebă:

— Dar restul zilei?

— Iubitule, nu ştiu cum să-ţi spun asta decât direct. Am găsit-o pe Nikki Albright. Moartă.

— Moartă? Ucisă?

Simone dădu din cap.

— Şi tu ai găsit-o… ca şi pe domnul Cecchi? Nu te suspectează pe tine că ai omorât-o, nu-i aşa?

— Mă… mă tem că da. Noi suntem nişte DeNali, Drew. Chiar dacă nu ne folosim de numele nostru, poliţia ştii că nu face diferenţa.

Din fericire, ea îi explicase ce înseamnă să fii un DeNali cu un an în urmă, când băiatul avusese o altercaţie cu un poliţist în urma unei bătăi la şcoală. Poliţistul aflase despre legătura lui cu Michael şi făcuse presupuneri nefondate.

Drew ştia că bunicul lui avusese nişte afaceri ilegale şi că fusese arestat pentru uciderea lui Frank Ruscetti. Simone îi spusese asta pentru a înţelege că, dacă va intra în vreun necaz, oamenii ar putea presupune că vina a fost a sa, indiferent dacă ar fi fost aşa sau nu.

— Unchiul Mike ştie?

— Nu sunt sigură.

Nu ar fi mirat-o dacă fratele ei ar fi avut câţiva

poliţişti la mână care să-i furnizeze informaţii.

— El te va ajuta, mamă, ştii că aşa va fi. Tot ce trebuie să faci este să-i spui.

Tonul lui Simone era scăzut când îi spuse:

— Nu e treaba unchiului tău să mă scoată din necazuri. Ei bine, poate ar reuşi să-mi găsească un avocat criminalist dacă aş avea nevoie de unul.

— La ce bun să ai putere dacă nu o foloseşti? întrebarea băiatului îi tăie răsuflarea. Expresia lui Drew era una de furie şi derută. El voia s-o protejeze şi se pare că nu-i păsa prin ce mijloace.

— Drew, mă sperii când vorbeşti aşa. Tatăl tău şi cu mine te-am învăţat altfel. Te-am învăţat să încerci să faci lucrurile aşa cum se cuvine.

— Dacă poliţiştii te-ar aresta, nu ar fi drept, nu-i aşa?

— Nu, nu ar fi, pentru că nu am omorât pe nimeni.

— Nici bunicul – aşa mi-ai spus – şi uite unde a ajuns.

— Nu am să ajung în spatele gratiilor, îl asigură Simone, deşi ştia că acest lucru este posibil. Şi nu vreau ca tu să-ţi faci griji pentru ceva ce nu se va întâmpla.

Drew păru să dea crezare cuvintelor ei pline de bravadă, dar ea aproape că-l simţea cum întoarce povestea pe toate feţele.

Dacă era atât de disperat încât să apeleze la Michael pentru ajutor, atunci toate eforturile ei de a-i oferi o viaţă bună şi sigură ar fi fost în zadar.

Gideon era într-o dispoziţie proastă când se întoarse la club câteva ore mai târziu. Încă se întreba de ce forţase serviciile echipei Undercover pentru a o ajuta pe Simone. Deşi nu merita să fie condamnată pentru ceva ce nu făcuse, cu siguranţă că ea nu părea să aprecieze ajutorul lui. Pe de altă parte, la ce se aşteptase de la ea – să fie atât de recunoscătoare, încât pur şi simplu să accepte că el spusese în tot acest timp adevărul în privinţa tatălui ei?

Încercând să se menţină la fel de detaşat cum fusese când lucrase la cazurile anterioare, observă că îi este imposibil. Pur şi simplu trebuia să încerce cu mai multă hotărâre.

Luându-şi acest angajament, intră în biroul de pază în care Gabe stătea în faţa computerului, la fel cum îl lăsase cu câteva ore în urmă când primise apelul lui Cass.

— Cum merge?

Gabe se roti cu scaunul:

— Am câteva indicii interesante. Şi mai interesante încă sunt pistele pe care m-au purtat.

— Cum ar fi…

— Şerveţelul pe care mi l-ai dat… numărul de telefon aparţine unei femei pe nume Josie Ralston. Locuieşte într-un apartament de pe Hampden Court. Se întâmplă să-l cunosc pe paznicul de-acolo.

— Şi?

— El spune că domnişoara Ralston s-a mutat acolo de doar câteva luni. Şi nu ea plăteşte chiria.

— Cecchi?

Gabe dădu din cap.

— Amanta pe care nega că o are.

— Bingo!

— Bine lucrat! Voi avea nevoie de adresă. Altceva?

— Asta e şi mai interesant. Anthony Viglio, un presupus nou caz, i-a dat lui Cecchi un avans uriaş, deci imediat mi-a sărit în ochi.

— Şi?

— Omul e mort.

Gideon tresări:

— Altă crimă?

— Accident de maşină. A fost înmormântat cu şase luni în urmă. Un om mort l-a angajat pe AI Cecchi să-l reprezinte.

Gabe îi înmână lui Gideon o copie a necrologului cu poza unui bărbat micuţ şi brunet.

— Un mort să angajeze un avocat? Pe asta n-o mai auzisem. Cât de mare era avansul?

— O jumătate de milion.

Gideon fluieră:

— Mortul nostru trebuie să fi făcut ceva foarte rău, nu? S-a ridicat din mormânt şi… ce crimă se presupune că

nu comisese încât avea nevoie de serviciile lui Cecchi?

— Ce altceva? Crimă.

Deşi nu puteau găsi legătura cu cazul, Gideon avea sentimentul că aceasta exista. Poate că de îndată ce o va informa pe Simone despre acest presupus client, ea îşi va putea aminti de ce i se păruse cunoscut numele.

Gideon era pe punctul s-o sune pe Simone pentru a o întreba, dar se hotărî să meargă la uşa ei. Mai întâi îi va lăsa un timp să se liniştească. Avea de dat nişte telefoane şi de completat cecuri către furnizori, deci pentru câteva ore urma să se ocupe de club.

Tot timpul cât lucră, îl distrase gândul la Simone. Îşi dorea să fi trecut peste ce fusese între ei. Sperase ca întâlnirea să-l ajute să şi-o scoată din minte. Nu avuse însă norocul ăsta. Se dovedise la fel de feroce ca mamă, cum fusese ca fiică. Familia era totul pentru ea, ceva ce lui îi lipsea şi îşi dorea. El îşi suna din când în când mama sau sora, dar nu le mai văzuse de câţiva ani. Nu credea că va reuşi să umple vreodată golul din viaţa lui… până când Simone intrase din nou în ea.

Gândul la ce ar fi putut să simtă Simone pentru el în adâncul sufletului îl făcea să-şi piardă orice brumă de concentrare. Putea să jure că încă ţinea la el, dar ce însemna acest lucru mai exact? Ea îi întorsese spatele o dată. Când toate acestea vor lua sfârşit, va reuşi să-l excludă din viaţa ei la fel de uşor ca şi data trecută? Poate că era nesăbuit, dar o dorea mai mult ca niciodată, chiar dacă ea îşi credea în continuare tatăl.

Loialitatea celor din clanul DeNali – nu exista nimic mai puternic. O învinsese o dată, atunci când îi câştigase inima… şi apoi a fost nevoit s-o piardă când a depus mărturie împotriva lui Richard DeNali.

Nemaiputând să se concentreze asupra treburilor sale, Gideon părăsi clubul şi conduse spre Parcul Lincoln Vest. Să găseşti un loc de parcare cu plată disponibil pe strada Clark era ca şi cum ai fi câştigat la loterie. Mergând pe jos, trecu pe lângă vitrinele magazinelor în care străluceau podoabele de Crăciun şi pe lângă stâlpi de

iluminat de care erau atârnate ghirlande de pin.

Trecând colţul către strada lui Simone, Gideon admiră casele vechi. Şi acestea erau împodobite pentru sărbători. La jumătatea străzii, ajunse la Simone şi urcă treptele. Observă că pomul din fereastră avea beculeţe, dar nu şi decoraţiuni. Zărind-o prin fereastra camerei de zi, el ciocăni la uşă în loc să sune la sonerie.

Simone tresări şi, când privi pe fereastră, se încruntă.

La fel de încruntată era şi când deschise uşa numai pe jumătate şi rămase acolo.

— Gideon, ce cauţi aici?

— Am nişte informaţii interesante.

Simone rămase pe loc, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-l poftească înăuntru sau nu. Se pare că femeia nu se liniştise în urma certurilor de mai devreme. Ea părea mai degrabă deranjată decât supărată, dar imediat, în locul vreunei expresii, adoptă o mască neutră ce începea să-i devină extrem de familiară şi lui.

Se dădu înapoi din cadrul uşii:

— Intră!

Gideon păşi înăuntru. Camera avea un aer primitor, cu focul şi luminile pomului de Crăciun ce imediat îl făcură să se simtă ca acasă. Păcat că nu putea spune acelaşi lucru despre Simone. Din partea ei simţea cu siguranţă doar răceală.

— Aşadar, despre ce este vorba? întrebă femeia.

— Nu ai de gând să-mi iei haina?

Şi-o scoase şi i-o dădu.

— Dacă trebuie.

O agăţă în cuierul din lemn de lângă uşă.

— Mă inviţi să iau loc?

Gura i se strânse:

— Unde vrei.

— Un pahar de coniac?

— Gideon!

Ochii ei verzi, sclipitori, îl priveau intens. Şi dorinţa crescu în el. Îşi dori s-o aibă chiar acolo, în faţa

şemineului.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Simone respiră adânc şi se dădu înapoi:

— Dacă ai ceva important să-mi spui, să auzim!

Gideon se sprijini de spătarul canapelei aşezate cu faţa către şemineu:

— Anthony Viglio e mort.

— Ce?

Pielea fină dintre sprâncenele ei se încreţi:

— Viglio… unul dintre clienţii lui Al. Cum? Când? îi înmână foaia cu fotografia:

— Accident de maşină petrecut cu câteva luni înainte de a-l angaja pe Cecchi.

Ea privi fix poza:

— Eu… nu înţeleg.

— Nici eu. Se pare că un om mort a angajat firma să-l reprezinte. Ţi s-a părut că recunoşti numele. Altceva legat de asta?

Dădu din cap:

— Cunosc numele, dar nu ştiu de ce. Îmi pare rău.

— Mai gândeşte-te.

— Asta este, atunci?

— Te grăbeşti să mă expediezi?

— Nu, sigur că nu. Sunt doar obosită. Mai era şi altceva?

Mai era. Cu ea. Cu siguranţă. El simţea. Dar ce?

— Numărul de telefon de pe şerveţelul pe care l-am găsit în biroul lui Cecchi îi aparţine unei femei pe nume Josie Ralston. Locuieşte la două străzi de aici, pe Hampden Court, spuse Gideon, distras de paşii pe care îi auzea venind de sus.

Apoi înţelese că trebuia să fie fiul ei, Drew.

— Ghici cine era titularul contractului de închiriere al apartamentului ei?

— Vrei să spui că era Al? Adică Teresa nu delira?

— Se pare că nu. M-am gândit că putem merge acolo, să-i facem o vizită domnişoarei Ralston.

Înainte ca Simone să poată răspunde, se auziră paşi

coborând repede treptele. Gideon urmări privirea lui Simone şi îl fixă pe tânărul care se repezea către uşa de la intrare.

— Am întârziat, mamă. Tre' să plec. Mă aşteaptă Charlie.

— Să fii acasă până la ora unsprezece.

Drew se opri şi îl privi fix pe Gideon pentru o clipă; încruntarea lui semăna mult cu cea a mamei sale, dar privitul cu ochii mijiţi, nu. Ochii lui Simone erau verzi; cei ai băiatului erau albaştri, un albastru aproape electric. Îşi îndepărtă o şuviţă din părul brunet de pe faţa frumos conturată.

Apoi Drew plecă.

Şi, cu mintea zburându-i aiurea, Gideon rămase uitându-se în urma lui.

— Unde eram? întrebă Simone, care aproape rămăsese fără răsuflare.

Îi era frică?

Când se întoarse către ea, Simone încerca să aibă o atitudine neutră, dar nu reuşi.

Gideon se simţea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Privindu-l pe Drew era ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă în urmă cu douăzeci de ani.

De ce nu-i spusese?

Simone rămase înţepenită şi părea că respiră cu dificultate. De ce n-ar fi fost aşa după ceea ce făcuse? Totul devenea foarte clar pentru Gideon – de ce se măritase cu un alt bărbat atât de repede. Acum ştia motivul… *Drew*.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că eşti însărcinată cu copilul *meu*? spuse el aproape strigând.

Simone ridică din umeri şi se îndepărtă spunând:

— Drew e fiul lui David.

Gideon o prinse de umăr şi o întoarse spre el:

— Minţi!

— David şi Drew au fost cât se poate de apropiaţi!

— Doar pentru că l-ai făcut să creadă că e copilul lui.

Simone îşi făcu gura pungă şi el putea vedea cum

înghite în sec. Părea că vrea să-l mintă din nou, dar nu putea face asta.

În cele din urmă, spuse:

— David ştia.

— E minunat. Ştia toată lumea în afară de mine?

— Aveam de gând să-ţi spun… am încercat să-ţi spun în acea ultimă seară…

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Eram speriată. Tocmai aflasem eu însămi şi nu ştiam ce să fac. Şi apoi… cum aş mai fi putut să-ţi spun după tot ce se întâmplase?

— Nu ştiu. Simplu: „Joey, îmi pare rău pentru tatăl tău, ştiu că e un moment nepotrivit, dar sunt însărcinată”.

— M-ai trădat!

— O, aşa e! Credeai că am minţit când am spus că tatăl tău l-a ucis pe-al meu. Aşa că m-ai minţit şi tu pe mine, ţinându-mă departe de fiul meu. Răzbunare, Simone? întrebă Gideon, apropiindu-se.

Căldura furiei ei aproape că îl frigea, dar şi el era supărat:

— Despre asta e vorba? Eu ţi-am luat tatăl de lângă tine, aşa că şi tu mi-ai luat fiul?

Toate căpătau sens acum, acele sentimente pe care putea jura că ea le are pentru el – atracţia şi respingerea ce o făceau să-l dorească şi totuşi să-l respingă. Ar fi putut fi în stare să-l pedepsească, însă nu reuşise să uite ce fusese între ei. Acum şaptesprezece ani, deşi ea îl iubea, refuzase să-l mai vadă şi cu atât mai puţin să-i spună că era însărcinată cu copilul lui. Poate că ea încă îl mai iubea. El pur şi simplu nu înţelegea cum putuse ea să facă toate aceste lucruri.

Sau fusese…

— Michael, murmură Gideon, dându-şi seama dintr-odată. A fost ideea lui să te fereşti de mine?

— Michael nu încerca decât să mă protejeze, spuse Simone.

Îşi încrucişă mâinile pe mijloc ca şi cum ar încerca să se apere.

— El a avut grijă să nu păţesc ceva. I-a ţinut departe pe reporteri…

— Şi pe mine.

Lucru evident.

— Te-ai gândit vreodată să-mi spui?

— La ce-ar fi folosit? Tu dispărusei. Chiar dacă m-aş fi hotărât să-ţi spun, cum te-aş fi putut găsi?

Cu o voce calmă, el spuse:

— Aşadar, până la urmă, Michael a câştigat. Te-a ţinut departe de mine, după cum a vrut de la început.

— Nu a fost aşa.

Simone fusese întotdeauna oarbă la nedreptăţile tatălui şi fratelui ei. Şi la manipulările lor.

— De aceea a finanţat Michael firma Cecchi şi Burke? AI Cecchi voia să pornească de unul singur, iar fratele tău a întrezărit oportunitatea de a te despărţi de mine pentru totdeauna. S-a folosit de firma de avocatură pentru a-ţi cumpăra ţie un soţ?

Palma ei apăru de nicăieri. Îl lovi într-o clipă. Furia o făcuse mai puternică decât îşi imagina el. Lovitura îi aruncă brusc capul într-o parte şi îl făcu să se dea un pas în spate.

Se priviră intens; ochii lor spuneau multe.

Dar Gideon voia şi mai mult.

Voia răspunsuri.

Aşteptând să-şi revină pentru a vorbi calm, bărbatul întrebă:

— Ei bine?

Pentru o clipă, Gideon crezu că Simone îl va scuipa în faţă şi-i va cere să plece. Urmări cum o serie de sentimente îi umbreau chipul. Apoi ochii i se umeziră de lacrimi:

— David a fost întotdeauna interesat de mine, spuse ea, dar nu am ieşit niciodată cu el pentru că te aveam pe tine. După ce Papa a fost arestat, el a fost acolo. Şi da, Michael m-a încurajat să ne întâlnim. Şi când David m-a cerut de soţie, Michael m-a sfătuit să mă mărit cu el, fiindcă ştia că vreau să păstrez copilul şi fiindcă eram prea

tânără pentru a fi o mamă singură. Nu voiam ca fiul meu să crească precum un DeNali. Aşa că am fost de-acord să mă mărit cu David dacă el lăsa deoparte afacerile familiei, ceea ce a fost bucuros să facă.

David trebuie să o fi iubit pe Simone cu adevărat ca să fie dispus s-o ia de la zero.

— Deci Drew crede că David a fost tatăl lui?

— David *a fost* tatăl lui în toate sensurile în care contează.

— Dar eu? Eu nu contez în niciun fel?

Simone scutură din cap către el, părând mai speriată ca niciodată. Chiar dacă încerca să pară dur în faţa ei, Gideon simţea o apăsare în piept şi o durere de stomac.

— Nu-i poţi spune, zise Simone încet.

Era mai mult o rugăminte decât o cerere.

— Drew l-a adorat pe David. A fost distrus atunci când a murit. Ar însemna să-i iei singurul tată pe care l-a avut vreodată. L-ai dărâma.

— Nu ai de unde să ştii asta.

— Nu poţi şti nici că nu va fi aşa.

— Drew are nevoie de un tată. Cum a avut nevoie de tatăl care i-a fost refuzat.

— Dacă îi spui… eşti dispus să rişti să distrugi viaţa unui tânăr?

— Vrei să zici la fel cum a fost distrusă viaţa mea?

— Ţi-ai făcut-o singur.

Şi uite-aşa se întorseseră în acelaşi punct.

— Am spus doar adevărul, Simone. Că te-am iubit şi am spus adevărul au fost singurele mele păcate.

Ochii ei erau umezi şi strânse din buze, fără îndoială pentru a încerca să nu plângă. Lui Gideon nu-i venea să creadă că ea voia să-l excludă din viaţa fiului său, chiar şi acum, după ce aflase. David era mort; nimic nu-l mai putea aduce înapoi.

Dar dacă ea avea dreptate?

Gândul de a distruge o altă viaţă tânără… Drew era chiar mai tânăr decât era el… Gideon nu-şi putea asuma responsabilitatea.

Dădu ferm din cap:

— Dacă va afla, nu va afla de la mine.

El era, până la urmă, obişnuit cu singurătatea. Orice iluzie îşi făcuse cu privire la el şi la Simone se destrăma.

În loc de aceasta, Gideon avea un alt motiv să jelească.

Capitolul X

În vreme ce se îndreptau în linişte către apartamentul lui Josie Ralston din Hampden Court, Simone reuşi să se stăpânească.

Nu-i stătea în fire s-o ia razna. Se ascunsese de trecut atâta vreme, încât îşi impusese să creadă că acesta nu mai avea nicio influenţă asupra ei. Ştia însă că Gideon putea foarte uşor s-o facă să-şi retrăiască trecutul plin de suferinţă, să se îndoiască de decizia de a-i permite să o ajute.

Şi ce putea să-i facă lui Drew…

Pulsul lui Simone se acceleră când Gideon o luă de mijloc în timp ce dădeau colţul către Hampden. Apoi, bărbatul îşi retrase mâna, iar Simone simţi un gol în stomac.

Aşa avea să fie mereu? se întrebă ea, zărind blocul. Multe dintre apartamente fuseseră cumpărate pentru a fi închiriate şi aduceau un profit mai bun decât un cont în bancă şi erau mai sigure decât tranzacţiile de la Bursă.

În vreme ce se apropiau de clădire, Simone rupse tăcerea:

— Şi crezi că ne va lăsa, pur şi simplu, să urcăm?

— Nu contez pe asta, dar nu-ţi face griji – am făcut alte aranjamente.

— Cum ar fi?

— Paznicul este un poliţist care s-a pensionat, prieten cu Gabe. El ne va lăsa să intrăm în foaier. Puteam să mergem direct la uşa femeii şi să ciocănim.

Ceea ce i-ar putea aduce necazuri paznicului dacă

Josie va face plângere la consiliul de administraţie al blocului, îşi spuse îngrijorată Simone, înainte de a-şi aduce aminte de necazurile ei dacă nu vor obţine nişte răspunsuri.

— Tot nu e sigur că ne va lăsa să intrăm.

— Hei, eu mi-am făcut partea. Restul depinde de tine. Amândoi suntem străini, dar fără îndoială că va răspunde mai bine în faţa unei femei decât a unui bărbat, spuse Gideon. În plus, sunt sigur că poţi fi foarte persuasivă dacă îţi dai silinţa.

Acum era clar că o ia în tărbacă. Se gândea el, oare, la faptul că Simone îl convinsese să nu-i spună lui Drew cine este? Pentru o clipă, pe femeie o cuprinse un sentiment de vină. Chiar dacă iniţial dorise să-i spună despre sarcină, în cele din urmă, îi ascunsese acest lucru – îl ascunsese pe fiul lui de el.

Poate că ea cedase prea uşor influenţelor lui Michael în această privinţă. Dar, dacă i-ar fi spus adevărul, ce s-ar fi întâmplat? Ea nu ar fi fost de acord niciodată să se mărite cu cel care îi băgase tatăl la închisoare pentru ceva ce nu făcuse. Îşi imagina că nici el nu ar fi vrut să se însoare cu *ea*. Prins între familii rivale, copilul lor ar fi fost cel care ar fi avut de suferit.

Făcuse singurul lucru acceptabil, se consolă Simone, în vreme ce portarul îi invită înăuntru şi se opriră în faţa biroului acestuia. În timp ce Gideon vorbea cu paznicul, ea se gândea cum ar putea s-o determine pe femeie să le deschidă uşa. Avea nevoie de un argument convingător.

Chiar înainte de a intra în lift, îi veni o idee. Gideon apăsă butonul pentru etajul superior şi, în vreme ce păşiră afară, Simone observă că erau doar două uşi – câte una de fiecare parte a holului – şi înţelese că Al îi oferise amantei lui un apartament luxos cu terasă.

Adoptând un zâmbet forţat, Simone văzu că uşa avea sonerie şi interfon. Se aşeză în faţa vizorului şi sună.

Peste un moment, o voce răguşită întrebă:

— Cine e?

— Sunt de la Biroul de avocatură Cecchi şi Burke,

domnişoară Ralston, şi trebuie să vorbim despre contractul de închiriere.

Uşa se deschise imediat:

— Dacă ai venit să-mi spui că trebuie să plec…

Josie făcu ochii mari când văzu că în uşă se află două persoane:

— Hei, ce-i asta?

Surprinsă de înfăţişarea familiară a tinerei cu păr brunet şi şuviţe purpurii şi la fel de cunoscutul abdomen la vedere cu jeanşi cu talie joasă şi top cu pietre sclipitoare, Simone făcu, de asemenea, ochii mari. O văzuse pe femeie la Clubul Undercover… cu fratele ei. Ea era alibiul lui Michael.

— Cred că ar fi mai bine să ne laşi să intrăm, domnişoară Ralston, spuse Gideon.

Simone clipi şi îşi desprinse privirea de la inelul din buric ce ar fi putut jura că are un rubin veritabil. Pe care i-l cumpărase Al? Josie strânse din dinţi, iar Simone crezu că fata va refuza să vorbească cu ei.

Dar amanta lui Al se dădu din uşă şi spuse:

— În regulă, intraţi, dar spuneţi repede. Mă grăbesc. Am un… o programare pe care trebuie s-o respect.

La ora asta? Voia să spună o întâlnire? se întrebă Simone. Când Al nici măcar nu era înmormântat! apoi înţelese că Michael ar putea fi „programarea” ei.

Lui Simone nu-i plăcea legătura dintre amanta lui Al şi fratele ei.

Şi nici faptul că Al cheltuise atâţia bani – partea lui David din afacere – cu această femeie.

Apartamentul somptuos părea decorat de un designer. Nu că mobila purpurie garnisită cu roz aprins ar fi fost pe gustul ei, dar recunoscu aranjamentul ferestrelor cât peretele din revista *Metropolitan House*. Pe lângă mobila de designer se aflau câteva sculpturi – nici acestea nu erau pe gustul ei – care probabil costaseră o avere.

Toate acestea ar fi putut acoperi taxele de studii ale lui Drew până la terminarea facultăţii.

Astfel că Simone nu se putu abţine să nu o

dispreţuiască pe femeia care stătea în faţa ei, cu braţele încrucişate peste abdomenul gol, spunând:

— Ştiţi, e foarte deranjant să apăreţi aici aşa.

— Ar fi trebuit să aştept să vorbesc cu tine la priveghi? întrebă Simone.

— Priveghi?

— Al lui Al. Mâine-seară. Ai de gând să fii acolo, nu-i aşa?

Josie se strâmbă şi ridică din umeri:

— Mm, mă rog. Babornița cu care era căsătorit ar aprecia *foarte mult* prezenţa mea la petrecere.

Simone ar fi vrut s-o plesnească, însă zâmbi doar.

— Deci, iată-ne, spuse Gideon.

Josie îl privi încruntată:

— Îmi pari cunoscut.

— Clubul Undercover – sunt proprietarul lui.

O licărire pe care Simone nu reuşi s-o identifice trecu prin ochii femeii înainte ca ea să se abţină de la un răspuns şi să treacă pe lângă el. Se aşeză pe un fotoliu şi arătă către canapeaua purpurie:

— Păi, staţi jos.

Aşezându-se pe cât de confortabil putea având în vedere circumstanţele, Simone se prezentă şi adăugă:

— Defunctul meu soţ şi cu Al erau parteneri. Deci acum sunt una dintre proprietarele firmei şi, prin urmare, deţin controlul asupra contractului de închiriere a acestui loc şi a tot ce se află înăuntru.

Simone nu era sigură că are dreptate – dacă Al i-a dat mobila amantei, ar putea fi foarte bine a ei din punct de vedere legal, chiar dacă el furase banii din partea lui David de afacere pentru a plăti extravaganţele femeii –, dar voia s-o pună pe Josie în dezavantaj.

— Şi de ce-aţi venit aici? Ca să mă evacuaţi? îmi cunosc drepturile. Trebuie să-mi dai un preaviz. Aşa mi-a spus Albert.

— Albert?

Flutură din mână:

— Insista ca femeile lui să-i spună pe numele întreg.

Femeile lui… câte fuseseră? se întrebă Simone.

— Ne aflăm aici pentru nişte informaţii, spuse calm Gideon. Cooperezi cu noi şi nu vei avea probleme.

— Cum să cooperez?

— Căutăm un criminal.

— Hei, uite ce e, n-am avut nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Albert.

— Dar te aflai la club în noaptea aceea. De ce? în timp ce Gideon o interoga pe Josie, Simone putea să-şi dea seama că femeia îşi calcula toate opţiunile. Ea nu răspundea şi, fără îndoială, încerca să găsească o cale de a nu le spune nimic.

— Vrei să ne ajuţi să-l găsim pe ucigaşul lui Al, o repezi Simone. Vrei?

— Mda, mda, sigur. Dar ce te face să crezi că eu ştiu ceva?

— Erai amanta lui. Bărbaţii obişnuiesc să vorbească în pat.

— Dacă tu crezi că asta e tot ce făceam… spuse Josie dându-şi ochii peste cap.

Gideon preluă:

— Dar vorbeaţi *totuşi*, nu-i aşa?

— Mda, uneori.

— Despre?

— Chestii. Nu ştiu.

— Probleme cu vreun client? Cu vreun prieten?

— Vrei să spui cum ar fi un suspect?

— Exact, cum ar fi un suspect.

Josie făcea pe nătânga, iar Simone se întreba de ce oare. O femeie nătângă nu trăia astfel. Ce ştia Josie şi nu voia să spună? Poate că se impunea o altă tactică.

— Alte întreţinea bine, spuse Simone.

— Mda, până când a rămas fără biştari.

Gideon atacă problema:

— Vasăzică, moartea lui te-a lăsat liberă să cauţi pe cineva cu bani.

— Hei, stai puţin! Nu încerca să-mi pui ceva în cârcă!

— Prin urmare, a rămas fără bani… când? o întrebă

Simone.

— A devenit din ce în ce mai strâmtorat de luna trecută, cam aşa. Spunea că va răsări soarele şi pe strada lui, doar că nu a fost aşa, spuse Josie cu un ton dispreţuitor.

— Ce fel de soare? întrebă Simone

— De unde să ştiu eu?

— Am stabilit deja că vorbeaţi… printre alte lucruri pe care le făceaţi.

— Albert avea o anumită afacere pe care încerca să o deruleze, dar ce mai conta, pentru că oricum el ar fi irosit profiturile pe jocuri de noroc, nu?

— Îi plăceau jocurile de noroc, atunci? spuse Gideon.

— Îmi zicea că nu e o problemă, că încerca să recupereze nişte bani pe care trebuia să-i returneze, dar nu mi-a spus cui îi era dator. Dacă mă întrebaţi pe mine, jocurile de noroc erau drogul lui Albert, şi asta de multă vreme. El ştia foarte bine să se ascundă la început.

Simone schimbă priviri cu Gideon şi înţelese că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Pierderi la jocuri de noroc… motivul tuturor acelor retrageri… motivul pentru care ea era falită.

Apoi încercă din nou să scoată ceva de la Josie despre cineva care i-ar fi purtat pică lui Al, dar răspunsul fetei nu aduse nimic nou, doar elemente deja cunoscute:

— Hei, era avocat. Putea fi oricine.

Gideon îi dădu cartea lui de vizită:

— Dacă îţi aduci aminte de ceva mai concret – ameninţări, avertismente, telefoane ciudate –, spune-mi imediat.

Josie adoptă o postură provocatoare:

— Ce-ar fi dacă te-aş suna doar aşa, de amorul artei?

Gideon ridică din sprâncene, ceea ce Simone interpretă a fi un interes necuvenit.

— Ţinem legătura în privinţa apartamentului, îi spuse Simone lui Josie. Îţi sugerez să nu te faci că dispari cu ceva din inventar.

Ostilitatea înlocui atitudinea provocatoare:

— Nu-ţi face griji. Nu plec nicăieri.

Simone abia aştepta să iasă de-acolo. Iar când ajunseră în stradă, iuţi pasul, deşi începuse să ningă din nou şi pavajul era alunecos. Gideon ţinea, însă, pasul cu ea cu uşurinţă.

— Te grăbeşti undeva? întrebă bărbatul.

— Încerc să fug de adevărul că o străină are bunurile lui David şi probabil eu nu am ce-i face.

Sau nu voia să-i facă nimic. Josie Ralston nu furase banii cu care ar fi trebuit să se întreţină ea şi fiul ei; Ai făcuse acest lucru.

— Aşadar, ce crezi că a vrut să spună Josie despre răsăritul soarelui pe strada lui Cecchi? întrebă Gideon.

— Nu ştiu. Un client important cu un avans mare, bănuiesc.

O zvâcnire în ceafă o făcu să se întoarcă şi să privească peste umăr, prin ninsoarea înteţită, cum o siluetă masivă se apropia de o intrare. Doar cineva care se întorcea acasă, îşi spuse ea, debarasându-se de sentimentul ciudat.

— Presupun că banii despre care Josie spunea că încerca să-i returneze Cecchi erau ceea ce el furase din companie, spuse Gideon. Dar un onorariu mare nu ar fi umplut cuferele – ar fi însemnat doar venituri suplimentare pentru firmă. Deci trebuie să se fi referit la altceva, un „soare” în afara unui client nou sau altceva ce-i putea aduce firmei.

— Poate că juca la loterie şi spera să-i iasă numerele, spuse Simone, sarcastică.

— Da, sigur. Un lucru foarte probabil.

— Mai degrabă un joc de pocher important.

— Cred că nici la asta nu se referea. Soarele… murmură Gideon. Se poate să se fi referit la barca lui, *Briza Siciliană*?

— Ce? Crezi că avea de gând s-o vândă?

Prin multele sale vicii – incluzând amanta şi iahtul – Al reuşise să-i falimenteze. Dacă nu ar fi fost deja mort, ar fi încercat ea să-l omoare.

O apucaseră pe strada Clark când Simone realiză că era posibil ca Drew să se fi întors. Nu voia ca Gideon s-o însoţească până acasă.

— Unde ai parcat?

— Drept înainte, într-o parcare cu plată.

— Atunci nu te superi dacă punem punct aici pentru seara asta. Trebuie să fac nişte cumpărături, minţi ea, arătând către locul din capătul străzii în care s-ar fi zărit piaţa dacă ninsoarea nu ar fi fost atât de puternică.

— Pricep aluzia. Nu vrei să mai fiu acolo când se întoarce puştiul.

Ea nu negă şi se simţi uşurată că Gideon nu insistă asupra subiectului. Din nou, senzaţia ciudată – ca şi cum ar fi fost urmărită. Când privi în urmă, de data aceasta, zări un grup de oameni care se agitau ca şi cum intrau şi ieşeau dintr-un magazin şi ajunseseră într-un ambuteiaj.

În timp ce se apropiau de maşina lui Gideon şi se opriră, îşi aminti ceva – „femeile lui îi spuneau Albert”, murmură Simone. Aşa spusese Josie.

— Soţia lui, Teresa, s-a referit la el spunându-i Albert seara trecută, zise Gideon. Fără îndoială că ar trebui să fie entuziasmată că împărtăşeşte această onoare.

— Şi Galen O’Neill la fel.

— Femeia responsabilă cu licitaţia?

Simone dădu din cap, amintindu-şi că Galen îi spusese Albert de câteva ori.

— În noaptea petrecerii şi în dimineaţa aceasta, la întrunire.

— Poate că nu ştia că numele are o semnificaţie anume pentru el.

— Posibil, dar dacă ştia? Galen pare să fie plină de surprize. Pare o femeie timidă, liniştită. Dar mai are o latură. Şi Cass a observat acest lucru.

— Hm! Se pare că ar trebui să-i facem o vizită pentru a afla. Mâine-dimineaţă?

Simone dădu din cap:

— Mâine-dimineaţă.

Stabiliră să se întâlnească departe de casa ei. Simone

spuse că are nişte comisioane de făcut mai întâi. Era sigură că Gideon recunoştea diversiunea – sprâncenele ridicate o dădeau mereu de gol –, dar el nu se împotrivi şi se urcă în maşină pentru a se îndrepta către casă.

Dintr-un motiv anume, simţind nevoia de a menţine pretextul, Simone traversă strada ca şi cum s-ar fi dus într-adevăr la piaţă.

Gideon tocmai demara când senzaţia ciudată îi reveni. Cu pulsul accelerat, încerca să-şi spună în sinea ei că nu e nimic. Într-adevăr, o ocheadă aruncată în spate nu o lămuri. Înaintând cu capul în jos prin ninsoare, oamenii păreau hotărâţi să-şi termine de făcut cumpărăturile de Crăciun.

În continuare, Simone nu putea scăpa de sentimentul că o supraveghea cineva, că o urmărea.

Dacă schimba direcţia şi se îndrepta către casă, l-ar fi invitat pe cel care o urmărea după ea. Simţi un gol în stomac. Să rămână singură pe o stradă lăturalnică nu fusese cea mai inteligentă alegere, astfel că se repezi către piaţă, unde erau o mulţime de oameni, multe lumini şi unde se simţea în siguranţă.

Atunci auzi paşi tropăind pe pavaj chiar în spatele ei, ca şi cum cineva încerca să o prindă din urmă.

Instinctiv începu să alerge uşor.

Paşii se apropiau.

Cu inima bătându-i cu putere, Simone fugi cât de tare putea, fără să se oprească, până la intrarea în piaţă, acolo unde îi tăie calea un om al străzii care zdrăngănea un cărucior de cumpărături – dacă încerca să treacă printre stâlpi ar fi însemnat să lase căruciorul acolo.

Întorcându-se pentru a da ochii cu cel care o urmărea, Simone a fost aproape doborâtă de un individ într-un costum de Moş Crăciun. Fără s-o bage în seamă, acesta trecu mai departe.

Tensiunea se topi şi Simone îşi simţea acum picioarele nesigure. Omul străzii abandonă căruciorul şi plecă, astfel că ea putu să intre în piaţă. Tremurând, Simone se aşeză în faţa unei vitrine, privind pentru o clipă.

Mai era cineva acolo? Senzaţia îi dispăru odată cu adrenalina şi nu ştia dacă fusese de fapt în pericol sau dacă nu cumva oroarea de a da peste două cadavre începea s-o afecteze.

Şi acum? Tot trebuia să ajungă acasă.

Nemaidorind să pună piciorul afară – pentru orice eventualitate – Simone se îndreptă către cafeneaua elegantă şi îşi luă o cacao cu lapte. Un vecin o prinse din urmă la rând, dorind să bârfească despre crime.

În mod normal, ea ar fi trecut în revistă repede ceea ce ştia şi apoi ar fi plecat. Dar nu şi de data aceasta, nu când avea ocazia să ofere detalii sordide la schimb cu o escortă sigură către casă.

Ştergătoarele de parbriz nu puteau face faţă ninsorii puternice, la fel cum gândurile lui Gideon erau invadate de imaginea lui Drew în timp ce conducea în urma unui plug de zăpadă.

Avea un copil!

Acest lucru schimba totul. Nu ştia exact în ce mod, dar aşa era. Ceva se ivi în sufletul lui. Iubire? Nu-l cunoştea pe Drew, deci cum îl putea iubi? Deoarece Drew era al lui, se gândi. Se putea ca băiatul să nu afle niciodată adevărul, dar Gideon ştia şi lucrul acesta era de-ajuns.

Dar va fi?

Gideon se îndreptă către vest, regândind toate posibilităţile.

Dacă tatăl lui Simone nu-l omorâse pe-al său?

Dacă el şi Simone ar fi avut şansa de a rămâne împreună?

Să-şi crească fiul împreună?

Ar fi fost el o altă persoană? Gideon nu-şi putea da seama. El era cine era. Considerase întotdeauna că nu are regrete.

Dar acum ştia că are un copil…

Cu cât petrecea mai mult timp cu Simone, cu atât îşi dorea mai mult să fie cu ea. Dar cum? Dacă Drew se uita mai bine la el, cu siguranţă şi-ar fi dat seama că se înrudesc, exact ceea ce mama lui nu-şi dorea. O enigmă

excludea posibilitatea unui viitor cu femeia care încă îi făcea inima să bată mai tare.

Ar trebui să fie furios pe Simone, poate s-o urască pentru că-l ţinuse pe Drew departe de el şi îl crescuse cu altcineva. Dar nu putea s-o urască, nu putea să fie în continuare supărat. Ea făcuse toate astea pentru fiul lor. Avusese doar interesele copilului în gând.

Oricât de greu era de acceptat, Simone punea şi acum interesele lui Drew mai presus de orice.

Aşa că el trebuia să accepte situaţia. Cumva. Cumva trebuia să se convingă de faptul că lui Drew îi era mai bine fără el. La fel şi lui Simone.

Dar, mai întâi, trebuia să se asigure că femeia iubită nu va ajunge la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese.

Când Simone ajunse, în cele din urmă, acasă în siguranţă – fără alte sentimente stranii că ar fi urmărită – îşi salută vecinul şi urcă treptele. Lumina din camera de zi bătea puternic şi ospitalier în împrejurimile acoperite cu zăpadă. Prin fereastra de la intrare, Simone zări silueta unui bărbat care îi ţinea braţul peste umerii fiului ei. Probabil că Michael trecuse din nou pe-acolo. Se uită în jur după Ulf, dar bodyguardul nu era nicăieri.

Bucuroasă că nu îl lăsase pe Gideon să o conducă, Simone urcă treptele de la intrare şi descuie uşa. Dar când o deschise, rămase şocată.

Bărbatul de lângă Drew era Sam Albright!

Observând-o, el îi zâmbi şi îl bătu pe Drew pe umăr înainte de a-şi retrage braţul.

— Drew?

— Hei, mamă!

Drew sări de pe canapea:

— Domnul Albright a spus că trebuie să îţi vorbească şi m-am gândit că te vei întoarce curând.

Inima lui Simone bătea cu putere. Drew ştia că nu are voie să-i deschidă uşa lui Michael sau prietenilor lui când ea nu era acasă. Amintindu-şi că Albright scăpase de acuzaţiile că ar fi avut relaţii cu un adolescent, Simone se

simţi nevoită să-şi păstreze calmul:

— Sam.

Îşi întâmpină oaspetele cu o voce politicoasă, dar neutră, apoi îşi îndreptă atenţia către fiul ei, care părea că se simte în largul lui în prezenţa bărbatului. Relaxându-se, Simone întrebă:

— Ţi-ai făcut temele?

Drew ridică din umeri:

— Aproape.

— Te rog, du-te şi termină-le. Se face târziu.

Dându-şi ochii peste cap, băiatul mormăi:

— Bine.

Apoi se repezi pe scări, spunând:

— Noapte bună, domnule Albright!

— Noapte bună, fiule! spuse Albright făcând un semn prietenos.

Nereuşind să scape de sentimentul straniu pe care i-l dădea soţul femeii ucise – nu mai intrase în casa lor până acum, deci de ce tocmai în acest moment?

Simone adoptă un zâmbet şi spuse:

— Cu ce te pot ajuta, Sam?

Bărbatul o privi încruntat.

— Poţi să nu te mai bagi dracului în treburile mele?

Reacţionând la afrontul lui, Simone respiră adânc.

— Pardon?

Şi se răzgândi în ceea ce priveşte prezenţa lui Gideon. În momentul acesta, îşi dorea ca el să fi fost acolo.

— Ştiu că tu ai asmuţit poliţiştii asupra mea, zise Sam.

Vehemenţa reacţiei a făcut ca o şuviţă de păr să-i cadă pe faţă. O aşeză şi îşi continuă asaltul.

— Tu ai fost singura persoană în seara strângerii de fonduri care se afla suficient de aproape de noi pentru a auzi ceea ce Nikki şi cu mine ne-am spus.

În mintea lui Simone, evenimentele se derulară cu rapiditate. Nu le zisese nimic lui Norelli sau lui Walker. Îi informase pe Gideon, Logan şi Cass de ceea ce auzise. Logan era detectiv. Împărtăşise el informaţiile cu

anchetatorii oficiali?

— Uite ce e, Sam, eu nu am nimic împotriva ta…

— Vrei doar să-ţi protejezi funduleţul tău frumuşel! mârâi el, apropiindu-se.

Simone se dădu înapoi şi, simţindu-se ameninţată, se gândi ce ar putea folosi pentru a se apăra. Singurul lucru la îndemână era un ornament ascuţit aşezat într-o cutie lângă brad.

— Eşti deplasat.

— Ştiu că Nikki te-a acuzat că l-ai ucis pe Al Cecchi. Iar acum ea e moartă şi, surprinzător, tu ai fost cea care a descoperit cadavrul. Aşadar, ce urmăreşti dându-le poliţiştilor informaţii despre mine? Crezi că asta te va scoate din colimator?

— Nu eu l-am omorât pe Al, spuse calm Simone. Nu am omorât-o pe Nikki. Pur şi simplu, am avut ghinionul de a mă afla la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

— Asta spui *tu*.

— Şi acest lucru îl vor dovedi autorităţile când îi vor descoperi pe adevăraţii criminali.

Sau pe criminal, depinde de situaţie. Era foarte probabil ca Al şi Nikki să fi fost ucişi de aceeaşi persoană.

Inima lui Simone bătu de două ori mai repede când se gândi la Sam Albright. Dacă el era criminalul? Dacă ea era următoarea lui victimă?

— Hai să lămurim lucrurile, Sam. Nu am discutat despre tine cu detectivii care se ocupă de caz. Dar ceva investigaţii din partea lor ar scoate la iveală legătura ta cu Al Cecchi. Arestarea ta a fost înregistrată totuşi.

Observând cum faţa i se întunecă la auzul vorbelor ei, Simone spuse:

— Trebuie să pleci, Sam. *Acum*.

— Plec. Şi tu să nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele, altfel vei regreta, o ameninţă el îndreptându-se către uşă.

— Adică voi muri? întrebă femeia, îndrăznind să-şi exprime temerile.

Sam se opri şi se întoarse către ea:

— Ia-o cum vrei, Simone. Ţine minte că *moartea* nu e cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

— Ce ar putea fi mai rău?

— O persoană poate fi distrusă în multe feluri.

Albright rânji ca o hienă când spuse:

— Dacă i s-ar întâmpla ceva copilului tău, de exemplu?

Simone rămase cu gura căscată. Albright o ameninţa cu Drew! Nimic nu o putea înfuria mai rău.

Fără să se gândească, Simone zise:

— Aş fi cu băgare de seamă dac-aş fi în locul tău, Sam. Fratelui meu nu i-a plăcea dacă s-ar întâmpla ceva rău cu Drew sau cu mine.

— Şi ar trebui să mă tem de fratele tău?

— Dacă nu-ţi este, ar trebui să-ţi fie.

Furia o făcea neglijentă:

— Poate ai auzit de el – Michael DeNali?

Culoarea dispăru din obrajii lui Albright, dar expresia lui se intensifică. Folosise numele fratelui ei – ceva ce jurase să nu facă niciodată. Simone înghiţi greu, dar nimic pe lumea asta nu o putea face să retragă cele spuse, nu când era vorba despre Drew. Ar fi făcut orice pentru ca acel copil să fie în siguranţă.

Înţelegând evident ameninţarea, Albright ieşi fără să mai scoată o vorbă, lăsând-o pe Simone tremurând.

Femeia încuie uşa în urma lui, apoi o verifică pe cea din spate. Pentru prima oară de când se mutase în cartier, nu se simţea în siguranţă. Răul putea lovi de oriunde, iar în seara aceasta îi simţise prezenţa.

Sam Albright îi păruse întotdeauna un bărbat foarte civilizat, respectat de cei din jur… dar se pare că aceasta era doar o aparenţă. Forţe malefice acţionau în spatele aspectului său atent construit.

Cass spusese că identitatea criminalului era „ascunsă” – se poate să se fi referit la el fiindcă era ultima persoană pe care ar suspecta-o cineva?

Dacă era aşa, atunci Sam Albright urca direct în vârful listei suspecţilor.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând şi derapând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare – RDN 1 –, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— Tată! strigă el în timp ce-şi întorcea părintele pe spate.

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— Mă auzi? Te rog, spune că mă auzi.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— Joey…

— Aduc ajutoare, tata, aduc pe cineva.

Dar tatăl lui îl apucă de încheietură pentru a-l opri. În loc să se ridice în picioare, Joey îşi vârî braţul sub spatele lat şi îl ridică. Tatăl lui tuşi. Un lichid închis la culoare îi ieşea bolborosind printre buzele îngheţate.

Îl legănă pe tatăl său către el, plângând.

— Ce, tată? Ce este?

— DeNali…

Primele raze ale dimineţii luminau cerul când Gideon se trezi din vis, blestemând. De ce naiba retrăia această amintire? Scenariul îl urmărea în fiecare noapte, aşa cum se întâmplase luni bune în urma evenimentului fatidic.

Pe atunci, el încerca să evite visul stând treaz. Se plimba prin jur prea ameţit pentru a putea face altceva decât să-l recunoască. În cele din urmă, detaliile păliră şi apoi dispărură. Acum, visul revenise, stârnit, fără îndoială, de sentimentele lui renăscute pentru Simone. În vreme ce încă îşi jelea tatăl, nu mai era un copil. Putea înfrunta ceea ce i se întâmplase. Asta nu însemna că voia să fie bântuit de acea amintire pentru tot restul vieţii!

Dacă ar putea vorbi cu cineva despre ceea ce se întâmplase, acesta ar fi momentul potrivit. Nu cu Simone, totuşi. Nu putea discuta ceea ce văzuse cu ea. Ar fi fost ca

şi cum ar deschide o rană şi ar pune sare pe ea.

Dar putea vorbi cu Cass.

Gideon nu cerea niciodată ajutor cuiva. Ideea în sine îl deranja. Dar Cassandra Freed nu era ca alţi oameni. Ea avea ceva în plus – un al şaselea simţ dezvoltat, pe care încerca să-l ascundă. Poate exact de acest lucru avea el nevoie pentru a putea alunga coşmarul pentru totdeauna.

Capitolul XI

— Când am ajuns acasă seara trecută, aveam un musafir neaşteptat, îi spuse Simone lui Gideon în vreme ce porneau în vizita lor de dimineaţă târzie la Galen O'Neill.

Se hotărî că imaginaţia îi jucase feste pe strada Clark, astfel cănu-i spuse nimic.

— Sam Albright.

— Ce voia?

— Să mă bage în sperieţi, spuse Simone, tremurând doar amintindu-şi de ameninţare. S-a gândit că eu am spus ceva legat de disputa dintre el şi Nikki. Eu nici măcar nu am menţionat numele lui vreunuia dintre detectivi.

Gideon îi aruncă o privire plină de neîncredere:

— Dacă te gândeşti că vreunul din echipa mea…

Simone clătină din cap:

— Nici măcar Logan?

— Logan ţi-ar fi spus ţie prima pentru a fi prevenită în caz că informaţia se întoarce împotriva ta. Oricine ar fi putut auzi ameninţarea în seara aceea, Simone. Tu te-ai aflat întâmplător în câmpul vizual al lui Albright.

— Şi acum la fel este şi Drew.

Gideon tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă el, strângând volanul cu putere.

— Sam Albright m-a ameninţat. A spus ceva despre ce se poate întâmpla cu copilul, despre ce poate fi mai grav decât moartea.

Gideon înjură, iar Simone ştia că motivul pentru care

Sam Albright avusese nevoie de expertiza lui AI Cecchi era un lucru clar în mintea lui.

— Cred că e timpul să mă întâlnesc cu Sam Albright pentru a avea o scurtă discuţie cu el.

— Nu! Te-ai expune problemelor.

— Mai bine eu decât Drew.

Apreciind faptul că s-ar pune în pericol pentru a-l proteja pe fiul lor, Simone îi spuse:

— L-am făcut să se mai gândească în privinţa ameninţării.

Fără ezitare, Gideon murmură:

— Michael.

Simone dădu din cap. Deşi tot nu era mândră de ceea ce făcuse, continua să creadă că acest lucru ce nu-i stătea deloc în fire – ceva ce jurase cu doar câteva zile în urmă că nu va face niciodată – fusese justificat. E teribil cum viaţa – şi intenţiile bune – se poate schimba atât de repede!

Zona DePaul nu era departe de locul din care o luase Gideon şi câteva clipe mai târziu ajunseră pe strada lui Galen, căutând o posibilitate de parcare, ceea ce nu era deloc o corvoadă în acest moment al zilei. Simone îi telefonase directoarei de licitaţie pentru a se asigura că este acasă. Se folosise de pretextul că voia să-i aducă nişte pasaje dintr-un articol al societăţii.

Crăciunul Milionarilor şi licitaţia cu ofertă deveniseră publice... la fel şi crima. Nicicum n-ar fi putut reporterii să rateze detaliile picante.

Părăsind automobilul, Gideon şi Simone se apropiară de clădirea din cărămidă ale cărei uşi şi ferestre de la primul nivel erau decorate cu ramuri de pin şi funde roşii din catifea. Gideon deschise poarta din fier forjat, iar Simone se strecură înăuntrul a ceea ce ştia că este o grădină aranjată în cea mai mare parte a timpului, deşi acum era acoperită de un strat de zăpadă. Doar când se afla pe scări observă că uşa era deschisă şi înlemni.

— Of, of!

I se tăie răsuflarea şi se înecă:

— Uşa e deschisă.

Gideon se atinse de ea înainte de a se opri.

— Erai aşteptată, spuse el.

Dar nu părea convingător.

Inima lui Simone bătea cu putere şi de data aceasta Gideon nu avea nicio legătură cu acest lucru sau cu pulsul ei accelerat. Scena care îi amintea de vizita la Nikki Albright o făcea să-şi dorească să se întoarcă şi s-o ia la fugă. Dar cu siguranţă Galen era în regulă – cu siguranţă însă ea, una, devenise paranoică.

Când bătu la uşă şi strigă, nu se auzi niciun răspuns de întâmpinare. Totul era foarte familiar, într-adevăr. Simone îi aruncă lui Gideon o privire îngrozită. Nu putea să i se întâmple din nou asta…

— Aşteaptă aici.

O strânse scurt de umeri înainte de a deschide larg uşa.

— Intru.

— Să sun la Urgenţe? întrebă Simone, scoţând celularul din buzunar.

Oprindu-se în pragul uşii, Gideon o privi:

— Mai bine să fiu pregătit. Hai să aflăm mai întâi ce se întâmplă.

Aceeaşi greşeală pe care o făcuse şi ea cu o zi în urmă.

În plus, era Gideon cu adevărat pregătit pentru ce ar fi putut găsi? Mulţumită că ea şi Cass nu dăduseră peste criminal în ziua precedentă, Simone se întreba dacă norocul va ţine din nou cu ea.

— Dar dacă…

Gideon o întrerupse, aruncându-i o privire dură:

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar pot să mă descurc şi singur.

Sigur că putea – dintr-odată era sigur pe sine, cu spatele drept, respirând adânc –, dar ea îl urmări oricum, având un nod în stomac.

— Alo, spuse el rapid.

— Ce-i?

Simone intră automat înăuntru. Deşi Gideon încercă

s-o oprească să se uite, femeia zări o cameră devastată… şi un braţ întins pe podea.

— O, nu, nu încă un…

Un geamăt dinspre trupul prăbuşit îl făcu pe Gideon să se aplece pentru a verifica pulsul. Simone se repezi lângă el.

— E în viaţă, o asigură bărbatul.

— Slavă Domnului!

Amintindu-şi de telefonul mobil, Simone dădu apelul la Urgenţă. Până când ea închise, Galen se ridică, cu spatele sprijinit de canapea, pipăindu-şi tâmpla cu degetele. Gemu din nou.

— Aduc nişte gheaţă, spuse Simone.

— Nu, stai, spuse Gideon. Criminalul ar putea fi încă în casă. O aduc eu.

Încă o dată surprinsă de grija protectoare a bărbatului, Simone îl ascultă.

Apoi se aşeză în genunchi şi o examină pe Galen. Pentru o femeie care fusese lăsată inconştientă, Galen nu arăta prea rău. Avea culoare în obraji, iar privirea ei arăta că era lucidă. În ciuda expresiei ciudate întipărite pe faţă, mintea femeii părea să funcţioneze bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Simone.

— Spune-mi tu mie.

Dându-se în spate, Simone zise:

— Crezi că eu am avut ceva de-a face cu atacul asupra ta?

— De unde să ştiu? *Eu* sunt *victima* aici.

Modul în care fuseseră spuse aceste cuvinte o enervă pe Simone

— Noi abia am ajuns aici, Galen. Uşa de la intrare era deschisă…

— Ca şi la Nikki! O, Doamne sfinte, am noroc că sunt în viaţă.

Galen se trase uşor în spate.

Simone îşi impusese să nu se lase insultată. Galen fusese victima cuiva – cineva pe care femeia nu-l zărise. Fusese lăsată lată, astfel că era normal să fie derutată şi

nedemnă de luat în seamă.

Doar că… nu prea părea derutată.

Studiind-o pe femeie cu atenţie, Simone spuse:

— Gideon a intrat primul în cameră şi te-a zărit pe podea. Eu eram în spatele lui.

— Nu este el alibiul tău şi pentru uciderea lui Nikki?

Expresia şi tonul viclean al femeii erau asemănătoare cu ceea ce observase Simone dimineaţa trecută la întrunirea din urma strângerii de fonduri.

— Nu-mi place încotro se îndreaptă conversaţia aceasta, Galen. Mai ales de vreme ce nu am nimic de ascuns.

Cel puţin nimic legat de crimă.

— Dar tu ai. Mă refer la AI Cecchi. Sau să-i spun Albert, cum îţi plăcea ţie?

Galen se schimbă la faţă, iar gura i se deschidea şi i se închidea ca unui peşte pe uscat.

— Nu… nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba sigur că ştii. Ai fost amanta lui Al. Întrebarea e când? Şi de cât timp? Şi cum s-a sfârşit? Se pare că sunt trei întrebări. Pardon.

— Delirezi!

Simone îl zări pe Gideon inspectând camera alăturată, cu o pungă de gheaţă în mână şi spuse:

— Poate că poliţia nu va crede asta.

— Nu trebuie să le spui! Mă vei nenoroci!

— Deci este adevărat.

— Bine. S-a întâmplat anul trecut. A fost pur şi simplu o scăpare, nici măcar o aventură. Dar dacă William ar fi aflat ar fi însemnat sfârşitul mariajului meu. Sau a acordului prenupţial… aş fi rămas fără nimic. Sunt prea bătrână să o iau de la capăt. Te rog, Simone.

Spunea Galen adevărul? Simone nu o cunoştea suficient de bine pentru a se hotărî.

Gideon îşi alese foarte prost momentul pentru a se face remarcat:

— Niciun semn că ar mai fi vreo persoană. Gheaţa ar trebui să ajute la retragerea hematomului.

— Mulţumesc.

Galen luă punga şi şi-o puse la ceafă. Simone ridică brusc din sprâncene. Femeia îşi mângâia tâmpla când se ridicase.

— Deci ce căuta intrusul? întrebă Gideon.

— De unde să ştiu? El nu a spus nimic.

— El? Ştii că era bărbat? L-ai văzut, atunci?

— Nu! insistă Galen, privind în jur prin încăpere. Nu am văzut nimic. M-a lovit şi am leşinat.

Minţea, oare, Galen? De ce? Pentru a se proteja? O lovise, dar cu ce? Nimic din jur nu părea a fi vreo armă.

Auzind ambulanţa sosind, Simone hotărî să se abţină momentan.

— Nu voi spune nimic…

— Mulţumesc!

Simone nu avu vreme să adauge „pentru moment”, întrucât se auziră paşi tropăind pe scări.

Medicii de la Urgenţă intrară, iar în faţa lor erau doi poliţişti în uniformă. În timp ce Galen era examinată, ofiţerul îi punea întrebări despre cine ar fi putut da buzna şi de ce. Galen susţinea că nu avea nicio idee. Ofiţerul femeie luă declaraţiile sumare de la Simone şi Gideon şi notă inclusiv temerile lor privind posibilitatea unei legături cu ceea ce se întâmplase la Nikki Albright.

Ceea ce o făcu pe Simone să se gândească la Galen şi la Sam. Dacă Sam Albright era legătura dintre primele două crime, care ar fi fost legătura lui cu Galen?

Nu că avu ocazia să întrebe.

Nu că ar fi *făcut* acest lucru, cel puţin nu de faţă cu poliţia. Nu voia ca Sam să ştie că ea vorbea despre el. Dacă ar fi aflat, ar fi putut ignora avertismentul şi ar fi putut veni după Drew.

Odată ce ofiţerul îşi luă suficiente notiţe despre caz, ea îi chemă şi merseră să arunce câte o privire sus, în vreme ce medicii terminaseră de dat primul ajutor lui Galen.

— Ai mare noroc că prietenii au fost iuţi şi ţi-au adus gheaţa, îi spuse doctorul. Nici măcar o mică umflătură.

— Ei bine, mă doare ca şi cum aş avea una! zise Galen, zărind ofiţerul în apropiere.

Simone observă că femeia ţinea punga cu gheaţă într-un loc uşor diferit de cel de mai devreme.

Hmm…

— Dacă vii cu noi, te ducem la cel mai apropiat spital.

— Nu pot să plec acum.

Galen arătă dezordinea din jurul ei:

— Doar nu am nicio contuzie, nu?

— Nu din câte îmi pot da seama.

— Şi nu sângerez.

— Nu la exterior. Trebuie să ne asigurăm că sunteţi bine, doamnă.

— Dar casa mea…

— Vom fi aici până vă veţi întoarce, spuse ofiţerul. Poate că vreţi să vă uitaţi în jur să vedeţi ce lipseşte înainte să mergeţi la camera de gardă.

— Un doctor va trebui să te consulte mai întâi, spuse medicul de la Urgenţe.

Simone ştia că femeia nu putea fi forţată să meargă la spital. Dar, cu siguranţă, cineva care fusese rănit ar fi fost dispus să fie examinat. Galen a fost cuprinsă de frustrare, dar, într-un final, se conformă, deşi insistă să-şi sune soţul pentru a-l pune la curent.

Apoi, în ciuda sfaturilor medicului, făcu un mic tur la primul nivel.

Rotindu-se până unde ceilalţi aşteptau, Galen păru derutată:

— Văd că nu lipseşte nimic.

Simone observase că operele de artă preţioase erau încă pe pereţi, iar pe şemineu un sfeşnic din argint era la locul lui. Dar, ca şi în cazul lui Nikki, pernele de pe canapea fuseseră aruncate, iar sertarele deschise, hârtii erau împrăştiate peste tot, iar suportul pentru instalaţia audio şi biblioteca fuseseră golite.

Poliţistul care inspectase etajul superior coborî spunând:

— La etaj sunt tot soiul de lucruri de valoare

împrăştiate. Cel care a făcut asta probabil căuta ceva anume. Poţi merge la camera de gardă, doamnă O'Neill. Trebuie să aşteptăm tehnicienii care culeg probe. Unul dintre noi sau un detectiv va veni după tine fie la spital, fie aici. Dacă va trebui să părăsim locuinţa înainte ca tu sau soţul tău să sosiţi, încuiem, bine?

— Bine.

Galen se îndreptă către uşă, urmată de medicul de la Urgenţă.

— Hai, să mergem, spuse Gideon încet.

Poliţistul îşi drese glasul:

— Mi s-a cerut să vă reţin pe voi doi.

— Nu ai motive să ne arestezi, spuse Gideon.

Oofiţerul de poliţie îi aruncă o privire tăioasă:

— Nu am spus nimic despre arestare.

— Detectivul care se ocupă de caz vrea să vă vorbească, zise partenera lui.

— V-am spus tot ce ştim, protestă Simone, simţind cum cad pereţii casei lui Galen peste ea.

— Nu este decizia mea, doamnă. Eu doar respect ordinele.

Câteva minute mai târziu, sosiră criminaliştii, iar poliţiştii plecară, aruncând din când în când câte o privire către Simone şi Gideon ca şi cum se aşteptau ca ei să încerce să fugă.

— Trei lovituri şi ies din joc, îngână ea.

— S-ar putea să te hărţuiască, dar nu te vor aresta, o asigură Gideon. Pur şi simplu te afli la locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Din nou!

Cum se putea să i se întâmple tocmai ei asta? se întrebă Simone. Cel puţin nu intrase singură în casă. Desigur, acest lucru nu-i fusese însă de prea mare ajutor cu Norelli ieri. Dar, în cele din urmă, el nu o arestase.

Pur şi simplu trebuia să spere că norocul va fi de partea ei.

Era deja după-amiază târziu când reuşiră să ia prânzul la John Barleycom, un bar-restaurant din

apropiere, despre care Simone spunea că are cei mai buni hamburgeri din oraş. Localul era întunecat, dar primitor – bar clasic din lemn sculptat şi o mulţime de vapoare în miniatură aşezate pe pereţi. Gideon ştia că nu este o persoană prea sociabilă când are stomacul gol, astfel că aşteptă până înfulecă jumătate de hamburger înainte de a aborda subiectul.

— Deci ce au în comun Cecchi, Nikki Albright şi Galen O'Neill?

Detectivii nu întrebaseră, fără îndoială, pentru că nu erau încă pe fir. Deoarece casa lui O'Neill era într-un district diferit al oraşului faţă de celelalte două, cazul ajunsese la un alt birou şi la alţi detectivi. Gideon era sigur că investigaţiile poliţiei se vor concentra repede, astfel că el îl sunase pe Logan pentru a-i cere să-l pună la curent cu ce se întâmpla.

— În comun? Vrei să spui în afară de faptul că mă cunoşteau pe mine?

Simone ridică din umeri şi sorbi din ceaiul cu gheaţă pe care-l comandase.

— Al este numitorul comun al celor două femei.

— Trebuie să mai fie ceva. Aminteşte-ţi că poliţistul a spus că intrusul trebuie să fi căutat ceva anume, deoarece lucrurile de valoare nu fuseseră luate. Dacă era doar un *obiect* ceea ce căuta persoana, de ce ar omorî pe cineva din cauza acestuia?

De ce fusese omorât propriul lui tată? se întrebă Gideon.

Încercând să-şi menţină tonul vocii neutru, bărbatul spuse:

— Cine ştie ce se petrece în mintea unui criminal.

— Galen nu a fost omorâtă, zise Simone.

— Nu, dar a fost doborâtă. Nikki probabil că l-a surprins pe cel care a intrat şi a încercat să se lupte cu nenorocitul, spuse Gideon muşcând din hamburger şi luând o gură de bere ca să alunece mai bine.

Simone se juca acum cu mâncarea din farfuria ei. Rămase tăcută pentru o clipă, după care întrebă:

— Dar ce-i cu Al, totuşi? El a fost omorât la petrecere. Nu a existat nicio pătrundere prin efracţie în locuinţa sa.

— Poate criminalul s-a gândit că are ceva de valoare la el.

— Ce lucru ar putea fi suficient de valoros astfel încât cineva să fie dispus să ucidă pentru a pune mâna pe el? murmură Simone.

— O probă a unei crime e primul lucru care-mi vine în minte. Cecchi era avocat criminalist.

— Dar slujba lui este de a-şi proteja clienţii.

— Dacă nu-i era client criminalul? Dacă un client îi dăduse ceva ce dovedea că *altcineva* comisese o crimă? El este posibil să fi intenţionat să predea dovada pentru a-şi scăpa clientul.

— Iar cel vinovat a decis să-l oprească! zise Simone, cuprinsă dintr-odată de entuziasm, astfel că obrajii i se înroşiră.

Gideon privea fix. Ea era atât de implicată, atât de determinată să facă tot ceea ce o persoană obişnuită ar fi lăsat pe mâna autorităţilor! Sau în seama cuiva pe care îl putea angaja. Simone ar fi putut să încredinţeze cazul lui Gideon şi echipei sale, dar nu făcuse acest lucru. De ce? Oare nu avea încredere în el că va duce treaba la capăt?

Sau pentru că avea?

Era posibil ca şi Simone să-şi fi dorit să-i fie aproape?

Ştiind că acele gânduri trebuiau să mai aştepte – avea multe lucruri din trecut de clarificat – Gideon spuse:

— Acum trebuie să aflăm de ce criminalul ar fi crezut că Nikki Albright sau Galen O'Neill aveau acel lucru.

— Sam Albright are votul meu.

— El, evident, avea o legătură atât cu Cecchi, cât şi cu fosta lui soţie, dar ce legătură ar fi avut cu Galen? Pe lângă asta, el a fost clientul lui Cecchi, ceea ce exclude speculaţia noastră privind proba.

— Toate astea îmi dau dureri de cap, spuse Simone, încruntându-se. De fiecare dată când credem că am ajuns undeva…

Apoi îşi schimbă expresia:

— Nu sunt foarte sigură că şi pe Galen o durea capul.

Derutat de remarca ei, Gideon o întrebă:

— Unde vrei să ajungi?

— Când am găsit-o prima dată, Galen se ţinea de tâmplă. Apoi, când i-ai adus punga cu gheaţă, şi-a pus-o la ceafă, iar mai târziu, în alt loc. Medicul de la Urgenţă a spus că nu are nicio contuzie sau măcar vreo umflătură. Şi nu a vrut să meargă la spital. Îţi aminteşti, medicul a insistat.

Gideon se mândrea că este un bun observator, dar se pare că-i scăpase chestiunea legată de punga cu gheaţă.

— Nu crezi că era rănită?

— Părea… suspect de sigură pe ea.

— Ca şi cum şi-ar fi devastat singură casa şi s-ar fi prefăcut că a fost atacată? Care ar fi scopul?

— Galen ştia că voi veni, argumentă Simone. Dacă a vrut să convingă pe toată lumea că şi ea este o victimă? Amprentele ei se aflau pe pumnalul înfipt în pieptul lui Al, ţine minte. Avea o legătură cu Al şi era îngrijorată că soţul ei ar putea afla. Poate că el a ameninţat-o că-i va spune bărbatului şi ea a intrat în panică.

— În regulă. Dar atunci care este rolul lui Nikki în toate astea?

Simone scoase un sunet de frustrare şi se lăsă pe spătarul scaunului. Muşcă din hamburger şi mestecă tacticos, pentru ca apoi să bea nişte ceai pentru a înghiţi mai bine.

— Biroul! şopti Simone. De ce nu ne-am gândit noi până acum? Al şi Nikki se luptau pentru biroul pe care îl donase Teresa fără ştirea lui şi care avea un compartiment secret. Un loc potrivit pentru a ascunde ceva de valoare. Astfel se explică de ce Ai era furios. Cumva, criminalul trebuie să fi descoperit ascunzătoarea lui Al.

— Biroul era în camera de zi a lui Nikki, spuse Gideon. Dar era spart.

— Deci ceea ce trebuia să se afle în el dispăruse înainte să caute criminalul în acel loc, concluzionă Simone.

Gândeau la fel, îşi spuse Gideon. Şi înţelese că, în cele din urmă, păreau să fie pe o pistă bună.

Bărbatul conţină:

— Nikki probabil că a găsit obiectul şi l-a scos de-acolo.

— Sau nu. Lucrul acela poate că dispăruse înainte ca biroul să fie scos la licitaţie. În calitate de directoare de licitaţie, Galen avea acces la el, lucru care o făcea o ţintă. Poate că nu se prefăcea.

Gideon o vedea pe Simone cum se simţea din nou frustrată, dar era sigur că descoperiseră ceva.

— Mai avea şi altcineva acces la birou?

— Nu, din câte ştiu eu. Cei de la compania de transport, presupun, dar ei au fost pur şi simplu angajaţi, nimic legat de Al. Şi totuşi… mă tot întreb de ce Josie Ralston s-a aflat la petrecere. Dacă Al i-a spus despre birou, iar ea a fost acolo pentru a vedea?

— Ne-ar fi de ajutor să ştim ce ascunsese Cecchi în drăcia aia.

— Nu putem să-l întrebăm acum, dar *putem* să o întrebăm pe Teresa, zise Simone, iar şovăielile îi dispăruseră.

— În seara aceasta, la priveghi.

Capitolul XII

Capela îi era foarte familiară lui Simone – acolo fusese depus şi David pentru priveghi. Era singurul lucru la care se putea gândi în timp ce purta conversaţii formale cu cei care veniseră să-i aducă un ultim omagiu lui Al Cecchi.

Şemineul sălii principale ardea puternic, iar canapelele din jurul lui erau pline. Căldura începea să o afecteze, dar evita să meargă în salonul în care era Al – acelaşi pe care îl folosiseră şi pentru David. În cele din urmă, s-a văzut nevoită să nu mai amâne şi a intrat înăuntru. Singură.

Dacă se hotăra să meargă la înmormântare peste două zile, ar trebui să se decidă dacă să-l ia pe Drew cu ea. Pentru seara aceasta, din fericire, băiatul îşi făcuse planuri să doarmă la un prieten.

Din păcate, o criză de ultim moment îl împiedicase pe Gideon să se întâlnească cu ea. Spusese că va întârzia, dar Simone aştepta de ceva vreme. Nu avea nicio idee dacă – sau când – va veni şi era nerăbdătoare să audă unele răspunsuri. Ura să facă aceste lucruri singură, nu pentru că se temea, ci pentru că nu-i plăcea să nu-l aibă pe Gideon alături. Începea să depindă de el prea mult. Câteva zile de ajutor din partea lui nu puteau şterge trădarea sa.

Trăgând adânc aer în piept, Simone intră în Salonul A şi semnă rapid în caietul de condoleanţe.

Aruncă o privire în jur prin încăperea spaţioasă, cu locuri confortabile, canapele, scaune şi lămpi cu lumină slabă, exact ca într-o sufragerie normală.

Michael stătea la rând pentru a vorbi cu văduva. Şi el era singur – ei bine, dacă nu-l punea la socoteală pe Ulf, umbra lui, care stătea deoparte, supraveghind camera. Nici urmă de Josie. Femeia spusese că nu are de gând să vină la priveghi şi se pare că se ţinuse de cuvânt.

Gândindu-se să i se alăture lui Michael, Simone se răzgândi imediat. Voia să vorbească cu Teresa între patru ochi, fără ca fratele ei să se afle prin preajmă. Ce ascunsese Ai în birou nu era treaba lui. Putea aştepta.

Îşi umplu timpul uitându-se la pozele pe care le adusese văduva. Fotografii de familie cu Teresa, Al şi copiii lor în diferite etape ale vieţii. Simone pusese poze similare cu ea, David şi Drew la priveghiul soţului. Amintirile vieţii lor împreună păleau deja, ceea ce o făcea să intre în panică. Se întreba ce influenţă avea Gideon asupra acestui fapt. Nu voia să-l uite pe David niciodată, iar Drew cu siguranţă nu l-ar uita.

Deşi mintea îi spunea să menţină lucrurile dintre ea şi Gideon la nivel profesional, părea să nu poată lăsa la o parte sentimentele, ce păreau să fie la fel de puternice ca în timpul liceului. Erau neverosimile pentru ea, având în

vedere mărturia lui împotriva tatălui ei; erau periculoase pentru Gideon. Michael întotdeauna îşi punea în practică ameninţările.

Când privi din nou în sus, fratele ei discuta de zor cu Teresa, care nu părea prea încântată. Avea spatele ţeapăn, iar expresia feţei era cu siguranţă furioasă. Şi mai era ceva… teamă?

Ce naiba îi spunea Michael?

Orice ar fi fost, Michael fusese succint. Se îndepărtă de fereastră şi se duse la coşciug, unde se opri să privească mortul. Apoi se întoarse şi, fără să se uite în direcţia lui Simone, părăsi încăperea, urmat ca de obicei de Ulf.

— Cât de curajos din partea ta, Simone, să apari la priveghiul lui Albert! se auzi o voce din spate.

Simone se întoarse şi o zări pe Galen O'Neill, înfăţişându-se extrem de fragilă, dar adorabilă într-o rochie gri-deschis.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Dacă ea suferise în vreun fel din cauza traumei de dinainte, cu siguranţă nu arăta acest lucru.

— William şi-ar fi pus întrebări dacă nu aş fi venit, spuse Galen.

Simone aruncă o privire către soţul încornorat care stătea la câţiva metri întreţinându-se formal cu câţiva bărbaţi şi se întrebă câte secrete avea Galen faţă de el.

— Îţi aduci aminte de înţelegerea noastră, nu? spuse Galen, vorbind încet.

— Îmi aduc aminte, zise Simone confruntând-o direct. În funcţie de circumstanţe, înţelegerile pot fi însă anulate.

Nările lui Galen se lărgiră, iar ochii i se aprinseră, semn că era furioasă, apoi făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă, lăsând-o pe Simone să se întrebe ce are de ascuns.

Simone se întoarse şi o zări pe Teresa venind spre ea. Sam Albright o opri.

— Teresa, draga mea, îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, îl auzi Simone spunând în timp ce-i

mângâia mâna văduvei.

Se uită în sus şi întâlni privirea lui Simone.

— Amândoi am pierdut pe cineva drag, dar, dacă se va face dreptate, ucigaşul va plăti.

Deranjată de faptul că făcea referire la ea, Simone strânse din dinţi zâmbind forţat şi stătu dreaptă.

— E tragic ce i s-a întâmplat sărmanei Nikki, spuse Teresa. Mă surprinde faptul că te afli aici, Sam.

Uitase ea că Nikki divorţase de el? se întrebă Simone.

— Mda, ei bine, circumstanţele fiind cele ştiute, sora lui Nikki m-a exclus de la aranjamente sau de la a mă afla lângă familie.

— Într-un asemenea moment!

Teresa mângâia acum ea mâna lui Sam.

Simone se gândi că nu mai auzise niciodată în viaţa ei atâtea falsităţi. Albright îi zâmbi viclean, o îmbrăţişă tandru pe văduvă şi apoi îşi găsi altă companie. Simone îl urmări până când realiză că Teresa se apropiase de ea. Pentru o proaspătă văduvă aflată la priveghiul soţului ei, femeia părea extrem de împăcată. La fel ca seara precedentă, nu avea nasul sau ochii umflaţi ori pielea iritată, semn că ar fi plâns.

Cu toate acestea, Simone totuşi credea că jelise. Ceva din zvâcnirea ochilor ei îi spunea acest lucru.

Fiecare are propriul său mod de a se comporta în faţa morţii, iar ea ştia acest lucru.

— Teresa, încă o dată, îţi prezint condoleanţele mele, spuse sincer Simone.

— De aceea te afli aici? Vreau să spun, tu nu te înţelegeai bine cu Al, cel puţin nu în ultimul timp.

Simone nu comentă. Avea destul timp să trateze problema banilor.

În loc de asta, ea zise:

— De ce nu mi-aş prezenta condoleanţele? Al a fost partenerul soţului mei timp de şaptesprezece ani.

— Vrei să spui că Al l-a dus în spate pe soţul tău?

Simone rămase înmărmurită, necrezând că Teresa

poate spune aceste lucruri la priveghiul soţului ei. Îi umblau prin minte tot felul de întrebări. Sintagma *crimă pasională* i se ivi în minte. Teresa ştia că Al avea o amantă; îl pedepsise scoţând la licitaţie biroul. Se poate ca ea să-l fi omorât pentru acest lucru?

Când îşi recăpătă glasul, Simone admise:

— David a învăţat multe de la Al. Pentru acest lucru l-am respectat pe soţul tău. Şi nimeni nu ar trebui să moară în felul în care a murit el. Poliţia a descoperit vreun posibil făptaş?

— În afară de tine?

— Nu l-am ucis eu, Teresa. Cred că ştii asta.

— Dacă au descoperit ceva, pe mine nu m-au informat.

— Tu l-ai cunoscut mai bine decât oricine. Dar instinctul tău? Ai vreo idee despre *motivul* pentru care a fost omorât?

Teresa o privi fix.

— Niciuna.

Simone o fixă şi ea, căutând să surprindă reacţia văduvei când spuse:

— Cred că a fost omorât din cauza biroului.

— Ce?

Teresa tresări. Era ea într-adevăr surprinsă că biroul ar putea ascunde vreo probă… sau doar surprinsă că Simone ghicise adevărul?

— Biroul pe care l-ai donat pentru licitaţie, continuă Simone. Avea un compartiment secret. Cred că Al ascunsese ceva important în elposibil, dovada unei crime. Ceva suficient de periculos pentru a fi omorât din cauza asta.

Chipul Teresei se schimonosi şi ea părea îngrozită.

— Nu, nu se poate.

— Se pare că Nikki a fost omorâtă pentru ce se afla înăuntru, dar, aparent, obiectul fusese deja luat de-acolo înainte de sosirea criminalului la ea acasă, continuă Simone. În dimineaţa aceasta, locuinţa lui Galen a fost răvăşită în acelaşi mod şi ar fi o coincidenţă prea mare ca

să credem că toate cele trei crime nu au nicio legătură între ele.

— Întotdeauna am detestat biroul acela – ceea ce reprezenta el, spuse Teresa mai mult pentru sine decât pentru Simone. Mama lui Albert nu era sfânta despre care vorbea el. Am vrut doar să-l fac să sufere cum m-a făcut şi el pe mine.

— Astfel că ai dat biroul şi odată cu el ceea ce ascunsese Al acolo. *Acesta* era motivul pentru care era atât de furios pe tine în seara în care a fost omorât.

O lacrimă stingheră curse pe obrazul văduvei:

— Deci *eu* sunt responsabilă de moartea lui Albert. Şi a lui Nikki. O, Doamne!

Simone se fâstâci:

— Nu am spus asta. Ceea ce Ai ascunsese în birou i-a provocat moartea.

— Dacă nu aş fi fost atât de supărată pe el…

Teresa lăsase garda jos. Simone îşi dădea seama că ea era pe cale să izbucnească în plâns.

— Ce se putea ascunde în birou, Teresa? întrebă încet Simone, regretând că-i cauzase suferinţă văduvei, dar, cu toate acestea, având nevoie de răspunsuri. Ai vreo idee despre ce ar fi vrut să obţină criminalul de la Al, Nikki şi Galen?

— Nu… nu ştiu.

— Gândeşte-te, Teresa, te rog, o imploră Simone. Ar putea fi important.

Privirea tulbure a Teresei se îndreptă către un punct aflat deasupra umărului drept al lui Simone. Aceasta se întoarse şi îl zări pe Ulf care stătea în apropiere. Iar de undeva, de aproape, Sam Albright o fixa… auzise şi *el* conversaţia?

— Ulf, ce este? întrebă Simone.

— Fratele tău doreşte să-ţi vorbească. Se află în maşină.

— Spune-i lui Michael că vin în câteva minute.

— Vrea să vorbească *acum* cu tine.

Se părea că bodyguardul fratelui ei nu avea de gând

să se dea înapoi. Deranjată de faptul că fusese întreruptă când tocmai se părea că ajungea undeva cu Teresa, Simone înţelese însă că deja pierduse ocazia.

— Teresa, murmură ea şi plecă cu Ulf.

Îşi luă haina din dulap, o îmbrăcă şi se strecură afară. Fratele ei stătea pe bancheta din spate a unei limuzine negre parcate vizavi de intrarea în capelă. Uli se aşeză de veghe lângă maşină. Se părea că fratele ei voia să-i vorbească între patru ochi.

Deschise una dintre portierele din spate şi întrebă:

— Ce este, Michael?

— Urcă.

Chiar şi în lumina slabă a becului unui felinar Simone putu să observe că el era posomorât, aşa cum o arăta şi vocea lui. Acum ce se mai întâmplase? Se strecură lângă el şi închise uşa.

— Am intrat. Ce era atât de important?

— Am auzit tot felul de bârfe despre tine. Cum că ai încerca să-l prinzi pe ucigaşul lui Al Cecchi.

— Unde ai auzit aşa ceva?

Simone îşi menţinu vocea degajată, deşi nu era deloc încântată de faptul că Michael ştia ceva despre asta.

— De unde am auzit nu are importanţă. Ce contează este dacă-i adevărat.

Fără îndoială că informaţia provenea direct de la Teresa. Acesta fusese subiectul discuţiei de mai devreme purtate cu văduva şi ceea ce îi deranjase pe amândoi?

— Doar am întrebat unele lucruri…

— Ei bine, încetează!

— Am un interes direct în aflarea adevărului, Michael. Încă sunt suspectată de uciderea lui Al.

Ca să nu mai vorbim de uciderea lui Nikki. Ca fostă deţinută, Cass cu siguranţă nu va fi luată în considerare ca martoră.

— Şi care e treaba cu tine umblând cu patronul Clubului Undercover? Cum îl cheamă?

— Gideon, spuse Simone, simţind că inima îi bubuie cu putere.

Cu siguranţă Michael nu-i văzuse împreună, altfel ar fi ştiut că Gideon era de fapt Joey Ruscetti, la fel cum şi ea îl recunoscuse imediat ce-l întâlnise.

— Şi el e direct interesat, de vreme ce Ai a fost omorât în clubul lui.

— Nu-mi place. Vei suferi. Ce ştii despre tipul ăsta?

Ce nu-i plăcea – faptul că lucra cu Gideon sau că ea era cu un bărbat pe care nu i-l alesese el? Nu putea să uite acuzaţia lui Gideon că Michael i-l cumpărase pe David. David o *iubise*, îşi repetă.

— Ştiu că pot avea încredere în Gideon să-mi păzească spatele.

În ciuda trecutului, chiar avea încredere în el mai mult decât în fratele ei, se gândi Simone. Ce ironie perfectă!

— Vreau doar ce e mai bine pentru tine, Simone.

— Ştiu.

— Tu însemni totul pentru mine – tu şi Drew. Voi sunteţi singurii pe care mă pot baza. Singurul lucru stabil din viaţa mea. Nu vreau să vi se întâmple nimic rău.

— Idem.

— În regulă, atunci. Dacă vrei ca ucigaşul să fie găsit pentru ca tu să fii absolvită, lasă-l pe mâna mea.

Simone înmărmuri. Nu ar fi fost mare lucru ca Michael să inventeze un criminal doar pentru a o absolvi pe ea.

— Nu pot să te las să faci asta, Michael.

Bărbatul scoase un sunet de exasperare şi lovi portiera cu podul palmei.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc.

— Credeam că diversele tale soţii aveau onoarea asta, spuse Simone.

Michael zise scârbit:

— Nu-mi aduce aminte.

— Tu întotdeauna crezi că oricine nu e de acord cu tine e încăpăţânat.

— Bine, bine. Am înţeles. Nu ai de gând să te opreşti.

A fost prea uşor! gândi Simone, spunând:

— Nu, nu mă opresc.

— Atunci măcar promite-mi că vei avea grijă.

— Promit.

— Vrei să te conduc acasă?

— Sunt cu maşina. Dar îţi mulţumesc.

— Dispari de-aici. Am de umblat. Şi lume de văzut.

— Femeia de la petrecere? întrebă Simone, prefăcându-se că nu cunoaşte numele lui Josie.

— Nea, am terminat-o cu ea.

— Deja?

— Am scos-o la cină şi pescuia după un împrumut. Bănuiesc că şi damele de societate au grijă de bunăstarea lor financiară.

Nu că Josie ar fi o damă de societate. Ciudat că ea se afla totuşi la petrecere. Simone nu-şi imagina că Al ar fi dorit-o acolo. Venise ea să-şi vadă concurenţa – pe Teresa – cu ochii ei? Atunci ce a determinat-o să plece cu un alt bărbat?

Simone continua să se gândească la Josie în timp ce conducea spre casă, întrebându-se dacă ea ştia mai multe despre răsăritul soarelui pe strada lui Al decât lăsase să se creadă. Din nou, se întrebă de ce Josie apăruse la strângerea de fonduri. Îi scăpase ceva lui Al despre comoara ascunsă din birou, iar ea venise să vadă cu ochii ei?

Pe Simone o măcina ideea că Josie Ralston ştia ceva ce nu le spusese.

Gideon simţea că e pe punctul să explodeze când Cass ajunse în biroul lui. Puloverul ei roşu sclipitor îi aminti de sărbătorile ce se apropiau şi de faptul că probabil le va petrece din nou singur.

— Îmi pare rău şefu', dar a fost o nebunie acolo. Mags nu putea face faţă singură mulţimii.

Dorind să termine cu toate astea pentru a putea pleca la capelă şi la Simone, Gideon spuse:

— Stai jos.

Logan îi zisese că, dacă scandalul se amplifica, urma ca FBI-ul să intervină, aşa cum face de obicei atunci când

între crime există unele conexiuni. Aceasta îi aducea aminte prea mult de trecutul comun al lui şi al lui Simone, iar el spera s-o dezvinovăţească repede.

Aşezându-se pe un scaun din faţa biroului lui, Cass îi aruncă o privire curioasă:

— E vreo problemă?

— Personală.

— Cu ce te pot ajuta?

— Ajută-mă să dau uitării un coşmar.

— Am, ar trebui să iau asta *ad litteram*?

— Mă tem că da. Mai întâi, trebuie să-mi promiţi că tot ce discutăm rămâne între noi.

— Jur.

Gideon nu dezvăluise niciodată de bunăvoie ceva din toate astea, dar nu numai că avea încredere în Cass, dar el spera şi că femeia îl poate ajuta.

— Trecutul meu este puţin înceţoşat, începu el. Numele meu real este Joseph Ruscetti şi, cu mult timp în urmă, tatăl meu, Frank Ruscetti, a fost un cap al mafiei din Chicago. Eram adolescent când am asistat la uciderea lui. Richard DeNali l-a împuşcat pe aleea din spatele casei noastre.

Cass căscă ochii, arătându-i astfel că ştia cine era DeNali.

— Gideon, îmi pare rău.

— Richard DeNali este tatăl lui Simone, îi spuse Gideon.

— O, Doamne! Am simţit eu o legătură puternică între voi.

— Dintre cele mai puternice, recunoscu bărbatul.

Cu siguranţă nimic nu era mai puternic decât dragostea… sau astfel crezuse el până când Simone îl părăsise.

— Ei bine, cel puţin a fost până când mărturia mea l-a băgat la închisoare pe tatăl lui Simone. Ea nu crede că el e vinovat. În fiecare noapte, vreme de luni de zile am tot avut un coşmar despre ce am văzut, până când am reuşit să-l alung. De când a reapărut Simone în viaţa mea, în

fiecare noapte revăd în vis uciderea tatălui meu.

— Trebuie să fie îngrozitor pentru tine! Ce pot face?

— Ajută-mă să scap de coşmarul ăsta blestemat.

Cass se încruntă:

— Visele pornesc de la un motiv.

— Dar nu acelaşi mereu şi mereu.

— Cine spune asta? Subconştientul este complicat. Se pare că al tău încearcă să-ţi spună ceva.

— Mda, că Simone şi cu mine nu avem nicio şansă împreună.

— Poate.

— Ce altceva ar putea fi? Tu eşti medium. Nu îţi poţi da seama?

Cass se afundă în scaun, vizibil stânjenită, cum făcea de obicei atunci când i se cerea să facă apel la calităţile ei de medium.

— Nu este coşmarul meu, Gideon. Nu sunt trăirile mele. Şi, oricum, treaba cu puterile mele nu este chiar cum se spune. Ştii că nu văd pur şi simplu lucrurile.

— Nu poţi să încerci?

Reticentă, Cass spuse:

— În regulă. Încerc dacă o faci şi tu.

— Cum procedăm?

— O modalitate de a înţelege cu un vis urât e de a-l expune şi de a-l examina atunci când eşti treaz. Analizează-l. Ia-l bucată cu bucată. Închide ochii şi derulează-l în mintea ta ca pe-un film.

Dând din cap, Gideon închise ochii şi se concentră asupra acelei nopţi de acum şaptesprezece ani.

Zări maşina. Bărbaţii. Lumina reflectată în ochelarii criminalului. Flama albastră. Plăcuţa de înmatriculare. Pulsul i se acceleră în vreme ce reexamina fiecare secundă din oribila scenă.

Nu i se ivi nimic nou.

În cele din urmă, deschise ochii şi scutură din cap:

— Nimic. Totul este la fel.

Privirea lui Cass părea tulbure:

— Nu eşti cu adevărat sigur de asta. Înăuntrul tău îţi

este teamă.

— De ce anume?

— Eu nu-ţi pot da niciun răspuns, Gideon, îmi pare rău. Va trebui să faci acest lucru tu însuţi. Analizează coşmarul din diferite unghiuri. Nu te mai reţine. Dă-i un final diferit dacă e nevoie.

— Un final diferit…

Cum îşi dorise.

— Tatăl încă în viaţă… acest lucru ar fi schimbat totul.

— Dar el este viu în inima ta, nu-i aşa? întrebă Cass.

— Poate despre asta e vorba. Tata mă bântuie pentru că m-am încurcat din nou cu fiica criminalului său.

După cum spusese, poate că trebuia să-şi dea seama că el şi Simone nu erau meniţi să fie împreună.

— Mulţam, Cass. Am să mai încerc.

Între timp, el trebuia să ajungă la locul unde se ţinea priveghiul – fără îndoială Simone se întreba ce se întâmplă cu el.

Dar lui tot nu-i venea să creadă că ei ajunseseră din nou împreună în urma unor circumstanţe neobişnuite, doar pentru ca apoi să fie despărţiți. Soarta nu putea fi atât de crudă – să i-o ia pe Simone în două rânduri, şi acum şi pe fiul său. Cumva toate acestea trebuiau să se aranjeze…

Ajungând la capelă în timp-record, el cercetă parcarea căutând maşina lui Simone, dar nu o văzu. Nu se afla nici în zona din afara capelei, aşa că intră în salonul în care era depus AI Cecchi şi se opri în dreptul caietului de condoleanţe pentru a vedea dacă ea se semnase. Numele femeii se afla la începutul listei – ajunsese devreme. Gata să pornească în căutarea ei, Gideon se opri înlemnit când îi căzu privirea pe un alt nume ce-i era familiar.

Anthony Viglio.

Cineva se ţinea de astfel de glume? Cine ar fi semnat cu numele unui mort? Sau mortul era, de fapt, în viaţă?

Gideon privi în jur ca şi cum omul s-ar fi arătat de bunăvoie. Dacă vreun borfaş se afla în încăpere, el l-ar fi identificat – nimeni nu ieşea însă în evidenţă. Nu că ar fi

ştiut că Viglio ar fi fost un borfaş. Acesta putea fi un om de afaceri respectabil. Sau ar fi *arătat* cel puţin astfel. Nimeni care să plătească unui avocat criminalist jumătate de milion nu putea fi considerat respectabil… presupunând că într-adevăr era în viaţă.

Gideon se reorientă şi se deplasă prin încăperea aglomerată în căutarea lui Simone. În loc de asta, dădu peste Teresa Cecchi.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Îmi prezint condoleanţele. Soţul tău a fost ucis în localul meu. Condoleanţele mele pentru pierderea suferită.

Văduva dădu din cap:

— Mă surprinde că tu şi Simone aţi venit separat.

— De fapt, i-am promis că ne vom întâlni aici.

— Tocmai ai ratat-o.

— Cu cât timp în urmă a plecat?

— Cam cu o jumătate de oră. Bodyguardul fratelui ei ne-a întrerupt pentru a spune că Michael vrea să-i vorbească.

— Michael a fost aici?

Deşi acest lucru era normal, având în vedere faptul că fratele lui Simone finanţase firma Cecchi şi Burke.

— Îl cunoşti pe Michael DeNali?

Gideon evită adevărul, spunând:

— Nu chiar, dar Simone mi-a vorbit despre el. Deci a plecat şi nu s-a mai întors?

— Nu am mai văzut-o.

Presupunând că Simone se îndreptase către casă, Gideon se scuză şi plecă. Odată aflat pe drumul către nord, el îşi scoase mobilul şi o sună. Dar îi răspunse mesageria vocală. Nu reuşi s-o găsească nici la telefonul de acasă.

De ce nu răspundea?

Şi de ce nu-l aşteptase? Aflase ceva nou? îngrijorat, Gideon se îndreptă direct către casa ei.

Îi spusese că Drew învăţa cu un prieten, astfel că nu avea nicio grijă că fiul lui o să-l vadă.

Casa era cufundată în întuneric. Parcă neregulamentar şi ocoli prin spate. În bucătărie, lumina

era stinsă. Verifică în garaj – maşina ei se afla înăuntru. Niciun răspuns când sună la sonerie.

Pe unde naiba era Simone?

Capitolul XIII

În vreme ce ascensorul o ducea către apartamentul lui Josie Ralston, Simone trase de câteva ori aer în piept pentru a se calma. Din fericire, prietenul lui Gabe, paznicul, era de gardă şi o recunoscuse de la ultima lor vizită.

Uşile se deschiseră cu viteză, iar inima începu să-i bată cu putere când coborî şi auzi colindele care răsunau pe coridor. Făcu vreo câţiva paşi şi ajunse la uşa lui Josie, acolo unde Simone se opri brusc.

Nu, nu, nu! Nu putea să se întâmple asta din nou.

Drăcia nu era închisă!

Lumina întrezărită prin uşa crăpată şi colindele o invitau înăuntru. Simone îşi simţi inima bubuind nebuneşte, iar sângele gonindu-i prin vene.

Deşi i se uscase gura, reuşi să strige:

— Josie?

Niciun răspuns.

Se aştepta într-adevăr la vreunul?

Simone nu se putea abţine. Întinse mâna şi împinse uşa. Dezordinea care o întâmpină nu era o mare surpriză. Mobila răsturnată. Sertarele smulse din dulapuri. Hârtii împrăştiate peste tot.

Totul foarte cunoscut…

— Josie! strigă ea mai tare, deşi îşi dădu seama că vorbea singură.

Cel puţin nu era niciun cadavru… ei bine, cel puţin nu în camera de zi. Nu intenţionase să intre din nou într-un loc unde se petrecuse o crimă… nu până când auzi un strigăt încet din camera alăturată.

Apoi nu ştiu ce să facă.

Se auzi o căzătură şi un alt ţipăt.

Era Josie care se împiedica, rănită?

Blestemând în sinea ei, Simone nu putea pleca. Intră şi se îndreptă în direcţia zgomotelor, apucând o armă improvizată – o sculptură mică mult mai grea decât crezuse.

— Josie, unde eşti?

Simone se afla la jumătatea drumului către uşa dormitorului când privi către camera de zi. Zări o reflexie vagă în oglinda imensă – ceva mare şi roşu – când luminile se stinseră. Să tragă aer în piept îi era aproape imposibil; trebuia să se concentreze pentru a respira.

Inima i se izbea de coaste şi rămase înlemnită până când auzi paşi în dreapta sa. Apoi se întoarse şi fugi cât de repede putu către uşa de la intrare. Aceasta era deschisă, holul slab luminat fiind ţinta ei, dar auzi intrusul exact în spatele ei şi simţi cum o mână îi prinde haina.

Întorcându-se, smuci sculptura şi lovi fără să vadă unde. Şi, brusc, încleştarea slăbi. Un geamăt de durere o asigură că lovise în plin şi îşi permise să iasă în fugă pe uşă. Apăsă butonul ascensorului, dar sunetele împleticite de dincolo de uşa lui Josie îi spuseră că nu avea timp să aştepte.

Zărind semnul de „Ieşire de urgenţă” la capătul holului, Simone fugi către scări.

În timp ce cobora, una… două… trei trepte deodată, ghetele ei produceau un zgomot ce răsuna înjur. Fără să-şi poată da seama dacă se mai auzeau alţi paşi deasupra sau dacă era doar ecoul paşilor ei, Simone fugea fără să privească măcar o dată în urma ei.

Nimic nu o putea face să încetinească, nici măcar durerea din spate sau lipsa aerului în plămâni. La început, numărase scările, dar imediat le pierduse şirul. Practic, zbură jos către semnul roşu de Ieşire care îi indica faptul că ajunsese la primul etaj.

Cu un strigăt de uşurare, femeia deschise brusc uşa şi alergă direct în zidul uman.

— Ah! icni ea, zbătându-se lângă persoana care încerca s-o prindă.

— Simone, ce naiba?

Vocea cunoscută îi domoli panica şi îşi simţi genunchii cedând.

Gideon o prinse şi o ridică în braţe, cărând-o către biroul paznicului. Simone avea o apăsare în piept; fiecare răsuflare o durea. Sângele îi trecea atât de rapid prin vene, încât îi simţea înţepăturile.

Dar Gideon era acum aici. Era în siguranţă. El nu va lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău…

— Cumva am ştiut că te voi găsi aici, spuse el, aşezând-o pe unul dintre scaunele din hol.

— Apartamentul lui Josie, spuse Simone cu răsuflarea tăiată. Răvăşit. El era încă acolo, totuşi.

— Intrusul? întrebă Gideon.

Femeia dădu din cap afirmativ.

— L-ai văzut? întrebă paznicul care-şi părăsise biroul.

— În oglindă.

Imaginea roşie îi reveni în minte:

— Moş Crăciun.

Cu mintea răvăşită, ea îi puse la curent pe Gideon şi pe paznic – prietenul lui Gabe – în legătură cu spargerea. Portarul le spuse să stea pe loc şi, desfăcându-şi teaca pistolului, luă liftul pentru a investiga.

— Nu trebuia să vii aici singură, spuse Gideon.

— M-am gândit că Josie ar putea şti ceva despre ascunzătoarea secretă a lui Al. Evident, la fel a crezut şi criminalul.

— Ţi-am spus că voi întârzia, nu că te voi abandona. De ce nu m-ai aşteptat?

— Nu am vrut să mă întorc înăuntru.

— Puteai să păţeşti ceva, spuse el încet, simţind cum i se face pielea de găină.

Îi păsa de Simone, realiză acest lucru. Lui Gideon îi păsa de ea. O cuprinse o căldură. Şi confuzie. Nu trebuia s-o intereseze că îi păsa, dar o interesa. Poate că îl exclusese din viaţa ei, poate că îşi suprimase vechile sentimente, dar acestea îi aminteau mereu că dragostea era singura lor şansă.

Înainte ca liniştea dintre ei să devină stânjenitoare, paznicul reapăru.

— Nu mai este nimeni acolo sus, spuse el. Nu ştiu cum a pătruns nenorocitul, dar uşa nu a fost distrusă.

Nu a intrat cu forţa. De asemenea, nici urmă de duduia Ralston. Fie că era afară, fie că a ieşit. Acum voi doi plecaţi cât mai aveţi timp. Poliţia nu trebuie să afle că aţi fost aici. Mă descurc eu.

Nu le mai trebui o a doua invitaţie. Gideon o conduse afară din clădire, spunându-i bărbatului:

— Gabe va lua legătura cu tine.

Apoi o conduse către maşina pe care o lăsase în parcare.

Nu-i luă mult timp lui Simone să înţeleagă că Gideon nu o ducea acasă – trecu de strada ei fără să încetinească măcar.

— Unde mergem?

— La mine. Vreau să-ţi vorbesc şi nu vreau să fiu întrerupt.

Simone nu se împotrivi. Nu voia să fie singură, iar Drew oricum nu era acasă.

Când ajunseră în apartamentul lui Gideon şi ea se simţea mai bine sorbind un brandy, încălzită de căldura focului cu lemne, Gideon spuse:

— Moş Crăciun, deci?

— Am zărit doar o clipă – dar jur că el era.

— Tu şi cu copilul de lângă locuinţa doamnei Albright.

Erau pe aceeaşi lungime de undă, se gândi Simone, cu spatele lipit de câteva perne aşezate direct în faţa şemineului.

— După cum spuneam, oamenii îi subestimează pe copii.

Ezită doar o clipă înainte să adauge:

— A, Gideon, mai e ceva! După ce am vorbit cu Josie, am avut sentimentul că mă urmăreşte cineva.

— De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că am crezut că devin paranoică din cauza

încordării. Am auzit paşi în urma mea, dar nu am putut zări pe nimeni. Am mers mai repede, iar paşii la fel.

— Dar nu s-a întâmplat nimic?

— M-am lovit de tipul care trecea pe lângă mine, asta e tot. Apoi am început să mă simt ameţită.

— Ce-nseamnă asta?

— Tipul care a dat peste mine purta un costum de Moş Crăciun.

Vorba de duh ce ieşi din gura lui Gideon o făcu pe Simone să tresară:

— De ce oare nu-şi ascultă femeile instinctele? se întrebă el.

— Ei bine, am fugit, spuse Simone încet. Şi m-am asigurat că nu mă îndrept către casă singură.

Gideon rămase tăcut cât timp îşi termină băutura şi apoi umplu din nou paharul.

— Intrusul de la Cecchi şi Burke – îţi aminteşti când am spus că nu am putut cuprinde persoana. Probabil că şi acolo el purta un costum de Moş Crăciun.

Un fior o cuprinse pe Simone:

— Sau ea.

— Chiar crezi că ar putea fi vorba despre Galen?

Simone se gândi un moment, apoi scutură din cap:

— Nu ştiu. Doar am zărit o clipă imaginea din oglindă înainte ca luminile să se stingă.

— Aşadar, tot ce trebuie să facem este să găsim pe cineva care comite fărădelegi îmbrăcat în costum de Moş Crăciun.

Nu-i scăpă ironia.

— Ceea ce va fi un lucru extrem de uşor în această perioadă a anului.

Mai luă o înghiţitură de coniac şi îşi întinse picioarele către foc. Decorul era atât de intim, aproape ca şi cum ar fi fost la o întâlnire amoroasă. Gideon stătea tot pe covor, suficient de aproape încât să se poată întinde şi să…

— Dar dacă este Anthony Viglio? întrebă el dintr-odată.

— Dar Viglio este mort.

— Atunci cineva are un simţ al umorului bolnav – i-am găsit numele pe lista oaspeţilor la priveghi.

Simone tresări.

— Ciudat, murmură ea, terminându-şi băutura. Anthony Viglio! încă nu am reuşit să-mi amintesc unde am mai auzit numele ăsta. Mă întreb dacă el a fost clientul lui David la un moment dat.

— Dar dosarele nu indicau că el era un client *nou*?

— Nou pentru Al. Cine ştie dacă toate dosarele sunt în ordine? Ar trebui să pot afla totuşi. Rebecca ar trebui să ştie.

— Rebecca?

— Rebecca Finley, şefa de birou. Lucrează la firmă încă de la început. Voi vorbi cu ea mâine. Să văd dacă acel cont fantomă avea vreo legătură cu ceea ce ascundea Al. Dacă erau probe…

— Ce?

— Banii din contul lui Viglio ar putea proveni din şantaj. Dacă Atât şantaja pe Viglio?

— Şantaj. Hm! Pentru că este încă în viaţă? Trecând numele lui Viglio pe cont ar contrazice scopul prefăcutei sale morţi.

Simone oftă:

— O vom scoate vreodată la capăt?

— De-acum încolo ar trebui să nu te mai implici.

— Nu pot să nu mă implic atunci când sunt suspectă.

— Mă refer la partea de investigaţie. Vorbeşte cu şefa de birou, dar lasă restul în seama mea.

— Ce ţi-a venit?

— Credeam că e evident. Te-ai expus pericolului astăzi. Iar acum aflu că te-a şi urmărit cineva seara trecută.

— Dar sunt bine.

Cu toate că trăsese o sperietură zdravănă, simţi că-i sare inima din piept doar gândindu-se la ceea ce păţise.

— Data viitoare s-ar putea să nu mai fi atât de norocoasă. Nu vreau să ţi se întâmple ceva, Simone.

Nu se putu abţine să spună:

— Îmi sună mai mult decât o grijă amicală.

— Şi dacă aşa ar fi?

Asta era! întrebarea la care nu putea răspunde. Tatăl ei putrezea în puşcărie din cauza lui. Şi cu toate acestea…

— Ce este, mai exact? întrebă ea.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, Simone. Tu eşti singura femeie care mi-a răpit o parte din inimă.

— Doar o parte?

— Mai putem negocia.

El îi dădu la o parte şuviţa care-i căzuse pe faţă. Simone tremură şi simţi că se-nfioară. Pecetluise trecutul de atâta vreme! Dar acesta nu era trecutul, era prezentul. El nu era Joseph Ruscetti, fiul capului mafiot. Gideon era un bărbat în toată puterea care trecuse prin viaţă de unul singur pentru a deveni omul care era. Omul care putea uita rănile trecutului pentru a ajuta o femeie a cărei viaţă era pe cale să fie distrusă.

Şi pentru asta, ea lăsă garda jos:

— O, Gideon, am nevoie de tine…

— Simone…

Îi şopti numele înainte ca buzele lui să le atingă pe-ale ei. Dorinţa o cuprinse şi îi cedă, se prinse cu braţele de gâtul lui, primindu-i căldura. Nu se împotrivi când el o lăsă pe podea şi îi băgă mâna pe sub pulover.

Atingerea lui era la fel de familiară pe cât o simţise ieri. Îşi amintea totul – felul în care îi atingea sânii, atât de tandru încât o făcea să se înfioare, felul în care îi mângâia sfârcul cu degetele până când acesta se trezea şi valuri de plăcere o inundau.

Senzaţiile puseră stăpânire pe ea şi se simţi prinsă între lacrimi şi pasiunea crescândă pe care o adunase în toţi aceşti ani. Cedase dorinţei pentru el atunci, dar era tânără şi îndrăgostită.

Poate că nu mai era tânără, dar, în ciuda raţiunii, acea iubire de demult o cuprindea din nou.

Ştiind că nu îl putea primi pe Gideon în viaţa ei, nu fără a-l distruge pe Drew, Simone înţelese că aceasta ar

putea fi unica lor ocazie de a fi împreună. Se putea ca o alta să nu mai existe.

Atraşi împreună în pericol… atât de palpitant… atât de incitant!

— Simone, îngână el cu gura lipită de-a ei, dacă vrei să te opreşti, fă-o acum.

— Nu te opri.

Cuvintele îi ieşiră înainte de a se gândi. Adevărul fie spus, Simone îl dorea şi nu încetase să-l dorească. Nu putea să reziste şansei de a fi cu el, chiar dacă avea să fie pentru ultima oară.

Pentru o clipă o cuprinse un sentiment de vină.

David…

David ştia că nu are inima ei în întregime. David voia ca ea să fie fericită pe cât o făcuse el în timpul vieţii lor împreună. David nu mai era acum, era mort de ceva vreme, iar Gideon era aici.

Şi ah, cât îl dorea!

Pentru o clipă, nimic altceva nu mai conta. El îşi spălase toate păcatele în ochii ei prin felul în care încercase să o ajute, respectându-şi promisiunea de a nu-şi dezvălui identitatea fiului lor; cu siguranţă era de-ajuns.

Dorinţa o invada în vreme ce el o dezbrăca de pantaloni şi de pulover, sărutând-o pe măsură ce o dezgolea. Ea îi trase de haine şi el o ajută să îl dezbrace. În curând ajunseră goi unul în braţele celuilalt, iar pentru ea, momentul părea atât de potrivit!

Lumina focului pâlpâia pe trupul lui seducător. Căldura se împrăştie şi se intensifică atunci când el o pătrunse. Ea îi privi faţa – pasiunea, plăcerea pe care o simţea – pentru că o excita la fel de mult ca şi lucrurile pe care el i le făcea trupului ei.

O sărută din nou şi se rostogoliră mai aproape de foc, lăsând-o pe ea deasupra. Căldura ţâşnea prin ea în timp ce făcea dragoste cu el. El îi cuprinse sânii cu căuşul palmelor şi strânse până când ea icni. Apoi îşi duse mâna în jos pe abdomenul ei până când ajunse la locul unde trupurile lor se uneau. Când îl atinse, senzaţia deveni atât

de pătrunzătoare, încât ea atinse orgasmul şi gemu.

Un geamăt ce fu urmat de-al lui.

Se opriră pentru o clipă când el îi cuprinse faţa cu palmele şi o sărută cu pasiune. Apoi, în continuare în ea, el o cuprinse cu braţele şi o trase în jos până când ea simţi că pluteşte.

Şterse interiorul parbrizului aburit pentru a putea vedea mai bine şi îşi dădu seama că tatăl lui stătea în faţa garajului discutând cu un bărbat în pardesiu şi cu o pălărie cu bor lat. Bărbatul îşi întoarse puţin capul, iar ochelarii cu ramă de culoare închisă străluciră în lumină.

Richard DeNali! *Ce căuta aici tatăl lui Simone*?

Joey strânse volanul şi se întrebă dacă nu e mai bine să iasă de pe alee. Dacă aveau afaceri de discutat? *Bătrânul nu amesteca afacerile cu familia. Fără bodyguarzi, totuşi*! *Poate că afacerile erau personale. Despre el şi Simone.*

Dacă asta încercase ea să-i spună – că tatăl ei se străduia să-i împiedice să se mai întâlnească? *Taţii lor erau rivali de ani de zile.*

Începu să transpire, dar se hotărî să nu fugă ca un copil. La 17 ani era deja bărbat, şi îşi asuma responsabilitatea pentru acţiunile sale. Şi pentru viitorul lui.

Înainte să apuce să iasă din maşină, o flamă albastră îl făcu să tresară şi să înlemnească pe scaun. Încă o flamă. Niciun zgomot. Tatăl lui se clătină în faţă şi căzu în zăpadă. Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi aprinse o ţigară înainte de a se urca în maşina sedan de culoare închisă.

Cu inima bătându-i puternic, Joey deschise brusc portiera şi sări afară.

— Tată! *strigă el, picioarele afundându-i-se în zăpadă, apoi alunecând pe gheaţa de sub stratul de nea abia aşternut.*

Maşina de culoare închisă trase pe alee.

Strânse din ochi pentru a observa plăcuţa de înmatriculare – RDN 1 –, apoi căzu pe trotuar lângă tatăl

său care stătea nemişcat într-o baltă de sânge.

— *Tată*! *strigă el în timp ce îşi întorcea părintele pe spate*.

Tatăl lui fusese împuşcat în burtă şi în piept.

— *Mă auzi*? *Te rog, spune că mă auzi*.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— *Joey…*

Gideon se trezi, scârbit de vis ca şi cum ar fi fost un blestem puternic.

Ce îi scăpa?

Visul îl bântuia cu un motiv. Era ceva acolo, trebuia să fie. El trebuia să-şi dea seama despre ce este vorba, apoi să-l examineze cum îi sugerase Cass.

Înainte de a putea face acest lucru, Simone se întoarse înspre el şi, deschizând ochii, scoase şocata un sunet scurt:

— Ah!

— Nu te aşteptai să mă vezi? o tachină el, cea mai mică mişcare a femeii, excitându-l. Eşti la mine acasă, nu uita.

Confuzia lui Simone dispăru şi pe chipul ei suav se succedară repede sentimente contradictorii. Lui Gideon îi pieri curajul la fel de repede ca şi erecţia. Ea nici măcar nu putea face dragoste cu el fără să aibă regrete.

Disperată, ea îşi luă hainele şi începu să se îmbrace:

— Nu putem să facem din nou asta.

— Nu putem?

— E o greşeală.

Întinse mâna şi o împiedică să-şi îmbrace puloverul.

— Trebuie să plec.

Gideon îşi îmbrăca deja lenjeria intimă:

— Uau! mai încet. Deja mi-ai luat-o înainte.

— Nu te mai deranja să te îmbraci, voi lua un taxi.

— La fel ai făcut şi data trecută. Acum mă voi asigura că ajungi în siguranţă acasă.

Observându-i expresia încăpăţânată, Gideon spuse:

— Este miezul nopţii, aşa că nu încerca să mă faci să mă răzgândesc. Nu pleci fără mine.

Simone termină să se îmbrace, iar el chiar înaintea ei, astfel că erau gata să iasă pe uşă.

Cu fiecare clipă, supărarea lui creştea. Nu putea să creadă că ajunseseră atât de departe doar pentru ca ea să oprească din nou totul.

Cum putea fi atât de rece?

Îi trebuise mult timp să înveţe să fie astfel? Ea chiar credea că el va fi de acord cu această răzgândire subită? Că el pur şi simplu o va lăsa să plece din nou din viaţa lui, la fel cum făcuse acum şaptesprezece ani?

Acest gând îl înmărmuri. Fără îndoială era exact ceea ce-şi propusese ea să facă.

Simone simţea tensiune radiind dinspre Gideon, care a tăcut aproape întregul drumul.

Tocmai vira spre strada ei când întrebă:

— De ce-ţi este ţie atât de uşor, mă întreb?

— Uşor?

Nu era nimic uşor în faptul că îl iubea.

— Să mă părăseşti, spuse el. Asta faci din nou, nu-i aşa?

— Încercam doar să ajung acasă.

— Fără un zâmbet măcar, o vorbă bună sau un sărut? Am făcut dragoste, Simone.

— Am făcut sex.

Ea avea nevoie să-i dea o tentă impersonală pentru liniştea ei sufletească:

— Nu încurca lucrurile.

În momentul în care se trezise, cu mintea limpede, îndoielile ei cu privire la el – *la ei* – ieşiseră din nou la suprafaţă. Şi nu se hotărâse ea să facă dragoste cu el doar pentru o singură dată?

Gideon parcă neregulamentar în faţa casei ei. Simone îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise portiera:

— Mulţumesc că m-ai adus.

— Am spus că te conduc înăuntru.

Emoţionată de tonul lui calm şi hotărât, femeia o luă pe alee înaintea lui, dar Gideon o prinse din urmă în timp ce deschidea uşa; când Simone intră, el o urmă. Ea clipi

des privindu-l, simţind agitaţia lăuntrică. Dar învăţase să ascundă ceea ce nu dorea să observe ceilalţi.

— Am intrat. Sunt în siguranţă.

Gideon o privi intens:

— Ce s-a întâmplat, Simone? Cel puţin ai putea fi sinceră în privinţa asta.

— Pot fi într-adevăr sinceră cu tine, Gideon? în regulă. Fantomele trecutului rămân mereu între noi.

Acesta era adevărul, chiar dacă ei îi displăcea foarte mult. Simone crezuse că toate celelalte lucruri bune despre el vor putea şterge trecutul, însă primul gând care i se ivise în minte când deschisese ochii fusese că se culcase cu bărbatul care îl trimisese în spatele gratiilor pe tatăl ei.

— Credeam că am trecut peste asta, spuse Gideon.

— Nu vom putea trece peste asta decât dacă faci o vrajă cu o baghetă magică. Mă gândesc că şansele ca acest lucru să se întâmple sunt inexistente. Şi apoi mai este…

Era pe punctul să spună *Drew* când îi zări ghiozdanul lângă canapea. Băiatul nu petrecuse noaptea la prietenul lui, până la urmă. Ştiind că el se afla în casă, pe Simone o cuprinse neliniştea. Nu voia ca tatăl şi fiul să ajungă faţă în faţă.

— Şi apoi ce mai este? întrebă Gideon

— Ce mai contează? Trebuie să pleci.

— Trebuie să nu te mai agăţi de ceea ce s-a întâmplat acum şaptesprezece ani.

— Cum aş putea, când Papa încă se află la închisoare?

— L-am văzut când mi-a omorât tatăl. Trebuia să mint autorităţile pentru a-ţi face ţie pe plac?

Simone auzi un zgomot. Cu pulsul ridicat, ea cercetă scările, dar nu văzu nimic. Drew nu stătea niciodată treaz atât de târziu. El dormea, iar ea auzea zgomote. Chiar şi aşa, nu voia să rişte.

— Noapte bună, Gideon.

Ea îi ţinu uşa, sugerându-i că ar trebui să plece.

— Nu am terminat, Simone.

O trase către el atât de repede, încât ea nici nu avu

timp să reacţioneze. Sărutul lui a fost furios. Şi scurt.

Apoi ieşi pe uşă.

Un val de căldură o cuprinse în timp ce încuia uşa în urma lui, apoi se sprijini de ea pentru o clipă. Imagini scurte de când făcuseră dragoste îi umblau prin minte când auzi un murmur uşor la etaj, deasupra.

Drew…

În timp ce se repezea pe scări, îi auzi vocea şoptind. Când ajunse pe hol şi privi în camera lui, el închidea telefonul. Cu cine vorbise la ora aceasta? Nu lăsa niciodată uşa deschisă când se culca, deci cu siguranţă auzise ce se întâmplase jos şi venise să vadă ce se petrece.

Cu nervii încordaţi, Simone îi spuse:

— Drew, iubitule, nu credeam că vei fi acasă în seara aceasta.

— Mi-am schimbat planurile, mamă. Noa te bună! înainte ca ea să apuce să-l întrebe ce se întâmplase, băiatul îi închise uşa în faţă.

Simone rămase privind fix placa de lemn, întrebându-se ce auzise oare băiatul.

Capitolul XIV

Când Simone se trezi a doua zi – dormise până târziu – Drew era deja plecat la şcoală. Nu avea cum să afle dacă băiatul mâncase, dar acest lucru nu o supăra. Ceea ce o deranja era faptul că nu-i spusese că pleacă.

Un lucru neobişnuit pentru fiul ei extrem de grijuliu.

Fiind sigură că el stătuse pe scări când ea vorbise cu Gideon, Simone se întrebă din nou ce auzise Drew.

Ştiind că va trebui să se ocupe de el mai târziu, Simone încercă să scape de acest nou motiv de îngrijorare în vreme ce-şi făcea cafeaua, apoi se reîntoarse la etaj. Chiar şi aşa derutată, femeia observă că sufrageria era vraişte – ce făcuse Drew în dimineaţa aceasta? Dacă încăperea ar fi fost la fel noaptea trecută când ea sosise acasă, cu siguranţă ar fi observat.

Simţindu-se vinovată de reacţia violentă a fiului ei, Simone se duse să facă un duş.

Se îmbrăcă apoi într-un costum cu pantalon verde-închis potrivit muncii de birou. Mai exact, birourile firmei de avocatură Cecchi şi Burke. Pe urmele evazivului Anthony Viglio, femeia dorea să afle cât mai multe despre contul fantomă.

Pentru a nu ajunge la pauza de prânz fără a se întâlni cu directoarea biroului, Simone luă o brioşă şi o mâncă la o cană de cafea.

Ieşi pe uşa din spate şi încuie, însă gândurile la Gideon nu-i dădeau pace. Indiferent ce-i dicta raţiunea, inima îi spunea că o dată nu e de-ajuns. Acel sărut de despărţire o convinsese de acest lucru. Nici măcar loialitatea faţă de tatăl ei nu o împiedicase să cadă din nou în mrejele lui Gideon.

Măcinată de ceea ce o aştepta, Simone deschise distrată uşa către garajul întunecat. Apoi, un zgomot ascuţit îi făcu inima să tresară. Din portiera din spate a unei maşini se ivi un picior.

— Hei, ce cauţi acolo? strigă.

Din maşină se auzi un blestem, iar persoana din interior aproape explodă în afară, într-o mare de culoare aprinsă.

— Moş Crăciun! strigă femeia în timp ce personajul durduliu se năpusti asupra ei, dărâmând-o.

Omul îmbrăcat în roşu sări la ea cu o bucată de sfoară în mână.

Pentru a o strangula aşa cum făcuse cu Nikki?

Ameţită, Simone lovi cu bocancul cât de tare putu. Contact. Mâna îi sări brusc în aer, aruncându-i celuilalt sfoara.

Moşul porni din nou către ea, dar Simone se îndepărtase deja. Însă o mână o apucă de picior şi trase astfel încât femeia căzu pe spate, cu o bufnitură. Ea pipăi podeaua garajului şi găsi ceva tare şi rotund – o bucată de ţeavă. Lovi cu ea şi îl atinse zdravăn pe atacator, dar Moşul purta perne şi era protejat.

Când însă ţeava ajunse în mâna acestuia situaţia se schimbă.

Gândind rapid, Simone îşi găsi şiragul de chei şi apăsă unul dintre butoane, astfel ca alarma maşinii să pornească, iar luminile să se aprindă intermitent. Moşul tresări şi scăpă ţeava. Zgomotul ce răsună în întreaga clădire era atât de puternic, încât o asurzea. Atacatorul nu irosi nicio clipă, sări peste trupul ei întins pe podea şi fugi pe uşa garajului.

Simone se ridică imediat şi, fără să se gândească, fugi după cel care încerca să scape. Când ea ajunse pe alee, atacatorul nu se mai întrezărea. Nici urmă de autovehicul pe care să-l poată identifica.

Cu o apăsare în piept, cu inima bătându-i cu putere în încercarea de a-şi recăpăta suflul, Simone rămase privind în gol pentru o clipă.

Nu era de mirare că sufrageria era vraişte. Persoana în costum de Moş Crăciun – criminalul, presupuse ea – intrase în casa ei, fără îndoială în acelaşi mod în care ea şi Gideon intraseră în biroul lui AI Cecchi. Din fericire, Drew plecase deja la şcoală.

De data aceasta, când intră în garaj, Simone aprinse lumina. Portiera din spate era încă deschisă. Ce căuta nenorocitul în maşina ei?

Privind înăuntru, rămase nedumerită. Compartimentul în care ţinea muzica era deschis, iar casetele şi CD-urile erau aruncate peste tot. Moşul era meloman? Mai mult, casetele erau scoase din carcase, ca şi cum intrusul încercase să se asigure că fiecare era aşezată corespunzător.

Apoi îşi dădu seama. O casetă! Poate criminalul căuta o casetă. Acum singura întrebare era – o casetă pe care fusese înregistrat ce anume?

— Gata cu investigaţiile pe cont propriu, e clar? mârâi detectivul Norelli către Simone, după ce îi ascultă povestea.

— Pur şi simplu îmi apăr interesele. Nu vreau să fac închisoare.

— E mai bine decât să mori.

— Asta spui tu.

Acesta scutură din cap:

— Am terminat aici pentru moment, dar te voi contacta.

Simone nu recunoscuse că fusese la Josie Ralston cu o seară în urmă, dar îi spusese cum ajunsese la concluzia că ucigaşul căuta o casetă care l-ar fi incriminat. Ea era sigură acum că era vorba de un bărbat. Moşul era prea mare şi prea puternic pentru a fi femeie. Ei bine, cel puţin nu una de dimensiunile lui Galen – nu că i-ar fi spus această concluzie lui Norelli.

Ceea ce sugerase ea era că acea casetă fusese ascunsă în biroul care trecuse prin mai multe mâini – motivul pentru care diferiţi membri ai clubului fuseseră atacaţi, iar casele lor percheziţionate.

Norelli îi ascultase teoriile fără să comenteze. El îşi luase numeroase notiţe, dar nu dăduse de înţeles că ar fi impresionat de raţionamentul ei.

— Dar ei? întrebă ea despre criminalişti.

Erau doi bărbaţi. Unul începuse din garaj, celălalt din casă. Acum, ei căutau amândoi amprente în sufragerie.

— Aproape că au terminat, spuse Norelli. Nu-ţi face griji, vei putea face curat în curând.

Cât va mai dura? se întreba Simone, nerăbdătoare să ajungă la firma Cecchi şi Burke.

— Poftim cartea mea de vizită. Dacă afli ceva, foloseşte-o.

Cu siguranţă avea altă atitudine faţă de cea pe care o avusese ultima dată când se întâlniseră şi el încercase s-o acuze de uciderea lui Nikki. Simone luă cartea de vizită şi îl conduse pe Norelli către uşa de la intrare. Apoi merse sus şi se schimbă într-o bluză şi jeanşi. Când se întoarse în sufragerie, cei doi bărbaţi se pregăteau să plece. Şi apoi rămase singură. Simone se gândi că era suficient de sigur să rămână singură. Că Moşul umblase deja prin lucrurile ei şi nu avea niciun motiv să se mai întoarcă. Trebuia să creadă acest lucru, altfel îşi va pierde minţile.

În timp ce făcea curăţenie în sufragerie, se gândi să-l sune pe Gideon şi să-i spună ce se întâmplase. Cum nu se despărţiseră în termeni amiabili noaptea trecută, Simone nu se atinse însă de telefon. Dacă el ar fi ştiut, ar fi venit fără îndoială la ea, dar Simone nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Avea nevoie de un timp să se liniştească. Un timp de gândire.

Ce avea de gând să facă în privinţa lui? Până termină de făcut curăţenie, nu reuşi să clarifice situaţia legată de Gideon, astfel că amână să-l sune.

Ajunse la birourile Cecchi şi Burke după-amiaza târziu. După ce schimbă amabilităţi cu recepţionera, o tânără studentă la Drept pe nume Penny care era nouă în firmă, ea se duse direct către biroul Rebeccăi Finley.

— Simone, ce surpriză!

Rebecca îşi scoase ochelarii pentru citit şi îi puse la o parte pe birou. Deşi se apropia de 50 de ani, era încă atrăgătoare şi chiar puţin cochetă. Ca de obicei, purta un costum de firmă, unul din bucle crem cu roz.

— Sper că nu eşti şocată să mă vezi.

— Având în vedere faptul că ambii asociaţi au trecut în nefiinţă, m-am gândit că vei apărea în cele din urmă.

— De fapt, nu de aceea mă aflu aici. Nu chiar, şi Simone se aşeză pe scaunul din faţa celui directorial.

— Ar putea avea legătură cu moartea lui Al.

Rebecca nu putu să-şi ascundă surprinderea:

— Le-am spus poliţiştilor tot ce ştiu. Ceilalţi avocaţi şi restul angajaţilor, la fel.

— L-ai cunoscut pe Anthony Viglio?

— Viglio?

— Un client.

— Da, ştiu numele. Cum l-aş putea uita când el are un avans uriaş în registre?

Şimone notă modul în care Rebecca se exprimase. *În registre*. Nu că ar mai fi existat efectiv banii.

— Era ceva neobişnuit legat de avans?

— Altceva în afară de sumă? Să fii sigură. A plătit cu bani gheaţă. Cine umblă cu jumătate de milion în bani

gheaţă?

Lui Simone începu să-i bată inima mai repede. Se apropia de adevăr; simţea acest lucru.

— Spuneai că ştii acest nume. Dar pe client?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Sunt sigură că nu a fost vreodată aici. Dacă Al a avut vreo întâlnire cu Viglio aici, aceasta nu se afla în calendar.

— Dar la telefon?

— Nu. Nu a vorbit niciodată cu el.

Simţindu-se dezamăgită, Simone întrebă:

— Se poate să fi venit cât timp ai fost tu plecată?

— Haide să aflăm.

Deşi întrebară angajaţii şi asociaţii, nimeni nu părea să-l fi văzut pe acel om. Ceea ce însemna, practic, că el într-adevăr era mort.

În timp ce pleca, recepţionera spuse:

— Am, întrebai de Anthony Viglio…

— Ştii despre cine vorbesc?

— A fost doar o dată aici, dar da.

Deci fusese aici! Sau nu?

— Cum arăta, Penny?

— Superb pentru un infractor, spuse ea, ca şi cum ar fi crezut că toţi criminalii ar trebui să fie respingători. Mare şi blond, cu ochii albaştri.

— Vârsta?

Penny ridică din umeri:

— Mult mai în vârstă decât mine.

Ceea ce probabil înseamnă peste treizeci de ani, se gândi Simone.

— Era ceva neobişnuit la el?

Penny clătină din cap:

— Nu l-am văzut suficient de bine ca să-l cercetez cu mare atenţie. Al l-a dus în birou imediat. Şi când a plecat, bărbatul s-a îndreptat direct către uşă, fără să-mi arunce măcar o privire.

— Ca şi cum ar fi fost furios?

— Mda. Se poate spune şi aşa.

— Şi nu l-ai mai văzut sau nu ai mai auzit despre el

de atunci?

— Nu.

Simone îi mulţumi recepţionerei şi părăsi birourile.

Conducând către casă pe întuneric, se gândi la discrepanţele dintre această descriere şi poza pe care Logan o imprimase de pe necrologul on-line. Anthony Viglio era scund şi brunet. Un bărbat micuţ. Aşadar, cine îi furase identitatea? Mare şi blond, cu ochii albaştri. Doi bărbaţi care se potriveau descrierii îi veniră în minte – Sam Albright, fostul soţ al lui Nikki, şi Ulf Nachtmann, bodyguardul lui Michael. Oricare dintre ei putea fi criminalul.

După ce îi dădu mai multe telefoane lui Simone şi îi răspunse căsuţa vocală, Gideon se hotărî să-i facă o nouă vizită surpriză. Deşi lucrurile fuseseră stânjenitoare între ei când se despărţiseră noaptea trecută, cu siguranţă ea avusese destul timp să-şi schimbe atitudinea. Ştia că Simone îl iubeşte la fel de mult cât o iubea şi el pe ea. Dar era suficient acest lucru? Parcă neregulamentar maşina în faţa casei ei şi observă o singură lumină aprinsă, ca şi cum nu ar fi fost nimeni acasă. Alergă către uşă şi sună la sonerie. Niciun răspuns. Pentru a fi mai sigur, se duse prin spate.

Luminile din bucătărie erau stinse, garajul era deschis, iar maşina lui Simone nu se afla acolo.

Înjurând, Gideon alergă din nou către stradă tocmai când un nătâng începuse deja să-l claxoneze. Era suficient loc pentru a-l ocoli, dar era evident că tipul nu-şi putea manevra jeep-ul pe o străduţă lăturalnică.

Pe unde era Simone? se întrebă Gideon în timp ce se îndepărta de locuinţa ei. Singurul lucru despre care ştia că-l are planificat era o vizită la Cecchi şi Burke, dar cu siguranţă asta nu o putuse reţine atât de mult. Putea foarte bine să plece, să ajungă la club şi să se ocupe de hârtii. Cine ştie când avea ea să se întoarcă?

Se îndreptă către strada Clark şi verifică în oglinda retrovizoare cum un autovehicul de culoare închisă porneşte de pe loc, îl ajunge din urmă repede şi virează

după el. Gândurile legate de Simone îl tulburau. Intenţionase să-i spună verde-n faţă, să o facă să recunoască faptul că momentele lor de tandreţe însemnaseră ceva şi pentru ea.

Farurile din spate îl determinară să îşi fixeze oglinda retrovizoare pe viziune nocturnă. Idiotul! De ce naiba ar avea nevoie cineva de faruri pe o stradă bine luminată din oraş? Gândindu-se că nu ar vrea să se întoarcă încă la club, Gideon se hotărî să facă o tură pe bulevard. Întotdeauna gândea mai bine când conducea cu viteză. Viră spre est pe Fullerton, iar farurile îl urmară – zări luminile în oglinda laterală. Acceleră, dar farurile rămaseră aţintite în oglinzile lui.

Cu siguranţă, celălalt şofer va vira şi o va lua prin parc, speră Gideon. Doar că acesta nu făcu astfel, iar farurile deveniseră de-a dreptul enervante. Sperând să-l intimideze pe celălalt şofer şi să-l determine să-l ocolească, Gideon încetini. Farurile rămaseră fixe în oglinzile lui. Un sentiment ciudat şi nişte furnicături prin tot corpul îl avertizară pe Gideon că era urmărit. Astfel că, atunci când trecu pe lângă grădina zoologică şi se apropie de şoseaua Lake Shore, făcu acest lucru pe banda stângă.

Şi urmări semnalul de stânga din spatele lui. În ultimul moment, cu pulsul accelerat, Gideon viră către banda stângă şi intră pe şosea îndreptându-se către sud mai degrabă decât către nord. Autovehiculul de culoare închisă îl urmă.

Una dintre numeroasele slujbe avute în existenţa sa bizară fusese cea de şofer la cursele de maşini. Condusese maşini de viteză la fiecare ocazie ivită. Gândind rapid, el acceleră brusc, doar pentru ca maşina ce îl urmărea să rămână lipită de el. Dintr-odată, aceasta rulă în lateral, împingându-l spre parapet. Gideon se lăsă în spate, dar nu înainte ca vehiculul celălalt să-l lovească, zdruncinându-l. Gideon văzu roşu în faţa ochilor. Nu era vorba de vreun accident. Această maşină îl urmărise de când plecase de la Simone. Când celălalt automobil rămase în urmă ca şi când s-ar fi pregătit pentru un nou atac, Gideon călcă până la

podea pedala de acceleraţie şi nu încetini până când nu ajunse la următoarea ieşire de pe drum, acolo unde viră către partea de sud a parcului Lincoln. Nu era singur. Să-l încolţească pe tipul din spatele lui fără a se sfârşi totul printr-un accident – acesta era scopul lui. Din fericire, traficul era lejer. Gideon luă curba. Celălalt vehicul viră larg şi se apropie pentru un alt atac, fără îndoială intenţionând să-l arunce către parc. Gideon acţionă primul, rotind brusc volanul şi lovind cealaltă maşină. Apoi, la următoarea intersecţie, Gideon viră din nou dreapta, pe artera principală ce tăia parcul.

În timp ce trecu pe lângă iaz şi cafenea, căută cu privirea drumul de serviciu care fusese o alee pentru vizitatori. Îl urmă şi acceleră pe lângă gardul de fier ce separa grădina zoologică de restul parcului. La jumătatea distanţei către parcarea dinspre est, zări în spate farurile de-acum familiare. Gideon strânse din dinţi, ţâşni înainte şi viră din nou dreapta. Voia să vadă cine era acest nenorocit. Merse până la tunelul din piatră care duce către lac şi drumul de acces, făcu rondul, viră încă o dată spre dreapta şi stinse farurile. Întoarse maşina. Se opri. Aşteptă, cu motorul pornit şi sângele înfierbântat, întinzându-i celuilalt o capcană. Vehiculul de culoare închisă se opri cu scârţâit de roţi şi intră imediat în iaz. Iar Gideon aprinse farurile, luminând sedanul negru, care, dintr-odată, dădu cu spatele înspre bolta din piatră.

Acum Gideon era urmăritorul. Nu reuşise să vadă mai bine maşina sau pe nenorocitul care o conducea, dar nu avea de gând să renunţe până nu afla cine îl urmărea şi din ce motiv.

Planurile cele mai elaborate deseori se complică… în special când era implicată poliţia. O maşină de patrulă apăru de nicăieri, cu sirenele sunând şi îndreptă farurile spre Gideon. *Prinşi* Dezamăgit, privi cum maşina neagră se îndepărtează în viteză fără ca el să-l fi putut zări pe şofer.

— Drew, trebuie să stăm de vorbă, spuse Simone în timpul mesei.

Ea gătise nişte *fetuccini* cu sos picant, salată şi pâine

cu usturoi – una dintre mâncărurile preferate ale băiatului. Nu că acest lucru s-ar fi cunoscut după cum se juca acesta, indiferent, cu mâncarea.

— Păi, vorbeşte, spuse el, ursuz.

— Tu eşti cel care trebuie să vorbească. Spune-mi ce te frământă.

Simone nu voia să facă greşeala de a deschide subiectul, sugerând că ar fi supărată din cauza a ceea ce auzise noaptea trecută.

— Dacă nu ştii, atunci nu are importanţă, nu-i aşa? îşi trânti şervetul şi se ridică în picioare.

— Drew, stai jos! Termină de mâncat!

— Nu-mi mai este foame. Poate îi oferi resturile noului tău iubit.

— Gideon nu este iubitul meu.

— Atunci ce este, mamă? L-am văzut când te-a sărutat. Era miezul nopţii. Nu sunt un naiv. Am 17 ani.

Nu chiar. Încă avea 16, dar Simone nu avea de gând să-l contrazică. Trebuia să găsească o explicaţie cu privire la Gideon.

Începu tacticos:

— E greu să fii singură atât de mult timp când eşti obişnuită cu prezenţa unui bărbat. David a murit de ceva vreme…

— Opt luni amărâte. Mama lui Charlie a aşteptat mai mult după divorţul de tatăl lui.

Simone se linişti dintr-odată. Asta fusese, atunci? Drew credea că Gideon era noul ei iubit şi era supărat că-l înşală pe tatăl lui?

— Eşti sigur că asta e tot ceea ce te deranjează?

Drew o privi insistent, răceala din ochii lui amintindu-i de Michael:

— Ce altceva ar putea fi, mamă? Ce-ai mai făcut?

Fără să mai aştepte urmarea, Drew se întoarse şi părăsi bucătăria. Încercând să-şi păstreze calmul, Simone îl urmă:

— Drew, aşteaptă puţin!

Însă băiatul îşi continuă drumul pe scări, spunând:

— Am terminat de vorbit. Trebuie să învăţ.

Şi astfel luă sfârşit conversaţia. Frustrată, simţind nevoia de a vorbi cu cineva, Simone cedă în cele din urmă impulsului de a-l suna pe Gideon. Ştia că el îi lăsase câteva mesaje atât acasă, cât şi pe mobilul pe care şi-l închisese, deci măcar el voia să-i vorbească.

Îşi puse jacheta şi ieşi cu mobilul pe veranda din spate. Noaptea era plăcută, aerul proaspăt de iarnă, iar Simone nu putea să nu se gândească la sentimentul de confort pe care îl simţea când Gideon stătea în spatele ei, cuprinzând-o cu braţele.

Cu inima bătându-i puternic la gândul acesta, ea îl sună pe mobil:

— Tu eşti? răspunse Gideon. Mă întrebam dacă îmi vei răspunde la mesaje.

— Am fost prinsă cu treburi.

— La propriu?

Se gândi să glumească, dar se răzgândi şi îi spuse despre atacul lui „Moş Crăciun” asupra ei de dimineaţă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat acum.

— Vreau să spun atunci când s-a întâmplat!

— Nu eram sigură că vrei să auzi de mine.

— Pentru cum ai plecat noaptea trecută?

Simone oftă:

— Încercam să-mi păstrez controlul, Gideon. Când m-am trezit, am înţeles că nu-mi permit asemenea complicaţii în viaţa mea.

— Asta e tot ce însemn eu pentru tine? O complicaţie?

Ea nu avea de gând să-i spună că era cu mult mai mult, aşa că schimbă subiectul.

— Am fost, în cele din urmă, la Cecchi şi Burke în după-amiaza asta. Tocmai am ajuns acasă.

— Şi?

— Am aflat două lucruri. Jumătatea aceea de milion de la Anthony Viglio? A fost plătită în bani gheaţă.

Gideon fluieră:

— Curajos omul, să aibă la el atâta bănet. Presupun că toţi cei din birou îşi aminteau de el.

— Se pare că a fost acolo doar o dată şi singura care l-a văzut a fost recepţionera. Descrierea oferită de ea – mare, blond şi cu ochii albaştri.

— Nu era Anthony Viglio.

— Nici pe departe, aprobă Simone. Dar Sam Albright se potriveşte descrierii. Şi Ulf Nachtmann.

— Cine?

— Bodyguardul lui Michael.

Lucru care o îngrijora mai mult decât voia să admită.

— Albright avea legături cu Cecchi, dar credeam că era un client mulţumit. Şi nu l-ar fi văzut recepţionera de mai multe ori?

— Ea e relativ nouă. Poate că nu.

— Iar toţi ceilalţi ar fi acceptat prezenţa lui Albright fără să-i pună la îndoială identitatea pentru că îl văzuseră în alte ocazii.

Raţionamentul lui o făcu să se simtă ceva mai bine. Dacă Ulf ar fi fost implicat însemna că şi Michael era, pentru că altfel de unde ar fi avut un bodyguard cinci sute de mii de dolari?

Gideon întrebă dintr-odată:

— Ai vreo idee ce fel de maşină conduce Sam Albright?

— Un fel de sedan, cred.

— De culoare închisă?

— Neagră. De ce?

— Deoarece un ins într-un sedan negru a încercat să mă scoată de pe şosea, spuse Gideon.

— Doamne, îngrozitor! Ce te face să crezi că era Sam Albright?

— Persoana respectivă m-a urmărit de la tine de-acasă.

Cu inima strânsă – aceasta nu era pură coincidenţă – întrebă:

— Ce căutai aici?

— M-am gândit că trebuie să stăm de vorbă. Încă mai

cred asta. Ne întâlnim în faţa casei tale în cinci minute. Sunt deja pe drum spre tine.

Simone nu se împotrivi. El era hotărât. Şi, oricum, voia să-l vadă cu ochii ei pentru a fi sigură că nu păţise nimic. În niciun caz nu era responsabil Sam Albright. În sufletul ei, ştia despre cine era vorba. Bătu la uşa dormitorului lui Drew şi, fără să aştepte invitaţia lui, intră.

— Ce-ai făcut, Drew? întrebă Simone. Ce anume ai auzit noaptea trecută?

— Ţi-am spus…

— Nu totul. Spune-mi. Acum!

— În regulă. El este tipul care l-a trimis pe bunicul la închisoare, spuse Drew ţâfnos. Ce cauţi cu tipul ăsta, mamă? Ce cauţi cu bărbatul care ne-a trădat familia?

Simone se sprijini de uşă şi începu să-i ia apărarea:

— Gideon a fost convins că Papa l-a omorât pe tatăl lui. A făcut ceea ce a crezut că este drept.

Nu acelaşi lucru îl spusese şi el încă de la început? De ce nu luase toate astea în considerare? De ce îl îndepărtase din viaţa ei?

Drew se încruntă, cu o expresie atât de asemănătoare cu a lui Michael, încât o sperie:

— A minţit!

— Nu a minţit.

— Acum schimbi povestea şi spui că bunicul a minţit?

— Nu!

— Trebuie să fie una din variante, mamă. Unul dintre ei trebuie să fi minţit. Ce altă explicaţie ar putea exista?

Şi ea crezuse la fel, dar ştia că Gideon era convins că spusese adevărul.

— Nu ştiu. Ce ai făcut, Drew? Cu cine ai vorbit la telefon noaptea trecută? întrebă ea ca şi cum nu şi-ar fi dat seama deja.

— Cu unchiul Mike!

— Drew! Nu vorbim multe despre acest lucru, dar ştii că unchiul tău poate fi un om foarte periculos.

Ar fi dat orice să nu aibă dreptate în acest moment.

— Cu ceva vreme în urmă, Gideon aproape că a

suferit un accident de maşină. Cineva a încercat să-l scoată de pe şosea.

— Unchiul Mike este devotat familiei noastre.

Fără să gândească, Simone se răsti:

— Şi Gideon este rudă cu tine! Cum poţi să crezi că este corect să fie atacat? Te-am crescut în aşa fel încât să poţi face diferenţa între ce e rău şi ce e bine, Drew. Nimic nu poate să justifice tentativa de a face rău cuiva intenţionat!

— Gideon *nu este* rudă cu noi!

Înţelegând ce zisese, Simone simţi că acum este momentul pentru a spune întregul adevăr. Greşise când îşi închipuise că ar fi putut să-i ascundă adevărul… să-l ţină pe Gideon departe de fiul despre care nu ştiuse.

Trăgând aer în piept, Simone zise:

— Gideon e rudă *cu tine*, Drew! El este tatăl tău, iar unchiul tău ştie acest lucru.

Drew sări de pe pat, cu pumnii încleştaţi:

— Tatăl meu e mort!

— Da, cel care te-a crescut, cel care a ales să-ţi fie tată, care te-a considerat ca pe un fiu şi care nu putea să te iubească mai mult – *el* e mort. Gideon este tatăl tău *natural*. Nici măcar nu a ştiut de tine până acum câteva zile. Am fost îndrăgostită de el pe vremea când se numea Joey Ruscetti, Drew. Şi eram însărcinată cu tine când tatăl lui a fost omorât. Dacă nu s-ar fi întâmplat… dar s-a întâmplat şi totul s-a schimbat.

— Nu te cred!

— Nu te-aş minţi în privinţa asta.

Înainte ca Simone să găsească o modalitate de a-l calma, Drew se repezi pe lângă ea şi ieşi din cameră.

— Drew, stai!

Băiatul coborî valvârtej scările şi îşi luă jacheta.

Simone îl urmă, întrebând:

— Unde te duci?

— La singura persoană în care pot avea încredere.

Capitolul XV

— Nu l-am putut împiedica să fugă la Michael.

Privind-o pe Simone – o luase din faţa casei şi găsise un loc, aproape pustiu în apropierea parcului Lincoln unde puteau sta de vorbă –, Gideon era înmărmurit:

— Nu pot să cred că i-ai spus. Tu erai cea care nu dorea ca el să ştie că sunt tatăl lui. Erai convinsă că l-ar putea distruge.

— Ar fi putut, Gideon. Tu nu l-ai văzut, spuse Simone, cu vocea tremurândă. Tu nu l-ai auzit.

— Liniştește-te! Nu va păţi nimic. Pare un puşti raţional.

— De obicei.

— Va fi şi în privinţa asta. A suferit un şoc. Are nevoie de timp pentru a se gândi la ce i-ai spus.

— Mai e ceva.

Lui Gideon nu-i plăcu ce auzi:

— Doar nu a ameninţat că-şi face singur ceva?

— Nu! Motivul pentru care i-am spus despre tine… el a fost răspunzător de urmărirea ta de mai devreme.

— Vrei să spui că el conducea sedanul negru?

Simone clătină din cap.

— I-a spus lui Michael despre tine. Noaptea trecută ne-a auzit, cel puţin suficient cât să ştie că eşti cel care l-a trimis în spatele gratiilor pe Papa.

Gideon înjură. Nici măcar nu reuşise s-o scoată pe Simone din încurcătura şi acum Michael complica lucrurile. Se gândise să-l înfrunte personal, dar se răzgândi. Dacă Michael ar fi trimis pe cineva după el, fără îndoială ar fi fost prea târziu. Poate că trebuia să vorbească totuşi cu Logan, să vadă dacă pot pune la cale un plan. Fiind detectiv al Departamentului de Poliţie din Chicago, Logan ar putea fi persoana potrivită pentru a-l aborda pe Michael*. Între timp…*

— Trebuie să găsim caseta.

Gideon era sigur că Simone îşi dăduse seama ce se ascundea în birou. Cel puţin acum ştiau ce să caute; pur şi

simplu trebuiau să descopere cine fusese în posesia casetei.

— Vreo idee?

— Criminalul i-a vizat pe toţi cei care aveau acces la birou – Nikki, Galen, Josie, eu.

— Dar Teresa Cecchi?

— Ce-i cu ea?

— Dacă ea ştie ceva ce nouă nu ne-a spus? sugeră Gideon. Ea a fost ultima persoană care a pus mâna pe birou înainte de a fi trimis la licitaţie.

— Cu siguranţă, dacă ştia de casetă, ar fi spus ceva. Mai ales de vreme ce era atât de supărată la priveghi noaptea trecută.

— Nu ai menţionat niciodată acest lucru.

— Am sugerat că obiectul care se aflase în acel birou a reprezentat motivul pentru care au fost ucişi Al şi Nikki. Ideea a cutremurat-o şi a spus că moartea lor a fost vina ei. M-am gândit că se simţea vinovată pentru că a dat biroul. Dar poate că era ceva mai mult la mijloc.

— Nu există decât o singură cale de a afla.

Ştiind că priveghiul urmaşe şi a doua noapte, Gideon spuse:

— Ar trebui să se fi întors de la capelă.

— Înmormântarea are loc mâine-dimineaţă. Nu cred că se va bucura să ne vadă prea curând.

— Din câte am văzut, Teresa Cecchi e o văduvă care se ţine tare. Şi dacă ştie ceva despre casetă sau dacă o deţine efectiv trebuie să aflăm înainte să fie ucis cineva din pricina blestemăţiei ăleia.

Simone îl aprobă.

Un sfert de oră mai târziu se aflau în faţa reşedinţei Cecchi. Văduva însăşi răspunse la uşă.

— Ce doriţi?

— Vrem să aflăm despre casetă, Teresa, spuse Simone. Ce se află pe ea?

— Nu… nu ştiu despre ce vorbeşti, mormăi femeia încercând să le trântească uşa în nas.

Gideon puse repede piciorul în uşă pentru a o

împiedica s-o închidă.

— Poţi să vorbeşti cu noi sau direct cu poliţia.

Nu-i veni să creadă că asta fusese tot ce-i trebui Teresei Cecchi pentru a ceda. Trebuie să fi fost măcinată de vinovăţie pentru a ceda atât de uşor. Odată intraţi, Gideon observă ochii umflaţi şi machiajul întins al văduvei şi se simţi stânjenit. Dar ce făcuseră era bun făcut. Acum, ei ajungeau undeva, iar faptul că puteau preveni uciderea a încă unei persoane era mai important decât sentimentele Teresei.

Simone întrebă:

— Ce este pe casetă, Teresa?

— Informaţii care ne-ar putea aduce moartea noastră, a tuturor.

— Ştiai toate acestea şi nu ai spus nimic? întrebă Gideon.

— Am crezut că, dacă mă prefac că nu ştiu nimic, voi fi protejată.

— De ce anume? întrebă Simone. Faţă de cine?

Teresa clătină din cap:

— Nu-ţi va plăcea.

— Nu trebuie să-mi placă dacă ajută la pedepsirea criminalului lui Al.

Teresa dădu din cap.

— Trebuie să asculţi şi tu.

Văduva îi conduse la subsol şi traversă încăperea către un tablou pe care îl luă de pe perete, apoi deschise seiful pe care îl ascundea opera de artă. Tastă un cod, iar seiful se deschise. Din el Teresa scoase o casetă ce părea inofensivă. Gideon simţi un flux de adrenalină. Teresa o prevenise pe Simone că nu-i va plăcea ceea ce va auzi. Însemna că David Burke fusese implicat în ceva ilegal?

Dar când Teresa introduse caseta în sistemul audio şi apăsă butonul de pornire, vocea de pe casetă nu era a lui David. Chiar şi după toţi aceşti ani, Gideon o recunoscu imediat.

— *Voi avea nevoie ca tu să-l ţii ocupat, să nu bănuiască nimic*.

— Michael! spuse Simone cu răsuflarea tăiată.

Teresa opri caseta:

— Ţi-am spus că nu o să-ţi placă.

— Porneşte-o!

Teresa dădu din cap şi făcu ce o rugase Simone.

— Atâta vreme cât nu trebuie să mă murdăresc pe mâini…

— Crezi că le ai curate, Al? Tu mi-ai spus că are de gând să mă scoată din cărţi, să-şi ia alt locotenent.

— Vorbeşte despre Papa. Simone se încruntă: Papa cerea mereu mai mult, indiferent de cât făcea Michael pentru el. De pe vremea când Michael era copil, Papa îi cerea să fie bărbat.

— El nu are încredere în tine, Michael. Eu de ce aş avea?

Michael râse:

— Poate că ar fi trebuit să înregistrezi această conversaţie ca asigurare.

— Nu la asta m-am referit. Mă refeream la finanţarea firmei de către tine. Te vei ţine de cuvânt în privinţa asta, nu-i aşa? Voi face cum spui tu cu privire la abordarea cazurilor pe care le vrei.

— Al, crezi că-l voi uita pe cel care a făcut posibile toate astea?

Ultimele cuvinte se stinseră, şi apoi se lăsă liniştea.

— Stai, trebuie să mai fie ceva! strigă Simone. Ce a făcut?

Ce făcuse Michael? se întrebă Gideon. Cecchi avusese grijă de bătrânul DeNali pentru ca Michael să facă ce anume?

Visul îi reveni…

Tata şi un bărbat cu un pardesiu şi pălărie ninse. Bărbatul îşi întoarse uşor capul şi ochelarii săi cu ramă neagră reflectară lumina. O flamă albastră îl ţintui în loc în vreme ce tatăl lui căzu în zăpadă.

Ţinând în continuare arma în mână, DeNali îşi puse o ţigară în gură şi o aprinse cu o mână înainte de a se urca înapoi în maşina şi de a demara.

Numărul de înmatriculare – RDN 1.

Tatăl lui deschise ochii şi îşi îndreptă încet privirea:

— DeNali…

Şi-atunci îşi dădu seama, după toţi aceşti ani, motivul pentru care visul nu-i dădea pace.

Derulă înainte până la seara din club când fusese omorât Cecchi. Îl evitase pe Michael, păstrând distanţa. Stătuse cu ochii pe nenorocit, mai ales când Simone încetase să-i mai vorbească. Îşi aminti că Michael ţinea în mână o băutură, iar cu stânga…

Îndoise un băţ de chibrit şi îi atinsese vârful de cremene, apoi îl împinsese cu degetul mare şi acesta se aprinsese.

La fel ca în vis!

Tata spusese *DeNali*, dar nu spusese *Richard*.

— Îmi pare rău, asta e tot, spuse Teresa Cecchi în timp ce Gideon se întoarse în încăpere.

Simone părea foarte tulburată. Fără îndoială că trăsese aceeaşi concluzie ca şi el. Gideon o luă în braţe, iar ea îi înconjură mijlocul cu braţul. Pieptul bărbatului o apăsă la gestul ei, ca răspuns la compasiune.

— Eşti sigură că nu mai există nimic pe casetă? întrebă Simone în vreme ce văduva scotea caseta din casetofon.

— Sigur. Dacă vrei să afli restul, spuse Teresa, întreabă-l pe fratele tău.

— Asta voi face.

În vreme ce Simone se depărtă de el, Gideon întinse mâna:

— Caseta.

Teresa ezită pentru o clipă, apoi i-o înmână.

Gideon observă că Simone părăsise deja încăperea. Auzi zgomot de paşi pe hol şi se gândi că avea nevoie de un moment de singurătate.

Vârî caseta în buzunar şi o asigură pe văduvă:

— Voi avea grijă ca aceasta să ajungă pe mâini bune înainte ca altcineva să mai aibă de suferit.

Apoi porni după Simone. Se aştepta s-o găsească pe

veranda din faţă, dar femeia se afla deja pe stradă, în dreptul maşinii. Luminile licăriră şi Gideon îşi aduse aminte că avea cheile la Simone – probabil că i le luase din buzunar când l-a cuprins în braţe!

— Simone, ce faci? strigă Gideon în vreme ce femeia deschidea portiera.

El coborî scările câte două trepte odată:

— Aşteaptă-mă!

Dar, înainte ca el s-o ajungă, Simone pornise motorul şi se îndepărta. Înjurând, Gideon se aşează în mijlocul străzii, ştiind exact încotro se îndrepta ea. Luând-o pe jos – Michael locuia la mai puţin de un kilometru distanţă –, el îşi scoase celularul şi îl sună pe Logan.

— Am ceea ce căuta criminalul, spuse Gideon. O casetă. Michael DeNali punea ceva la cale împotriva tatălui său, iar AI Cecchi era implicat.

— Ce punea la cale?

— Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundă DeNali.

Deşi Gideon era sigur că ştie deja.

La fel şi Simone.

— Pari epuizat, observă Logan.

— Merg pe jos.

De fapt, alerga uşor şi îi era din ce în ce mai greu să vorbească:

— Simone mi-a luat cheile maşinii şi se îndreaptă către locuinţa fratelui ei în acest moment. Aş avea nevoie de întăriri. Du-te la reşedinţa DeNali de la intersecţia Eighteen cu Prairie.

— S-a făcut!

Gideon îşi băgă celularul înapoi în buzunar şi alergă mai tare.

Strada pe care copilărise Simone era aproape de nerecunoscut. Acum circa douăzeci de ani, doar câteva case care aparţinuseră celor mai înstăriţi la sfârşitul secolului al XIX-lea erau încă folosite drept case sau sedii de firme; restul rămăseseră goale. Majoritatea clădirilor vechi dispăruseră, fiind înlocuite de locuinţe noi, cu trei

etaje, un complex de apartamente şi un alt şantier de construcţii către est.

— Cum pot să fac asta cu Drew de faţă? spuse Simone cu voce tare.

Simţea cum cade cerul peste ea când opri în faţa vilei ce fusese odată căminul ei. Simone se simţea prinsă în capcană de adevărul pe care avea să i-l spună Michael. *Dacă* îi va spune ceva.

Simţi pentru o clipă regretul că-l lăsase în urmă pe Gideon. El fusese stâlpul ei de susţinere în aceste câteva zile, iar ea ştia că el o putea ajuta să treacă prin toate acestea. Dar prezenţa lui aici i-ar putea aduce moartea; având în vedere această posibilitate, luase singura decizie corectă. Michael nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău ei, dar cu Gideon era altă poveste. El spusese că fratele ei îl vânase acum câţiva ani – motivul pentru care îşi părăsise mama şi sora pentru siguranţa lor şi plecase de unul singur.

Ea presupusese că Michael căuta să-l răzbune pe tatăl lor, dar, în realitate, probabil încerca să elimine unicul martor al crimei pe care o făptuise.

Înghiţind fierea pe care o simţea în gură, Simone ieşi din maşină şi urcă repede treptele. Furia o determină să sune la sonerie încontinuu până se deschise uşa.

Spre surprinderea ei, Michael, şi nu Ulf, se afla în partea cealaltă.

— Intră. De ce eşti aşa de nervoasă? îl împinse la o parte şi intră în foaier, căutându-l pe fiul ei prin saloanele de la parter, imagini parcă din altă eră, cu şeminee din marmură, podele cu parchet, pereţi cu lambriuri din lemn de stejar şi ferestre cu vitralii. Ambele încăperi erau goale.

Simţindu-se înfierbântată şi rece în acelaşi timp, Simone se îndreptă către fratele ei:

— Drew este sus, în pat?

— Drew? Ce te face să crezi că se află aici?

— Nu este?

— Nu l-am văzut. Jur. Voi doi v-aţi certat?

— Cam aşa ceva, aprobă Simone, întrebându-se ce s-

o fi întâmplat cu fiul ei.

Poate că şi-a venit în fire şi s-a întors acasă.

— Mulţumită ţie.

Ea observă zâmbetul complice a lui Michael înainte ca acesta să şi-l poată reprima.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, surioară.

— Trecutul, frăţioare! Totul se leagă de trecut! Michael îşi încrucişă braţele şi se sprijini de pragul uşii. Încerca să pară degajat, se gândi Simone. Nevinovat. Ea putea să-l citească însă ca pe-o carte.

— Vrei să fii mai exactă? întrebă el.

— Pe cine ai pus să-l accidenteze pe Gideon mai devreme, Michael? Pe Ulf? Sau pe altcineva din aşa-zisa ta echipă de pază?

— Dacă tu crezi că Ulf a făcut ceva ce nu trebuia, voi vorbi cu el despre acest lucru.

— Cu mine vorbeşti acum, Michael. Am ascultat caseta pe care o căutai. Acum ştiu cine eşti!

Michael se repezi din uşă, urlând:

— Sunt fratele tău, capul acestei familii! Simone rămase pe loc şi îl privi:

— Dacă tu crezi că acest lucru îţi aduce garantat respectul, te înşeli! Respectul trebuie *câştigat*, nu furat omorând pe cineva şi apoi înscenându-i crima tatălui tău.

Nu se mai auzi decât bătrânul ceas din foaier.

Tic… tac… tic… tac… Simone urmărea cum figura fratelui eiâm pietreşte. Nici măcar nu încerca să nege. Deci era adevărat – el fusese acel DeNali care îl ucisese pe Frank Ruscetti. El se îmbrăcase în hainele lui Papa şi îi purtase ochelarii şi îi condusese maşina. Ce altceva putuse să creadă Gideon când asistase la scena crimei, mai ales că tatăl său aflat pe moarte murmurase *DeNali*? *Atât el*, *cât şi Papa spu*seseră *adevărul sub jurământ*…

Acel Michael care putea regiza aşa ceva îi era străin. Ochii lui Simone se umplură de lacrimi în timp ce-l privea:

— Cum Michael? Cum ai putut face asta?

— Bătrânul a meritat-o. Ştii bine că aşa e.

— El ne-a iubit.

— Te-a iubit *pe tine*. Pe mine m-a tratat ca pe-un gunoi. Spunea că va face din mine un bărbat, indiferent de ce ar fi înseninat asta. Ei bine, în cele din urmă a reuşit, nu-i aşa? Avea de gând să mă înlocuiască, Simone, ca şi cum aş fi fost un nimic! M-a forţat prea mult atunci. Ar trebui să fie într-adevăr mândru de ceea ce am făcut.

— Eşti mândru că i-ai înscenat totul?

— Mi s-a părut un plan inteligent. Chiar am şi aranjat ca Joey Ruscetti să vadă totul. Unul dintre oamenii mei m-a informat când te-a adus acasă, apoi l-a urmărit pe Joey şi m-a anunţat când acesta se afla în apropiere.

— Dumnezeule, nu ai inimă! L-ai omorât pe Frank Ruscetti…

— Un criminal renumit.

— …în faţa fiului său! exclamă Simone. Iar AI Cecchi nu era un criminal şi nici Nikki Albright!

— Poate Nikki nu, dar cu Al e altă poveste. El m-a ajutat, nu-i aşa? Şi cum se cheamă ceea ce a făcut el cu banii firmei? în plus, nu eu i-am omorât.

— Şi presupun că nici nu urmăreai caseta, spuse Simone amintindu-şi înfruntările ei cu Moşul.

Oare intenţionase Michael să-i facă şi ei rău? Sau poate chiar s-o omoare?

— Nici măcar nu am aflat despre casetă până de curând, când Al s-a hotărât să mă şantajeze. S-a plâns şi a spus că are nevoie să pună la loc fondurile firmei pe care le pierduse la jocuri de noroc înainte de a fi investigat. A fost suficient de prost încât să pună caseta în biroul acela blestemat pe care l-a donat soţia lui. Trebuia s-o recupereze şi să i-o dea lui Ulf.

— Ulf!

— Nu am fost de faţă când AI Cecchi a fost ucis, Simone. Am fost cu Josie Ralston, jur.

— Vrei să spui că Ulf este criminalul?

— Ai presupus că eu am fost? întrebă Michael jignit. Când Al nu a putut scoate caseta, Ulf şi-a pierdut cumpătul.

— Şi Nikki?

— Se pare că l-a surprins când făcea bucăţi biroul.

Zgomotul de paşi venind din spatele casei îi atrase atenţia lui Simone. Ulf umplu spaţiul uşii dintre sufragerie şi bibliotecă.

— Nu încerca să faci pe nevinovatul, Michael, spuse bodyguardul. Mi-ai spus să fac orice este necesar pentru a lua caseta.

— Nu şi o crimă.

— De ce nu? Tu *ai omorât* pentru ea.

— Ajunge! răcni Michael.

— Iar acum a venit vremea să plăteşti, înţelegând că Ulf nu se referea la Frank Ruscetti.

Simone întrebă:

— Ce spune?

Dar Michael fie nu o auzise, fie o ignorase. Cu privirea fixată asupra bodyguardului, continuă:

— Vorbim despre asta mai târziu.

— Acum! insistă Ulf. Sora ta ştie, deci acest Gideon trebuie să ştie şi el. Şi urmează ca şi poliţia să afle în curând dacă nu au aflat deja, E timpul ca eu să dispar.

— Michael, pe cine ai mai ucis? întrebă Simone, ţipând suficient de tare încât ambii bărbaţi să se întoarcă spre ea.

— Simone, cred că ar fi mai bine să pleci! se răsti Michael.

— Nu până-mi primesc banii, spuse Ulf scoţând o armă. Nimeni nu pleacă până atunci. Jumătate de milion de dolari îmi va ajunge pentru o vreme.

Michael începu:

— Nu îi am…

— Întreabă-l cum a murit soţul tău.

— Ulf!

Simone îşi luă privirea de la bodyguard pentru a şi-o îndrepta către fratele ei:

— Michael, despre ce vorbeşte?

Bărbatul rămăsese mut. Nu şi bodyguardul lui însă:

— Se pare că soţul tău a mirosit ceva legat de banii care lipseau de la firmă şi a umblat prin biroul lui Cecchi

pentru a afla de ce partenerul lui îl înşală. Ai făcuse copii ale casetei pe care o folosise pentru a-l şantaja pe Michael. Soţul tău a ascultat-o şi a venit aici să vorbească cu Michael, cerându-i să afle întregul adevăr.

Simone căscă ochii şi suspină:

— Michael, nu!

Fratele ei părea smerit, dar se apără:

— A trebuit să fac asta, Simone. Avea de gând să se ducă la poliţie. I-am oferit bani, dar nu a acceptat. Am făcut singurul lucru pe care îl *puteam* face.

Simone simţi că leşină. *Davidl* Doamne Dumnezeule, nu!

— Tu eşti cel care l-a omorât pe David?

— Nu am avut de ales.

— Şi ai încercat să faci acelaşi lucru cu Gideon în seara aceasta!

Ea simţi cum se învârte camera şi se sprijini de un scaun.

— Banii mei! zise Ulf.

Când văzu că Michael nu se conformează, oftă: – Văd că ai nevoie de un stimulent.

Se dădu în spate, către uşa de la hol şi, fără să îndepărteze arma dinspre ei, deschise larg uşa şi lăsă să se vadă.

— Drew! zise Simone, suspinând, în vreme ce Ulf îl ridică în picioare.

Femeia încercă să se apropie de fiul ei, dar criminalul îi făcu semn cu arma să se retragă.

Drew avea mâinile legate la spate, un căluş în gură şi îi tremurau genunchii. Privirea îngrozită din ochii lui îi spuse lui Simone că băiatul auzise totul. Trebuia să fie tare de dragul lui.

— După tot ce am făcut pentru tine, mă trădezi ameninţându-mi familia? răcni Michael. Lasă băiatul în pace! Acum!

— Tu nu mai dai ordine, Michael. Băiatul în schimbul banilor.

— Nu, te rog, îl imploră Simone, apropiindu-se de

armă, care acum era îndreptată către ea.

Cu siguranţă, soarta nu putea fi atât de crudă încât să-i ia şi fiul. Nu va îngădui una ca asta!

— Drew nu are nicio vină în toate acestea. E doar un copil! Lasă-l să plece şi ia-mă pe mine în locul lui, te rog!

— Rămâi pe loc! porunci Ulf, aţintind pistolul către ea.

— Simone, nu! strigă Michael, aruncându-se în faţa glonţului ce ieşi pe ţeava armei.

Capitolul XVI

— Michael!

Ţipătul ascuţit al lui Simone îi făcu părul măciucă lui Gideon. Ocolind clădirea, el găsi în cele din urmă o intrare prin spate, unde o uşă era deschisă, în continuare, fără răsuflare – fusese probabil kilometrul pe care-l parcursese cel mai repede în viaţa lui –, se strecură în încăperea cufundată în întuneric şi se îndreptă către locul din care se auzeau voci.

— Pleacă, Ulf, înainte ca poliţia să sosească aici, spuse Simone cu o voce disperată. Cineva trebuie să fi auzit focul de armă.

— Mda, probabil. Dar cui îi mai pasă? întrebă bodyguardul.

Gideon se strecură tiptil din ceea ce se dovedise a fi bucătăria şi înmărmuri. Înaintea sa era bodyguardul stând cu spatele. Nenorocitul îl ţinea pe Drew! Băiatul se zbătea, dar evident fusese rănit sau drogat, deoarece părea ameţit. Ulf îl ţinea în picioare sprijinindu-l cu o mână, iar cu cealaltă flutura o armă către Simone, care îngenunchease lângă Michael pe podea. Mâinile îi tremurau în timp ce-i verifica pulsul. Sângele ţâşnea din mâna bărbatului şi Gideon observă că părea mort.

Simone privi în sus către Ulf cu o expresie temătoare:

— Michael e încă viu! Trebuie să sun la Urgenţă!

— Nu înainte să-mi primesc banii! Fratele tău ţine

teancuri de bancnote în seif. Le-am văzut.

— Eu nu ştiu cifrul seifului.

— Păcat. Ar fi bine să găseşti o cale să deschizi blestemăţia înainte ca el să moară. Şi, a, mda, dacă nu primesc banii în trei minute, puştiul o încasează.

Gideon avea speranţa că, privind-o fix, o va determina să se uite la el. Şi aşa s-a şi întâmplat. Bărbatul zări în ochii ei că înţelesese ce avea el de gând să facă. Speranţa i se citea pe chip, iar Gideon ştia că ea va încerca ceva, astfel că intră în alertă.

— În regulă, voi încerca câteva combinaţii posibile, spuse Simone, ridicându-se cu greu. Poate că Michael a folosit datele noastre de naştere. Dar trebuie să-mi acorzi un timp.

— Tic-tac!

Păşind înainte, trăgându-l pe Drew după el, Ulf flutură arma către femeie.

— Aşteaptă puţin! strigă Simone, oprindu-se dintr-odată. Ce i-ai făcut fiului meu?

— N-are…

Înainte ca Ulf să poată termina, Gideon se aruncă între ei, forţându-l să-i dea drumul lui Drew.

— De ce nu te iei de cineva pe măsura ta? mârâi Gideon în timp ce îl lovi pe Ulf peste mână, astfel că arma sări pe podeaua holului.

— Cu plăcere!

Ulf îşi coborî umărul şi îl lovi pe Gideon direct în piept. Cu răsuflarea tăiată, Gideon nu se putu redresa. Se lovi cu spatele de uşă şi căzu într-un genunchi. Ulf nu ezită şi se repezi către armă. Iar Simone nu pierdu timpul şi încercă să ajungă înaintea lui. Ulf o prinse de braţ şi o lovi cu pumnul în stomac. Femeia căzu. Furios, Gideon sări către el tocmai când Ulf era pe punctul să apuce arma. Se rostogoliră în salon, lovindu-se cu pumnii.

Ulf încerca să-l împingă pe Gideon cu căuşul palmei, dar acesta reuşi să fie mai rapid. Prinse braţul bodyguardului şi îl răsuci atât de puternic, încât acesta răcni şi se rostogoli, ajungând lângă Simone, care avea în

mână arma pe care o aţintise către pieptul lui. Pentru un tip solid, Ulf era rapid. Sări în picioare şi ieşi pe uşa din faţă. Gideon îl urmă îndeaproape.

Criminalul ajunsese aproape la capătul scărilor. Gideon sări şi-l lovi cu picioarele în spate. Amândoi căzură pe trotuar. Ulf îl lovi în spate cu cotul suficient de puternic încât să-l determine pe Gideon să-i dea drumul şi scăpă de sub el. Dar Gideon îl prinse de picior şi i-l răsuci. Ulf căzu pe spate şi lovi cu celălalt picior, izbindu-l pe Gideon în cap. Rămase năucit şi pentru o clipă nu se putu mişca. Eliberat din nou, Uli se ridică cu greu şi fugi. Chinuindu-se să vadă clar, Gideon se ridică în picioare şi alergă împleticit după el.

Îl prinse pe Ulf în timp ce încerca să sară gardul din fier forjat de la marginea parcului. Gideon îl trase cu putere, astfel că hainele i se prinseră în ţepuşele de fier. Ulf rămase agăţat acolo, cu braţele şi picioarele zbătându-se în zadar, în vreme ce maşinile de poliţie soseau cu sirenele în funcţiune. Urmă o altă maşină – una pe care Gideon o recunoscu.

Logan sosise cu întăriri.

La mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Simone desfăcea cutiile cu podoabe pentru bradul de Crăciun pe care le ignorase în ultima săptămână. Le aşeză pe mesele de lângă pom, oprindu-se să ridice una care-i amintea de David. O cumpăraseră ca suvenir într-o vacanţă la schi. Ochii i se umplură de lacrimi la gândul morţii inutile, săvârşite de propriul ei frate.

Michael supravieţuise, iar ea era recunoscătoare pentru acest fapt. Poliţiştii îi păzeau acum salonul de spital. Michael avea de înfruntat mai multe acuzaţii în faţa tribunalului. Simone ştia că el îşi merita pedeapsa pe care urma s-o primească. Cine ştia dacă se va face într-adevăr dreptate? Caseta îi ajutase pe ea şi pe Gideon să descopere rolul lui în înscenarea uciderii lui Frank Ruscetti, dar va fi suficientă, oare, pentru a-l condamna? Nu existau dovezi că el îl omorâse pe David. Nu existau martori. Doar speculaţii. Şi, desigur, Ulf îl turnase deja pe patronul lui

pentru a-şi uşura sentinţa.

Simone detesta faptul că va trebui să depună mărturie împotriva propriului frate. Michael comisese acte îngrozitoare, curmase vieţi, dar, în final, şi-o riscase pe-a lui pentru a o salva pe-a ei. El o susţinuse întotdeauna în felul lui ciudat; chiar dacă mărturia ei avea să-l bage la închisoare, Simone va fi acolo pentru el, dacă acesta va mai dori s-o vadă. Indiferent de ce făcuse el, o parte din ea încă îl iubea. La fel cum îl iubea pe tatăl ei, care, dacă sistemul judiciar funcţiona cum trebuie, avea să iasă în curând din închisoare.

— Hei, mamă, spuneai că vine, zise Drew intrând în sufragerie, cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

Era cumva o undă de nerăbdare în vocea lui?

— Trebuie să sosească.

Se auzi soneria.

— Răspund eu.

Simone îl urmări pe Drew cum deschide uşa şi apoi se dă înapoi. Era nerăbdător, dar nu dorea să afişeze acest lucru. Gideon intră şi îşi salută fiul, apoi îi înmână două cadouri frumos împachetate.

— Vrei să le pui într-un loc ferit până împodobim pomul?

— Da, sigur.

Drew luă pachetele şi cercetă pe furiş etichetele înainte de a le aşeza pe şemineu. Simone zâmbi. Ea nu şi-ar fi închipuit vreodată că acest lucru va putea fi posibil – toţi trei în aceeaşi încăpere, împodobind bradul de sărbători. Dar după ce auzise confesiunile lui Michael noaptea trecută, Drew hotărâse să-l cunoască mai bine pe Gideon. Probabil că nu îl accepta pe deplin drept tatăl lui – poate din loialitate faţă de David nu va face acest lucru niciodată –, dar era un început promiţător.

Inima i se umplu de bucurie în vreme ce împodobeau bradul, vorbind şi râzând toţi trei, în camera în care răsuna muzică de Crăciun, iar în sobă ardea mocnit focul.

Simone se întinse pentru a îndrepta un şir de beculeţe, iar mâna lui Gideon se întâlni cu a ei în vreme ce

el încerca să facă acelaşi lucru. Se simţi emoţionată. Aceasta era o intimitate ce nu avea nimic sexual. Iar când ultimul ornament îşi găsi locul şi Gideon declară că bradul e o adevărată capodoperă, Simone se gândi că nu mai văzuse vreodată unul atât de frumos.

— Mama a făcut prăjituri înainte ca tu să ajungi aici, îi spuse Drew lui Gideon. Dacă vrei, pot să fac nişte ciocolată caldă să meargă cu ele.

— Sună bine!

Simone nu putea descrie expresia lui Gideon decât ca fiind… drăgălaşă în timp ce îşi privea fiul îndreptându-se către bucătărie.

— Un început bun, murmură Simone.

— N-am crezut vreodată…

— Nici eu.

Pentru o clipă, căzură într-o tăcere plăcută. *Apoi*…

— Dar tu? întrebă Gideon. Mă vei putea ierta vreodată că l-am băgat pe omul nepotrivit la închisoare?

— Este vina lui Michael, nu a ta. Tu nu ai minţit. Atât Papa, cât şi tu aţi spus adevărul până la urmă. Nu e nimic de iertat. Nu trebuia să te fi abandonat.

— Uneori, lucrurile se îndreaptă aşa cum ar trebui, spuse Gideon. Se poate vedea cât de mult ai ţinut la David. Iar el te-a ajutat să creşti un copil minunat. Cum mi-aş putea dori ca toate acestea să dispară?

Simone clipi des – nu voia ca lacrimile să strice momentul:

— Îţi mulţumesc.

— Problema este dacă atunci când el va ieşi din închisoare vei mai fi dispusă să te vezi cu mine.

— Îmi iubesc familia, dar nu am de gând să mai las pe cineva să-mi dirijeze viaţa.

— Vasăzică, după toate cele întâmplate, mai avem totuşi o şansă să fim împreună?

Simone aprobă:

— Dar s-o luăm cu încetul, să-l lăsăm pe Drew să se obişnuiască.

Gideon îi zâmbi şi îşi putea da seama că are de gând

s-o sărute, când Drew strigă din bucătărie:

— Ciocolată caldă şi prăjituri pentru toată lumea!

Râseră împreună în timp ce fiul lor intră în cameră cu o tavă în mână, iar Simone era convinsă că nu s-ar fi putut simţi mai împlinită.

Epilog

— Aşadar, visul tău avea totuşi o semnificaţie, spuse Cass, dând din cap în vreme ce echipa Undercover dezbătea detaliile cazului în biroul lui Gideon.

— Ciudat, spuse Gideon. Felul în care Michael aprindea acea ţigară cu o mână pentru a putea ţine arma în cealaltă îmi rămăsese în minte în tot acest timp şi nu am reuşit să mă concentrez asupra acestui detaliu până când a fost aproape prea târziu.

— *Aproape* fiind cuvântul-cheie, spuse Gabe.

— Am dat de urma lui Josie Ralston. Şi-a luat zborul acum câteva zile, astfel că nu mai era prin preajmă când Ulf Nachtmann a pătruns în apartamentul ei. De vreme ce DeNali s-a legat de ea, m-am gândit că ar avea cheile de la apartament. Aşa că Ulf le-a luat de la DeNali, spuse Logan şi îşi îndepărtă o scamă invizibilă de pe costum. Se pare că nu a făcut nimic pentru care ar putea fi pusă sub acuzare. Şi nu cred că poate să returneze vreo parte din fondurile firmei de avocatură.

— Odată ce Simone trimite o copie a raportului oficial către compania care îl asigura pe David, ea şi Drew nu vor mai avea niciodată vreo problemă financiară, spuse Gideon.

— Plus că te au şi pe *tine* acum.

Gideon îi zâmbi lui Cass.

Blade desfăcu o sticlă de şampanie – aşa cum făceau întotdeauna pentru a bea în cinstea succeselor lor.

— Pentru următorul suflet sărman care va avea nevoie de noi, spuse Gabe, ridicând paharul.

— Succes! îngânară toţi.

O versiune rock a unui cântec de Crăciun răsună dinspre club. Gideon fredonase întruna colinde de când împodobise bradul cu Simone şi Drew. Urma să meargă

împreună la biserică de Ajun, iar el fusese invitat la cina de Crăciun. Trecuseră prea mulţi ani de când nu se mai aflase în sânul familiei de sărbători.

Pentru el, acesta era într-adevăr un Crăciun de milioane.